

A woman in a white dress is shown from the waist down, holding a bouquet of white flowers. She is wearing a gold watch and is standing on a beach. The background is a blurred view of the ocean and sky.

SERIE VĂNDUTĂ
ÎN PESTE
20 DE ȚĂRI

Sedusă
până duminică

CATHERINE
BYBEE

SERIA „CĂSĂTORII NEAȘTEPTATE“

Tânăra, sexy și fără a fi implicată într-o relație, Meg Rosenthal reușește prin forțe proprii să-și clădească o carieră într-o agenție de intermediere a căsătoriilor, chiar dacă ea nu are de gând să-și găsească perechea prea curând. Mai mult, este atât de dedicată carierei, încât pleacă într-o așa-zisă vacanță, dar adevăratul ei scop este să evalueze potențialul unei insule exotice și exclusiviste pentru eventualii clienți ai agenției unde lucrează. Aici însă lucrurile nu merg așa cum le-a planificat și descoperă nu numai atracțiile insulei, ci și un om de afaceri fermecător, al cărui magnetism este pe cale să-i zdruncine hotărârea de a nu se îndrăgosti niciodată.

Valentino Masini, proprietarul unei insule din Marea Caraibilor și al unui complex exclusivist, și-a dedicat toată viața afacerii pe care o conduce, iar acum își permite să aibă orice și-ar putea dori vreodată. Cu toate acestea, niciodată nu a tânjit după cineva așa cum tânjește după frumoasa Meg, cea mai atrăgătoare femeie dintre oaspeții de pe insulă. Și cu cât stă mai mult în preajma ei, cu atât sentimentele lui devin mai puternice și imposibil de negat. Dar, exact când vrea să-i propună lui Meg să mai rămână pe insulă și să facă parte din viața lui, altcineva decide că e timpul ca ea să plece – pentru totdeauna.

Catherine Bybee a debutat în 2009, iar romanele ei au ajuns rapid în topurile *Wall Street Journal*, *New York Times*, *USA Today* și *Amazon*. Seriile ei au fost traduse în peste 20 de limbi și vândute în mai mult de 6 milioane de exemplare.

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-7551-4

9 786063 375514

CATHERINE BYBEE
Sedusă până duminică

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA
București

*Lui Meg pentru că...
La naiba, de ce nu?*

capitolul 1

- Dacă o să decid vreodată să părăsesc domeniul peștitului, mă gândesc să devin organizatoare de nunți.

Meg Rosenthal ridică paharul și îi zâmbi miresei care trecea.

- Dacă ai fi organizat această mică petrecere, nu ai sta lângă mine, bând șampanie. Eliza Billings, prima-doamnă a statului California, își așază mâna pe burtă, fiind însărcinată în șase luni. Își purta sarcina cu grația și eleganța unei femei demne de acest titlu. Părul lung, negru și lucios îi cădea pe spate, în contrast cu părul blond tuns bob al lui Meg și ochii ei de chihlimbar. Ai fugi să stai în spatele lui Shannon, amintindu-i de tăierea tortului și de aruncarea buchetului.

Shannon Redding, acum Shannon Wentworth, era mireasa zilei. Se căsătorise cu Paul Wentworth, candidatul republican pentru funcția de guvernator. Carter Billings, soțul Elizei, avea să elibereze acest post în puțin peste un an și jumătate. Paul și Shannon Wentworth aveau un aranjament matrimonial care trebuia să dureze doi ani, cu excepția cazului în care Paul nu obținea votul politic. Publicul care vota voia ca politicienii să fie căsătoriți și statornici. Cum Paul era pregătit să participe la alegeri, dar nu era gata pentru căsătorie, angajase firma Alliance ca să-i găsească o soție potrivită. Cu puțin noroc, după patru ani în funcție, oamenii din California aveau să capete încredere în abilitatea unui bărbat divorțat de a fi guvernator.

Eliza avea dreptate. Meg ar fi preferat să aranjeze mariaje temporare, precum cel al lui Paul și Shannon, decât să aleagă culori și locații pentru nuntă. Munca ei era mult mai ușoară și mult mai profitabilă.

Paul venea dintr-o familie cu o lungă descendență politică. Avea bani, influență și farmec. Din păcate, gustul lui la femei îl aducea deseori mai degrabă pe prima pagină a tabloidelor decât în *Wall Street Journal*.

Shannon se întâmpla să provină și ea dintr-o familie de avocați și politicieni aspiranți. Spre uimirea familiei ei, nu era dispusă să studieze dreptul. Pasiunea ei era fotografia. Însă pozele nu plăteau facturile, iar familia nu era dispusă să-i dea bani dacă ea își trăia viața făcând fotografii.

Shannon era exact genul de clientă pe care Alliance ar fi vrut să o recruteze. Inteligentă și cu o stăpânire de sine înăscută, era hotărâtă să trăiască după propriile reguli. Un contract prenuptial, pe lângă un contract privat despre care nu știau decât Alliance și avocații lui Paul, legase fericitul cuplu cu mult înainte de ziua nunții. Paul avea să o facă pe Shannon soția lui, să aibă grijă de fiecare nevoie a ei în timpul mariajului și, când aveau să se despartă după doi ani, Shannon urma să aibă 6 milioane de dolari în cont.

Astfel nu mai avea nevoie de fondurile familiei.

Meg se dădu într-o parte când Carter veni alături de soția lui și o luă de talie.

- Cea mai frumoasă femeie de aici, spuse el destul de tare încât să-l audă Meg.

Eliza se lipi de soțul ei, roșind. Se spunea că, după mai bine de șase ani de căsnicie și cu un bebeluș pe drum, o femeie nu mai roșea la auzul unui compliment din partea soțului ei, dar se părea că Meg se înșelase.

Clinchetul unui pahar sala de recepție. Toți invitații își îndreptară atenția spre cuplul care era obligat să se sărute de fiecare dată când se auzea clinchetul unui pahar.

Meg privi cu interes cum Paul își puse paharul jos și se întinse spre mireasa lui. Cu excepția ei și a familiei Billings, toată lumea de acolo credea că se căsătoriseră

din dragoste, pentru totdeauna. Sărutul din biserică fusese scurt. Dulce, dar scurt. Cum avea să fie acum?

Paul luă paharul din mâna lui Shannon și îi zâmbi jucăuș, după care își coborî buzele spre ale ei.

Meg începu să numere. „O mie, două mii, trei mii...” Shannon îl prinse de rever. „Patru mii...”

- Interesant, șopti Eliza când cei doi se opriră la șase mii.

Shannon avea o nuanță trandafirie în obraji, iar Paul făcu un pas în spate, privind-o cu multă pasiune.

Meg se aplecă spre Carter.

- Poate că ar fi bine să-i amintești prietenului tău care sunt regulile.

Carter clătină din cap și ridică ambele brațe în aer.

- Nu e treaba mea.

Regulile erau simple. Alliance aranja mariaje, nu legături sexuale. Dacă contractul temporar trezea sentimente adevărate sau chiar temporare, Alliance nu avea să se ocupe de custodia copilului. Punct. Așa cum spusese Samantha - sau Sam, așa cum îi spuneau prietenii -, proprietara Alliance, dacă un cuplu se hotăra să trăiască viața de oameni căsătoriți dincolo de data-limită a contractului, aveau să se bucure de traiul împreună și să-și numească primul copil după ea. Sau în acest caz, după Meg, deoarece ea fusese cea care aranjase căsătoria.

Carter o trase pe Eliza pe ringul de dans, iar Meg se îndreptă spre mireasă. Știa că, pe măsură ce noaptea se scurgea, timpul lor petrecut în aceeași cameră era limitat.

- A părut foarte confortabil, șopti Meg, după ce o trase pe Shannon departe.

Shannon își făcu vânt. Zâmbetul pe care îl avusese toată ziua nu dispăru.

- A fost un cuceritor înainte să devină politician. Meg o bătu pe umăr. Îți amintești asta.

- Nu trebuie să-mi spui. Acum lumea se așteaptă la anumite lucruri. În luna de miere o să fie mai ușor.

- Unde mergeți?

- E o stațiune privată în Keys, una de lux. Multe celebrități și mulți oameni care vor o viață personală privată o aleg ca destinație. Securitatea e foarte bună, iar toți clienții sunt verificați înainte.

- Verificați pentru ce?

Și cine ar fi plătit să meargă într-o vacanță unde cineva i-ar fi verificat trecutul?

- Să nu fie reporteri, persoane pot să transmită informații publicului despre cine e acolo și cu cine e posibil să fie - genul ăsta de lucruri. Avem un bungalow cu două dormitoare pe plajă. Foarte privat. Nu vor fi reprezentanți ai presei acolo ca să surprindă sau mai degrabă să nu surprindă ceva.

„Interesant.“

- Eu de ce nu știu de locul ăsta?

Părea exact genul de stațiune în care să găsească clienți ori unde să se asigure că actualii ei clienți puteau să meargă în vacanță fără ca presa să fie cu ochii pe ei.

- Nu știu. Pare ciudat, având în vedere domeniul în care lucrezi, spuse Shannon.

Chiar așa era, nu? Alliance avea nevoie de locuri ca acesta peste tot în lume.

Paul le găsi pe femei. Cravata îi atârna peste guler, iar zâmbetul lui fermecător, care întorcea capetele multor femei, se opri asupra lui Shannon.

- Credeam că deja m-ai părăsit.

Shannon își dădu ochii peste cap și nu tresări când acesta își așeză mâna pe spatele ei.

Paul se uită la Meg și îi făcu cu ochiul.

Bărbatul râse când ea îl fixă cu privirea și se încruntă.

- Au nevoie de noi pentru tăierea tortului, îi spuse el miresei lui temporare.

Înainte să plece de lângă ea, Meg arătă spre Paul cu degetul.

- Să te porți frumos!

Bărbatul îi făcu cu ochiul a doua oară.

Meg știa că acele cuvinte nu erau în vocabularul lui Paul Wentworth.

Sapore di Amore Villa and Suites era mai mult decât un simplu hotel.

Era o insulă. O insulă privată între două bancuri de nisip. Ca să ajungi acolo, era nevoie de un avion privat sau de un charter de pe continent. Elicopterele erau un mod preferat de transport pentru cei care voiau să se scalde în soarele Caraibilor fără să fie hărțuiți și surprinși de paparazzi.

După ce văzuse pozele pe care i le trimisese Shannon când ea și Paul se întorseseră din stațiune, Meg se hotărâse să-și aranjeze călătoria în Sapore di Amore.

Puse bani deoparte ca să viziteze insula prin Sam, apoi procură avionul privat al lui Sam și Blake ca să o ducă acolo.

Acum nu mai avea nevoie decât de cineva cu care să meargă acolo.

Asta era baza.

Până când își aminti că Michael Wolfe, vedetă faimoasă de la Hollywood, era fratele mai mare al celei mai bune prietene, Judy. Fiecare uter din lumea liberă ofta după Michael. Problema era însă că acesta nu juca pentru acea echipă, lucru de care Meg își dăduse seama după ce începuse să lucreze la Alliance.

Meg avusese parte de acest șoc la scurt timp după ce Judy, prietena ei cea mai bună, se căsătorise cu iubirea vieții ei, Rick Evans.

Meg și Judy fuseseră împreună la colegiu și apoi se mutaseră în California de Sud. Amândouă o luaseră în direcții diferite în ceea ce privea cariera. Judy era destinată să urce în ierarhia arhitecturii profesionale, în timp ce Meg habar n-avea ce putea face cu diploma

ei în afaceri. Norocul și sincronizarea o aduseseră la Samantha Harrison și la Alliance. Serviciul pețitului pentru elită nu era ceva pentru care Meg crezuse că studiasse, însă jobul i se potrivea perfect.

Bine, poate nu chiar perfect.

Cum avea prea puțină experiență, deseori îi fusese greu să se amestece printre cei bogați și faimoși, însă în ultimii doi ani reușise să facă exact asta. Găsise câțiva clienți, atât bărbați, cât și femei, pentru baza de clienți de la Alliance.

Odată ce Meg își demonstrase valoarea în fața lui Sam, aflase secretele Alliance. Descoperise că Michael se căsătorise cu o femeie, prin Alliance, doar ca să țină la distanță zvonurile despre viața lui personală.

Cariera lui Michael era profitabilă, ajungând la 30-40 de milioane de dolari pentru un film, iar Hollywoodului îi plăcea ca Don Juanii săi să fie heterosexuali.

Michael le spusese adevărul despre sexualitatea lui câtorva membri ai familiei și celor din Alliance. Părinții lui și restul lumii nu știau nimic.

După părerea ei, Michael avea să-și țină dorințele ascunse ani întregi.

Așa că, atunci când îl întrebuse dacă era dispus pentru un joc de-a șoarecele și pisica în Keys, fusese fericit să intre în joc. Când îi spusese că în stațiune nu erau paparazzi și că ea era într-o misiune de recunoaștere ca să decidă dacă în locul acela chiar se puteau păstra secrete, fu și mai fascinat.

Era doar o mică problemă.

Meg nu trecea de verificarea pentru Sapore. Sau cel puțin așa spunea traducerea scrisorii de la Valentino Masini.

Cât de neobrăzat era Valentino!

Stimată domnișoară,

Deși am acceptat cererea lui Michael Wolfe, încă nu am obținut acreditările pentru Margaret Rosenthal.

Deși respectăm referințele din ultimele 18 luni, suntem îngrijorați în legătură cu perioada de dinainte de ele. Vă rugăm să ne acceptați scuzele în timp ce aprofundăm verificarea. Vă rugăm să înțelegeți că fiecare invitat de la Sapore di Amore este foarte respectat, iar intimitatea este de maximă importanță – la fel ca intimitatea dumneavoastră dacă veți putea veni. O să avem un răspuns la cererea dumneavoastră în următoarele săptămâni.

Cu sinceritate,

Valentino Masini

Meg știa cum arăta o scrisoare formală. Pune un nume aici, omite alt nume aici... Pe scurt, înainte de Alliance, ea fusese un nimeni.

În realitate, încă era. Doar că acum cunoștea niște oameni bogați și influenți.

Oamenii lui Meg era și ei niște nimeni.

Scrisorile ca asta îi trezeau cea mai mare nesiguranță. Stătea lângă elită, purta haine de la aceleași magazine ca și ei, mergea cu aceleași avioane, pentru numele lui Dumnezeu, dar nu era una dintre ei!

Încă.

Respingerea o făcu să simtă un nod în stomac și îi făcu pielea de găină.

Cum îndrăznea Valentino să o respingă?

Valentino! Ce nume era ăsta?

Hotărî că era inventat. Un nume dat de ambiție, nu dat de mama lui.

În plus, probabil secretara lui scrisese scrisoarea.

Probabil Valentino era un bărbat chel, care locuia într-o clădire din cărămidă în Italia, unde soarele îl făcea să transpire, lucru care îi ținea pe cei din jurul lui la distanță.

- Dacă voi putea să vin la naiba! își spuse Meg în timp ce răspundea la e-mail.

Dragă domnule Masini,

Cu toate că înțeleg întru totul îngrijorarea dumneavoastră și vă respect nevoia de intimitate, veți înțelege din referințele mele și ale partenerului meu de călătorie că securitatea și discreția sunt la fel de importante pentru mine. Chiar mai mult. Nu vreau să dau nume, dar mi se pare necesar să vă sugereze să faceți rezervările cât mai repede. Poate că îi știți pe Carter și Eliza Billings. V-aș sugera să sunați acasă la guvernator, însă angajații de acolo nu v-ar prelua apelul. Aici aveți un număr personal pentru a suna la Eliza și Carter. Sunt sigură că înțelegeți dorința lor ca numărul să rămână personal.

Aștept să primesc în scurt timp un răspuns de la dumneavoastră.

Cu sinceritate,

Domnișoara Rosenthal

- Nemernicule! bombăni Meg înainte să o sune pe Eliza.

Odată ce termină convorbirea cu aceasta, își închise calculatorul și se duse în bucătărie.

Șeful ei și prima-doamnă stătuseră la un moment dat în casa Tarzana. Se părea că Alliance avea o casă stabilă, însă cele folosite pentru conducerea zilnică a afacerii se schimbau o dată la câțiva ani. Încă de la început, lui Meg i se spusese că toți cei care stăteau în dormitorul principal al casei își găseau partenerul la câțiva ani după ce dormeau acolo. Dovadă erau jurămintele angajaților Alliance de-a lungul anilor.

Evident, Meg nu dormea acolo.

Mereu fusese atrasă de bărbați care nu-i puteau oferi nimic nici emoțional, nici financiar. Gândul căsătoriei și al eternității îi făcea rău.

Nu avea de gând să-și găsească un partener. Însă, având în vedere unde lucra, acest lucru avea logică.

Când începuse să lucreze pentru Sam, se gândise că putea accepta un soț temporar. Ce era în neregulă cu găsierea unui soț temporar, care avea s-o plătească la finalul anului?

Apoi își dăduse seama că putea câștiga mulți bani punând la cale mariaje și trăindu-și viața așa cum considera că era mai bine.

Poate din cauza superstiției sau poate a faptului că părinților ei le plăcuse să fumeze, Meg nu dormea în dormitorul principal de teamă că era blestemat.

Strângea banii pe care îi câștiga, mergea în câteva călătorii ca să-și vadă părinții și își achitase împrumuturile făcute ca studentă - împrumuturi pe care nu credea că avea să le acopere vreodată. Mereu crezuse că acele împrumuturi aveau să fie parte dintr-un capitol, ceva din viitorul ei. Cine își mai plătea împrumuturile făcute ca student?

În clipa de față, Meg câștiga bine și ducea o viață liberă.

Călătoriile în locuri ca Sapore di Amore erau acoperite de Alliance, iar compania avea buzunare adânci.

La finalul zilei însă, când Meg își dădea jos pantofii de firmă și scăpa de rochia de seară, stătea în pantaloni de trening, cu un castron mare cu popcorn, și se uita la cel mai recent film de acțiune de la televizor. Erau nopți pe care le petrecea cu prietenii ei, jucând biliard - în cazul ei, privindu-i jucând biliard - sau nopți ocazionale de karaoke. Acum era seara de popcorn.

Nu putea merge la karaoke cu prietena ei cea mai bună, iar ceilalți oameni pe care îi cunoștea erau fie căsătoriți, fie ocupați. Rămăsese popcornul.

Meg își luă o bere din frigider și se apropie de pianina pe care o cumpăraseră cu primul ei salariu.

Se afla în living și făcea mai mult decât să găzduiască poze de familie.

După ce apăsă pe câteva clape, Meg începu să cânte o melodie clasică.

Însă versurile pentru *My Funny Valentine* nu erau cele originale.

Nu, versiunea ei avea câteva cuvinte care descriau și se potriveau cu starea pe care o avea.

Valentino era un nemernic. Și Sfântul Valentin nu era în fiecare zi!

capitolul 2

- Nu-mi vine să cred că te prefaci că ieși cu fratele meu doar ca să te cazezi la un hotel!

Judy, prietena cea mai bună a lui Meg, se trânti în pat și se rezemă într-un cot.

Meg se plimba prin cameră în timp ce împacheta.

- Ce modalitate de a hotărî dacă această stațiune este exact cum a fost descrisă în broșură e mai bună decât a-l duce pe Domnul Celebritate să se plimbe pe acolo? Dacă e un loc într-adevăr privat, atunci foarte puțini oameni vor ști că e acolo. Nu o să ajungă în tabloide și nimeni nu o să creadă că am o relație cu el. Mă rog, cu excepția celor de la hotelul unde vom sta.

- Atunci de ce te mai deranjezi? Poți la fel de bine să mă iei pe mine.

Judy zâmbi și își flutură genele de câteva ori.

- Nici una din noi nu e faimoasă. Nimeni nu o să se uite după o blondă frumoasă - zise Meg fluturându-și părul și făcu cu ochiul - și după prietena ei. Michael pe de altă parte...

Judy clătină din cap și râse.

- Știu. Nu putem să ieșim la prânz fără să ne pândească un aparat de fotografiat. Cât o să stați?

- O săptămână.

- De ce atât? Pare destul de mult pentru o misiune de recunoaștere.

Meg își dădu ochii peste cap.

- Misiune de recunoaștere? Incepi să vorbești ca Rick.

Soțul lui Judy era pușcaș marin – de fapt, fost sau pensionat, cum i se spunea. Vorbea tot timpul despre lucruri precum *misiune de recunoaștere*.

– Și nu e asta?

Meg umplu buzunarele laterale ale genții cu câteva costume de baie.

– Eu am sugerat să stăm patru zile, dar Michael a vrut o săptămână. El și Samantha sunt cei care plătesc, deci cine sunt eu să zic nu?

Judy se ridică din pat și se apropie de șifonier.

– Ai nevoie de mai multe rochii de vară. O să fie cald și umezeală.

Cum trăise în statul Washington, unde creștea mușchi pe toate părțile unei pietre, o pereche de sandale – una singură – era suficientă pentru toată vara. Pentru Meg, fusese o plăcere să simtă zilnic soarele Californiei, dar tot nu aprecia rochiile de vară la fel ca Judy.

– Eu și Michael o să facem cumpărături în timpul escalei din Dallas. Dacă nu o să găsim tot ce îmi trebuie, o să-l rog pe Michael să mă ducă la Key West.

– Asta nu o să vă compromită nevoia de intimitate?

Meg ridică din sprâncene, vrând să pară foarte serioasă.

– Ba da. Vreau să văd cum o să facă față stațiunea tuturor celor care se vor înghesui să se plimbe cu barca pe lângă chei ca să-l vadă pe Michael. Dacă reușesc să țină la distanță camerele de filmat și aparatele de fotografiat, atunci e posibil să fi găsit locul potrivit ca să-l recomand pentru lunile de miere ale clienților noștri.

– Pe tine ce o să te oprească să trimiți mesaje sau să-ți accesezi rețelele de socializare?

– Când ajungi, le dai telefonul mobil. Dacă vrei să dai un telefon, există telefoane în cameră și prin stațiune. Nu ești complet rupt de lume și trăiești în continuare în acest secol.

– Fără telefoane mobile? Asta e nebunie curată!

– Știu.

- Va trebui să iei un charter ca să ajungi în Key West. Cred că o să înnebunești pe o insulă privată fără internet.

Meg puse mai multe perechi de pantaloni scurți lângă costumele de baie.

- Nu mă îngrijorează lipsa internetului, ci săptămâna pe care trebuie s-o petrec printre oameni rigizi.

- De unde știi că sunt așa?

- Se ascund. Cel mai probabil, fie stau toată ziua în bungalow-urile lor cu o persoană de care nu ar trebui să se atingă, fie merg cu nasul pe sus și își etalează averea și faima. Locul e stupid de scump.

- Nu toți oamenii cu bani sunt îngâmfăți.

- I-am întâlnit vreodată pe vecinii lui Michael când stăteau la el acasă?

Judy se strâmbă.

- Exact.

După ce se mutaseră, locuiseră opt luni în Beverly Hills. Meg își aminti că vorbea cu angajații din cartier, dar nu și cu proprietarii.

Bineînțeles, mulți erau ca Michael și nu stăteau prea mult pe acasă.

- Michael știe cum să se distreze. Nu știe cum să se ascundă în mulțime. Sunt sigură că o să te distrezi de minune.

Meg ridică din umeri. Nu se ducea acolo pentru vacanța supremă. Avea de gând să descopere defectele stațiunii. După ce așteptase aproape două luni ca să obțină aprobarea lui Valentino Masini, bărbatul și hotelul lui meritau să fie cercetați la microscop.

Exact asta avea de gând să facă!

Val Masini atinse hârtia pe care printase ultimul e-mail de la domnișoara Rosenthal înainte să se uite la ceas. Nu își întâmpina mereu oaspeții pe pistă, dar făcu o excepție pentru domnișoara Rosenthal și domnul Wolfe.

O sunase personal pe prima-doamnă a Californiei, dar se așteptase să-i răspundă altcineva la telefon. Se înșelase.

De fapt, Eliza Billings nu îi spusese doar că era adevărat tot ce îi scrisese Margaret Rosenthal, ci și că, dacă știa ce era bine pentru el, avea să se poarte cât de frumos putea în timpul șederii lui Margaret.

Domnișoara Rosenthal avea puterea de a-i aduce clienți care să-i crească profitul în următorii ani. Cum se tot vorbea despre modul în care făcea ca Sapore di Amore să prospere, Val avea nevoie de voci care să îl laude. Chiar dacă vocea îi aparținea femeii care îi trimisese scrisorile acelea înțepătoare.

- Gabi?

Val bătuse la ușa apartamentului surorii lui.

- Imediat!

Peste două secunde, el bătuse din nou.

- Verifică-ți machiajul în mașină, Gabi, nu putem să întârziem!

Urma să bată a treia oară când ușa se deschise larg.

- Trebuie doar să-mi iau geanta.

Înainte ca Gabi să se întoarcă, Val o prinse de mână și o trase în bătaia soarelui.

- Nu ai nevoie de ea.

- Val!

- Avionul o să aterizeze în zece minute. Nu avem timp.

Gabriella se bosumflă. Frumusețea surorii lui ar fi făcut-o pe Mona Lisa să plângă de invidie. Păr negru și des, ochi întunecați și vigilenți și piele măslinie, pe care multe femei încercau o viață întreagă s-o aibă. Gabi se născuse așa. Amândoi avuseseră noroc.

- Nu înțeleg de ce te grăbești. Ai avut oaspeți mai importanți pe insulă.

- Michael Wolfe nu are egal. O să-l caute toți paparazzi dacă află că e aici.

- Oaspeții tăi nu spun niciodată presei unde merg în vacanță.

- Cu toate astea, presa îi vânează mereu.

Uneori îi și găsea, dar nu la Sapore.

Se așezară pe bancheta unei mașini de golf.

Șoferul porni în clipa în care erau în siguranță.

Sapore di Amore era mândria lui Val. În cinci ani, luase o simplă insulă și o transformase într-una dintre cele mai exclusiviste stațiuni din lume.

Verificarea tuturor clienților, pentru a le asigura intimitatea, era foarte importantă.

Unii clienți, precum cei care veneau în acea zi, nu erau în vârful listei lui de clienți doriți. Ei bine, era fascinat de tenacitatea lui Margaret și de împunsăturile deloc subtile. Val îi citise scrisorile și se așteptase s-o refuze. Cu toate astea, nu putuse și, cum nu avea de ales decât să-i accepte prezența, era hotărât să afle cât mai multe despre ea în doar câteva ore și să hotărască dacă reprezenta un risc pentru securitate. Avea să fie o provocare să-și controleze temperamentul dacă atitudinea ei era aceeași ca în e-mail.

Din cauza brizei mării și a vitezei cu care șoferul lor înainta pe drumul îngust, părul lui Gabi flutura în toate direcțiile.

- Nu știu de ce mă mai deranjez să folosesc altceva în afară de un elastic de prins părul, spuse ea.

O cascadă de copaci încadra drumul. Dădea spre o pistă mică, unde aterizau numai avioanele private și ocazional elicopterele.

- Dacă nu te-ai aranja, aș ști că urmează ceva fatal.

- Ce dramatic, Val!

El își ridică colțul gurii și se uită spre cer.

Avionul privat cu oaspeții lui cobora rapid spre insulă. Pista era scurtă, fără să-i dea pilotului prea mult timp să coboare avionul.

Aparatul de zbor atinse pista, iar motoarele șuierară când pilotul opri motorul.

Gabi își aranjă părul când mașina de golf se opri.

Val îi întinse mâna surorii lui și o conduse spre cabana de primire când avionul se opri, iar o însoțitoare securiză roțile. Angajații de la aeroport se grăbiră să ajute echipajul de la bord când deschiseră trapa și coborâră scările.

Val bătu cu degetul arătător pe coapsă și înălță capul.

Sora lui își puse mâna pe a lui, oprindu-l.

- Sunt doar oameni, îi aminti ea.

Însă, când privirea lui se opri pe piciorul încălțat cu pantof cu toc al pasagerei și urcă lent, știu că acea femeie era mai mult decât atât.

Rochia ei de vară cu buline roșii și croială în stilul anilor '20 era oricum, dar nu discretă.

Înghiți în sec apăsât.

Val hotărî că rochia mulată nu era o simplă rochie de vară, ci aparținea reginelor din perioada de glorie a Hollywoodului.

Îi plăcea cum arăta, de la forma genunchilor ei - de când observa el forma genunchilor unei femei? - până la curbura subțire a taliei. Croiala rochiei îi evidenția sânii. Niște exemplare arătoase și sănătoase, care se revărsau din material, lăsau la vedere destulă piele care să facă fericit un bărbat heterosexual.

Când, într-un final, se uită la fața ei, observă că părul îi era atent aranjat într-un stil care se potrivea tot anilor '20, cu bucle mari și mult fixativ. Buzele îi erau de un roșu rubiniu. Ochelarii de soare îi ascundeau culoarea ochilor.

Îi plăcea cum arăta tot pachetul. Faptul că era atât de sexy, când își dorea să fi fost un trol, îl enerva.

Corpul lui reacționează chiar și când mintea îi spunea să se oprească.

Abia atunci se uită dincolo de ea, la bărbatul care își pusese mâna pe talia ei și o ajutase să coboare din avion.

Starul de cinema purta haine care se asortau cu ale iubitei lui, ochelarii de soare erau la fel de mari, dar nu putea ascunde cine era.

Val se concentrează și făcu încet câțiva pași spre cei pe care îi întâmpina.

Ridică mâna mai întâi spre Margaret.

- *Signorina*, bun-venit pe insula mea!

Ea întinse mâna din reflex și ezită când Val o ridică la buze pentru un sărut.

- Domnule Masini.

Gustul numelui său pe buzele ei îl făcu să îi țină mâna prea mult.

- Simt că deja te cunosc, zise ea.

Nu îi vedea ochii, lucru care îl irita și mai mult. Nu-și dădea seama dacă comentariul ei era o continuare a împunsăturilor sau o afirmație.

- Sper că asta e bine.

Ea nu spuse nimic, doar zâmbi.

„Împunsături.“

- Michael, domnul Masini.

Margaret îi prezentă ca și cum era treaba ei să facă asta, iar bărbatul îi dădu în sfârșit drumul la mână.

- Domnul Wolfe nu are nevoie de prezentări.

Michael Wolfe se uită dincolo de el, la sora bărbatului.

- Și cine este această starletă?

- Ești atât de drăguț, spuse Gabi zâmbind.

- *Signorina Rosenthal*, *signor Wolfe*, sora mea, Gabriella. Vă oferim orice în timpul șederii voastre, nu trebuie decât să cereți.

Margaret oftă.

- Sapore di Amore e o afacere de familie?

- Nu. E copilul fratelui meu. Eu sunt doar ornamentul din vitrină.

- *Cara!*

Adresarea nu fu nicidecum afectuoasă, însă Margaret zâmbi. El se întrebă ce culoare aveau ochii ei. Albaștri,

verzi? Un amestec? Pozele pe care le văzuse nu dezvăluiau asta.

- Sora mea petrece mare parte din timp pe insulă. Sunt pierdut fără ea.

Deși voise ca această afirmație să salveze aparențele, el o simți până în adâncul sufletului.

- Deci în spatele fiecărui bărbat bun e o femeie, nu-i așa, Gabriella?

Farmecul lui Michael alungă orice urmă de stânjeneală.

- Cred că te plac, domnule Wolfe.

Michael Wolfe zâmbi, apropiindu-se de Margaret.

Gabriella ezită și se apropie de companionul ei.

- O să mergem cu mașina până la vilă. Pe insulă folosim mașini de golf pe bază de acumulatori. Vor veni și bagajele voastre.

Margaret își dădu jos ochelarii de soare ca să vadă mai bine mașina, apoi îi puse din nou la ochi. Bărbatul zâmbi, văzându-i ochii pentru prima oară.

- Cât de eco din partea ta, domnule Masini!

Tonul arțagos al lui Margaret fu tăios și îi aminti de e-mailurile ei.

Uită de ochii ei și își alungă dorința de a-i răspunde. În schimb, dezvălui informații despre insula lui pe același ton care îl folosise ea.

- Mașinile de golf au de-a face mai mult cu spațiul decât cu dorința mea de a reduce emisiile de carbon. Insula are resurse limitate, benzina fiind una dintre ele. În plus, invitații vin aici ca să se relaxeze, să se retragă... Nu vor să fie întrerupți de zgomotul motoarelor alimentate de benzină.

- Meg mi-a spus totul despre insula ta, zise Michael, schimbând subiectul. Abia aștept să mă odihnesc și să mă relaxez.

Meg - o chema Meg.

I se potrivea mai bine, hotărî Val. Margaret era potrivit pentru versiunea ei de la muncă. Meg se potrivea

unei femei îmbrăcate într-o rochie atrăgătoare și un zâmbet sexy.

- Atunci de asta o să aveți parte. Gabi știa mereu ce să spună. Stațiunea fratelui meu o să vă ofere tot ce vă puteți dori.

- Meg mi-a spus că pe insula ta nu se fac fotografii. Cum poți să controlezi asta, având în vedere căte telefoane mobile există în lumea asta?

Val își conduse invitații spre mașina de golf, îi încurajă să se așeze pe bancheta din spate și o ajută pe Gabi să se urce.

- Nu e chiar așa de complicat. Nu e voie să folosești smartphone-uri pe insulă.

Michael Wolfe păru ușor amuzat.

- Nu e voie?

Val se foi pe banchetă în timp ce șoferul se îndepărta de pistă.

- Când o să ajungem la vila voastră privată, o să vă cer să ne dați telefoane mobile. Dar veți avea acces la telefoane. O să aveți camere digitale doar pentru utilizarea pe insulă. Imaginile vor fi verificate înainte să vă întoarceți acasă, pentru protecția celorlalți invitați.

- Și dacă o să le dau permisiunea celorlalți invitați să îmi facă poze?

Val zâmbi.

- Vor fi semnate formulare de către toți cei implicați. O să descoperi că aproape toți invitații vor să rămână anonimi cât sunt aici. Ne vizitează des celebrități ca tine, dar de obicei echipa mea face singurele fotografii cu ei aici. Dacă vrei, vom fi bucuroși să îți facem poze profesionale.

- E posibil să mă simt pierdut fără telefon, spuse Michael.

- O să te simți liber, îi zise Gabi. E dificil să te relaxezi când îți sună telefonul la fiecare câteva minute.

Michael se uită la Meg.

- Mi-ai spus de treaba cu telefonul?

- I-am spus lui Tony. A zis că nu-i place ideea, dar că ai făcut o pauză fără telefon cel puțin o dată și te-ai întors din acea vacanță gata de muncă.

Mașina încetini și se opri în fața unei vile private.

- Am ajuns, spuse Val.

Plante imense de hibiscus de toate culorile erau înflorite de-a lungul aleii care ducea spre ușa principală. Spațiile dintre pomi erau umplute de palmieri și de ferigi. Val cunoștea bine peisajul, doar el alesese fiecare soi când comandase plantarea lor. Voia ca acestea să inspire liniște, să parfumeze aerul și să ascundă vilele din jur.

- Pozele nu onorează peisajul, spuse Meg.

- Mulțumesc, domnișoară Rosenthal.

Ei îi dispăru zâmbetul de pe buze. Val se gândi că poate complimentul nu îi fusese adresat.

Gabi deschise ambele uși și intră în living.

Tavanul cu boltă avea mai multe ventilatoare și finisaje din pin alb. Culorile neutre ale Caraibilor completau spațiul. Canapele comode și scaune, o bucătărie deschisă cu blaturi din marmură și o cameră în care puteau lua masa patru persoane, pardosele din gresie și, bineînțeles, ferestre de sus până jos, care dădeau spre verandă. Priveliștea oceanului și plaja din apropiere era absolut perfecte.

Michael fluieră când intră și deschise ușile din sticlă. Sunetul mării umplea camera.

- Cred că pot să renunț la telefonul mobil pentru asta.

Își băgă mâna în buzunar și aruncă telefonul pe un scaun din apropiere, după care ieși.

Gabi ieși cu el, în timp ce Meg rămase în urmă.

- Și tu, domnișoară Rosenthal? Ți-am îndeplinit nevoile?

Ea îi întâlni privirea și își scoase ochelarii de soare. Ochii ei erau de un chihlimbar ca mierea - nu erau căprui, dar nici nu aveau culoarea alunei. Carnetul

ei de șofer îi cataloga probabil ca fiind un căprui-deschis obișnuit. Doar că nu erau deloc obișnuiți.

- E nevoie de mai mult decât o priveliște ca să îmi fie îndeplinite nevoile, domnule Masini. A fost nevoie de ceva convingere ca să ajung aici. Sper că în restul șederii noastre o să fie mai simplu.

- Primiți orice aveți nevoie tu și domnul Wolfe, spuse el cu o mică plecăciune. Nu trebuie decât să cereți.

Meg băgă mâna în geanta ei mică, își scoase telefonul și întinse mâna.

Degetele lui Val se atinseră de ale ei, iar ea se retrase.

Meg se înroși și se uită în altă parte.

Vocile lui Gabi și Michael pătrunseră în cameră. Râdeau de ceva anume, scoțându-l pe Val din transa ochilor lui Margaret Rosenthal.

- O să găsești hărți cu insula, preparatele speciale ale bucătarului nostru, programul de la spa - tot ce vă trebuie găsiți în pachetul nostru de întâmpinare.

- Am avut clienți care au fost foarte încântați de preparatele speciale ale bucătarului de aici. Aștept cu nerăbdare să le încerc, zise Meg și își linse buzele roșii.

Val simți o dorință bruscă de a o gusta pe ea. O studie din cap până-n picioare. Apoi se îndepărtă de blat și se îndreptă spre veranda deschisă.

- Gabi, ar trebui să-i lăsăm pe invitații noștri să se instaleze.

Gabi le oferi un zâmbet exersat și intră din nou în vilă, în timp ce Val își luă rămas-bun.

- Bucurați-vă de vizită, domnișoară Rosenthal!

- Asta intenționez.

capitolul 3

- Dumnezeu, Meg, nu mi-ai spus că proprietarul acestui loc e atât de atrăgător!

Dacă exista un lucru care să-i placă la Michael, acesta era abilitatea lui de a vorbi deschis despre sexualitatea sa când erau doar ei doi.

- Sincer, nu știam. Nu există poze cu Valentino Masini.

Probabil asta avea legătură cu regulile enervante legate de fotografiile făcute pe insulă. Dumnezeu îi era martor că nu ar fi putut să se oprească și să nu-i facă o poză ca să i-o arate lui Judy când se întorcea acasă.

Când coborâse din avion, intensitatea privirii lui Valentino o lovise ca un plonjon într-un rollercoaster. Știa, în urma conversațiilor scurte și tăioase de pe e-mail, că bărbatul nu se așteptase la profesionalismul sau la înfățișarea ei. Ea cu siguranță nu se așteptase ca Valentino să umple costumul ca un bărbat care trăia la sală - bine, poate că nu locuia acolo, dar, dacă era să se ia după pieptul lui bine lucrat, talia subțire și fundul perfect, Masini nu făcea excese la desert.

Spera că bărbatul nu văzuse prin ochelarii ei de soare întunecați. Altfel, imaginea pe care încerca să o prezinte ar fi fost complet distrusă dacă ar fi fost surprinsă uitându-se la fundul lui.

Fața lui Masini arăta ca și cum aparținea unui bărbat care locuia pe o insulă. Hainele însă spuneau o cu totul altă poveste. Se întrebă dacă purta costumul acela rigid tot timpul. Un bronz de fermier pe acel corp ar fi fost o crimă.

„Tot e un nemernic“, își aminti ea.

Meg își trecu mâna peste talie, fericită că ea și Michael făcuseră o mică sesiune de cumpărături în timpul escalei în Dallas.

- Nici una dintre iubitele mele nu ar umbla în pantaloni scurți obișnuiți și în șlapi, îi spusese Michael.

Look-ul vintage, din anii '20, fusese o decizie de moment. În mod surprinzător, îi plăcuse lui Meg. Rochia parcă o îndemna să caute un bar întunecat, plin de fum,

unde să cânte. Se întrebă dacă exista așa ceva pe insulă. Sau poate la Key West.

- Ei bine, e sexy. Îmi place accentul.

Meg ura că îl observase. Valentino avea peste 1,80 metri, părul negru și era proaspăt ras. I-ar fi fost greu să-i reziste cu puțină barbă. Apoi mai era modul în care o privea cu ochii lui întunecați, care mocneau. Meg se surprinse respirând mai greu.

- Poate vă combinați, îi spuse lui Michael.

- Oh, draga mea, e heterosexual! Garantat. La tine se uita, nu la mine.

- Nu se uita la mine.

- Ha!

Râsul lui Michael umplu camera.

O bătaie în ușă le întrerupse conversația.

Un angajat le duse bagajul într-una dintre camere și, după ce Michael încercă să-i dea bacșiș, bărbatul clătină din cap și plecă rapid.

- Nici măcar nu a clipit. Crezi că te-a recunoscut? întrebă Meg.

- Nu știu.

Meg se duse să-și ia bagajul.

- Mă instalez în celălalt dormitor.

- Țsta e mai mare, ia-l tu.

- Nu fi ridicol!

Michael își ridică valiza și se duse spre al doilea dormitor.

- Menajera nu o să fie suspicioasă?

- Nu tocmai ăsta e scopul venirii noastre aici? Să găsim o posibilă fisură în sistemul lui, astfel încât clienții tăi să știe în ce se bagă? spuse Michael.

Avea dreptate.

- Bine. Meg își deschise valiza. Oricum, șifonierul de aici e mai mare. Am nevoie de el pentru toate prostiile pe care mi le-ai luat.

Michael îi aruncă zâmbetul său de Hollywood și plecă.

În secret, Meg spera că Sapore di Amore era așa cum se lăudase Masini. Adevărul era că, dacă Michael reușea să-și țină stilul de viață ascuns pe insulă, Meg îl vedea întorcându-se cu un iubit. Chiar și în acest secol, Hollywoodul voia ca eroii săi să fie heterosexuali. Cum Michael câștiga o mică avere cu fiecare film de acțiune pe care îl făcea, nu avea să-și dezvăluie stilul de viață prea curând. Apoi, era Alliance. Meg și Samantha se bucuraseră când auziseră de o insulă privată care le putea găzdui clienții după ce se căsătoreau.

- Ce vrei să faci mai întâi? îl întrebă ea prin ușile deschise, în timp ce-și aranja hainele.

- Eu zic să vizităm locul, să vedem cu ochii noștri cât de izolat e Sapore di Amore.

Meg se duse în baie alăturată și își aranjă toate cele necesare acolo. Scoase medicamentul pe care îl lua ca să-și controleze astmul. Puse inhalatorul în geanta ei mică și o închise.

Se uită în oglindă. Era mai fardată decât de obicei. Își țuguie buzele și se miră că rujul nu se ștersese deloc. Luaseră avionul privat din Miami până pe insulă, dar se rujase în Texas, în urmă cu multe ore.

- Mi-ar prinde bine să beau ceva.

- Și mie.

Se întoarse și încercă să ajungă la fermoarul rochiei, care se afla în spate. După trei încercări, renunță și intră în camera lui Michael. Îi arată spatele.

- Tu m-ai convins să mă îmbrac cu asta, dar trebuie să și respir.

Michael îi trase fermoarul în jos și o împinse ușor.

- Arăți grozav în ea.

- Nu sunt genul de fată foarte feminină, dar trebuie să recunosc că și mie îmi place.

După ce se schimbă într-una dintre noile ei rochii de vară - una simplă portocalie - și în sandale, își luă geanta și se duse în living, unde era Michael. El își pusese o cămașă de mătase cu mânecă scurtă și pantaloni scurți

din bumbac. Chiar și cu ochelari mari, nu avea cum să ascundă identitatea.

Meg își puse și ea ochelarii și se duse lângă el.

- Ești gata?

Mai erau câteva ore până la cină, iar soarele începuse să coboare ușor.

O luară pe alei, nu pe drumul de pe plajă. Fiecare vilă privată era ascunsă în spatele unui minunat gard viu atent aranjat.

Clădirea principală era o structură vastă, cu două etaje și balcoane deschise, folosite atât de clienții care veniseră în vacanță, cât și de angajați. Piscina se întindea în jurul unor insule artificiale, iar apa curgea din ce părea să fie un râu artificial.

Muzica se auzea din difuzoare ascunse. Ca în orice stațiune de lux, chelnerii se plimbau în jurul piscinei, aducând băuturi și prosoape curate.

Câteva capete se întoarseră spre ei când găsiră o masă înaltă, aproape de barul de afară.

Meg observă cel puțin o femeie care stătea lângă piscină și arătă spre ei. Nu avea cum să treacă neobservați, însă întrebarea era cum aveau să reacționeze oamenii.

Un chelner, care probabil avea 20 și ceva de ani și era foarte drăguț, așeză în doar câteva secunde două șervețele în fața lor.

- Bun venit la Sapore di Amore, îi întâmpină el. Numele meu este Ben și o să vă servesc cât stați lângă piscină.

- De unde știi că tocmai am venit? întrebă Meg, care deja îi interoga pe angajați ca să găsească defecte.

Își dădu seama că tonul ei păru răutăcios, așa că zâmbi ca să compenseze acest lucru.

- Domnul Masini le atribuie angajați oaspeților săi, domnișoară Rosenthal.

Ben se dădu în spate și își puse mâinile la spate.

- Și cum hotărăște domnul Masini cine are grijă de cine?

Știa că îl interoga pe bărbat, dar înțelegerea sistemului avea s-o ajute să-i găsească slăbiciunile.

Ben îi aruncă un zâmbet lui Michael, după care continuă:

- E posibil ca eu să fi fost singurul din această zonă care nu a țipat de entuziasm când a aflat că domnul Wolfe o să ni se alăture.

Asta îl făcu pe Michael să zâmbească.

- Nu te uiți la filmele mele.

- Ba da, doar că nu sunt intimidat de vedete. Sper că nu vă deranjează asta.

Michael zâmbi.

- E perfect.

- Înainte să vă iau comanda, cum ați vrea să vi se adreseze personalul? Folosiți un alias?

Meg nu putu să nu râdă.

- Poate că ar trebui să-ți spunem Harvey.

Michael își scoase ochelarii de soare și o fixă cu privirea.

- Hai să ne limităm la Michael.

- Dar Harvey...

- Margaret!

Asta o duru.

- Poți să ne spui Meg și Michael.

Ben încuviință.

- Ce beți?

Ben plecă după ce le luă comanda, iar Meg se uită din nou în jur.

- Sunt singura care are impresia că am făcut o călătorie cu avionul pe Insula Fanteziei și că Mini-Masini o să apară în orice moment?

Michael își dădu capul pe spate și râse.

Val își bău bourbonul și se uită la activitatea de lângă piscină din biroul său. Privirea îi fu atrasă de noii săi invitați din clipa în care îi văzu. Coafura vintage a lui Margaret Rosenthal și frumusețea naturală o făceau

să arate ca o vedetă de cinema, iar pe Michael, ca accesoriul de la brațul ei.

Privirea i se duse dincolo de cuplu, la ceilalți invitați. Doamna Clayton, soția miliardarului Ron Clayton, mogul al jocurilor pe internet, îi tot arunca priviri lui Michael și râdea cu invitata ei, Cynthia Hernandez. Deși femeile erau într-un *weekend al fetelor*, adevărul era că amândouă se culcau cu bărbații care își luaseră vila de lângă ele și care nu erau soții lor. Faptul că doamna Clayton se tot uita la el îl făcu pe Val să-și noteze acest lucru. Cam jumătate dintre invitați erau în această stațiune pentru întâlniri clandestine. Ceilalți nu voiau să fie deranjați în timpul vacanței.

Întrebarea era în ce categorie intrau Michael și Margaret?

Cea clandestină? Sau *lasă-mă în pace?*

Val avea impresia că nu erau într-o simplă vacanță.

- Ai făcut mari eforturi ca să obții accesul pe insula mea, Margaret... De ce? șopti el spre fereastra închisă.

Telefonul de pe birou sună. El apăsă pe difuzor.

- Da, Carl?

- Domnul Picano se apropie de docul de încărcare.

- Gabi e acolo?

- E pe drum.

- Mulțumesc.

Val întrerupse apelul secretarei și își luă ochelarii de soare de pe birou, după care se îndreptă spre ușă. Spionarea vedetei de cinema și a însoțitoarei lui trebuia să aștepte.

Coborî pe scări în loc să ia liftul până la parter.

Mirosurile ademenitoare venite de la bucătărie îi spuneau că angajații deja pregăteau desertul pentru seară, iar cina era în cuptoare. Aveau să servească o selecție de pește proaspăt, prins chiar din marea din jurul stațiunii, și legume organice, aduse zilnic de pe continent.

Când se gândi la cuvântul „organic“, și-o imagină pe Margaret comentând despre el că era *eco*.

Cuvinte precum „proaspăt“ și „organic“ erau peste tot în meniul bucătarului său. Așa era când angajai doar ce era mai bun în arta culinară. Oare ea avea să râdă de meniul pregătit? Avea să găsească defecte? Și de ce se gândea atât de mult la părerea acestei femei?

Val se așeză în spatele volanului mașinii sale personale de golf și se grăbi spre docuri.

Îi găsi pe Gabi și pe Alonzo Picano stând unul lângă celălalt. Iahtul personal al lui Alonzo era în plină activitate, în timp ce mai multe cutii erau scoase și aranjate pe ponton.

- Picano? strigă Val ca să-i atragă atenția.

Bărbatul se întoarse și îi zâmbi.

- Aici erai.

Val dădu mâna cu el și simți încrederea celuiilalt bărbat doar din acest gest simplu.

- Ce ne-ai adus?

- Vin, bineînțeles. Ce altceva?

- Nu e minunat, Val? întrebă Gabi, care se apropie de Alonzo și își dădu părul pe spate.

- Nu pot să las crama viitorului meu cumnat să sece, nu-i așa?

Alonzo își așeză brațul în jurul lui Gabi și o sărută pe creștetul capului.

Sora lui strălucea.

Val vorbise la o cină de caritate din Miami, unde Gabi și Alonzo se întâlniseră pentru prima oară. Alonzo, ca majoritatea bărbaților din încăperea, îi făcuse curte surorii lui și apoi insistase. Din acel moment, scopul principal al bărbatului fusese să se căsătorească cu ea.

Se vedeau de patru luni, de când bărbatul îl trăsese pe Val deoparte și-i ceruse permisiunea să se căsătorească cu ea. Chiar dacă tradiția era una veche, Val și Gabi își

pierduseră tatăl mult prea devreme și părea corect ca Alonzo să-i respecte familia în acest fel.

Chiar și pentru Val, perioada de curtare fusese scurtă. Îl primise pe Alonzo în familie, dar onorase rugămintea mamei sale ca logodna lor să fie una lungă. Oricum, mai lungă decât își dorise Alonzo. Dacă ar fi fost după mire, cuplul ar fi fost deja în luna de miere. Însă, în situația dată, nunta urma să aibă loc la toamnă. Cum primăvara tocmai făcea loc verii, aveau timp pentru planuri și pentru ca Gabi să se asigure că făcuse alegerea bună.

- Alonzo, am mulți furnizori de vin. Mă îndoiesc că oaspeții mei mă vor lăsa fără vin.

- Dar vinul meu e gratuit. Trebuie să conteze și asta.

- Și e foarte bun, interveni Gabi.

Alonzo deținea o cramă de vinuri în Italia și urma să obțină o proprietate în Napa Valley, ca să-și extindă producția. Potrivit informațiilor lui Val despre bărbat, acesta era în industria vinului doar de cinci ani. Afacerea mergea, dar nu îl făcea bogat. Nu, familia lui îl făcuse bogat, înainte ca strugurii să intre în viața lui. Portofoliul Picano era plin de investiții în transporturi, cu proprietăți în porturi importante și câteva bănci în America de Sud. Era logic faptul că se extinsese spre vin.

- Ești pătinitoare, iubita mea.

- Nici un alt vin nu o să treacă de buzele mele.

Iubiții îl făceau pe Val să-și dea ochii peste cap – iar el nu făcea niciodată asta.

Briza mării împinse iahtul lui Alonzo în doc.

- Când aștepti următorul transport, Val? întrebă Alonzo.

- Dimineață. Poți să-i spui căpitanului să amareze vasul peste noapte.

Alonzo se sui pe vas și dispăru.

- Cât o să stea aici de data asta? își întrebă Val sora.

- Doar noaptea asta, dar o să se întoarcă la sfârșitul săptămânii pentru o vizită mai lungă.

Vizitele lui Alonzo deveneau din ce în ce mai scurte. Bărbatul avea o afacere de condus și nu părea să aibă prea mult timp pentru viitoarea lui soție. Poate că era momentul ca Val să afle exact ce loc avea Gabi în viața antreprenorului. Adevărul era că, deși era puțin îngrijorat din cauza lui, îl plăcea pe Alonzo și voia să se asigure că sora lui era fericită cu alegerea făcută.

Mai mulți dintre angajații lui Val duseră cutiile cu vin înapoi spre vilă. Unul dintre oamenii lui Alonzo strigă după ei, amintindu-le în ce sticle era șampanie și spunându-le să meargă încet. Toți dispărură înainte să se întoarcă Alonzo.

- Gabi mi-a spus că o să pleci mâine.

Val îi conduse spre mașina lui și se îndepărtă de docuri.

- Nu pot să evit asta, zise Alonzo. Trebuie să merg în California ca să termin hârțiile pentru noua podgorie.

- Abia aștept s-o văd, spuse Gabi de pe bancheta din spate.

- E cadoul meu de nuntă pentru tine, draga mea. Trebuie să fie perfect înainte să intri pe ușă.

- Nu e minunat, Val?

„Cam prea mult“, își spuse el.

- Nu o să ghicești niciodată cine ne vizitează insula.

Dacă Alonzo nu ar fi fost logodnicul lui Gabi, i-ar fi făcut semn surorii lui să tacă.

- Nu-mi imaginez.

- Michael Wolfe.

- Actorul?

- Mai e altul? E un bărbat așa de simpatic!

Val se uită în oglindă la sora lui, care zâmbea.

- Ți-ai dat seama doar din interacțiunea voastră scurtă?

- Poți să-ți dai seama de foarte mult lucruri despre o persoană în numai câteva minute, zise ea. Iubita lui e la fel de plăcută. Nu știu de ce ți-ai făcut atât de multe griji.

- Nu sunt îngrijorat.

Gabi clătină din cap. Nu-l credea.

- Val nu a fost în apele lui de când au venit, îi spuse ea logodnicului ei.

Val simți cum i se încordă maxilarul. Se forță să respire și își întinse gâtul.

- Gabi, știi că nu e așa.

- Cât o să stea aici? întrebă Alonzo.

- O săptămână.

Viitorul lui cumnat zâmbi.

- Sunt sigur că o să-i cunoști adevărata personalitate cu mult înainte să plece.

Da, dar dacă el - sau mai exact Margaret - nu era de încredere, putea fi prea târziu până ce plecau...

- Nu-mi place de el, zise Simona Masini de pe veranda ei cu vedere spre mare.

- Nu-l cunoști, insistă Val.

- Ochii îl dau de gol, Valentino! Adevărul e în ochi.

- O iubește pe Gabi.

Mama lui pufni și râse.

- Vrea să te facă să crezi că o iubește pe sora ta.

Val își trecu frustrat mâna prin păr. Ultimul lucru de care avea nevoie în acea zi era ca mama lui să contrazică tot ce zicea el.

- Invitațiile au fost deja trimise. Nunta o să aibă loc în mai puțin de cinci luni.

Simona făcu semn spre fereastră.

- Uneori semeni atât de mult cu tatăl tău, încât mă sperii.

- Îi vorbești de rău pe morți, mamă?

- Nu fac decât să zic adevărul. Rareori vedea adevărul când ceva mai plăcut îi atrăgea atenția.

Val habar n-avea ce spunea mama lui și nici nu vru s-o întrebe. Sora lui întâlnise un bărbat și se îndrăgostise de el. Cine era el să intervină și să-i spună că luase decizia greșită? Doar era fratele ei, nu tatăl. Propriile gânduri îl făcură să rădă.

- O să luăm cina într-o oră. Gabi i-a invitat pe noii noștri oaspeți.

Simona oftă, sătulă de conversație.

- Vino și tu!

- Bine.

Val se întoarse să iasă din cameră, însă cuvintele mamei lui îl opriră.

- Cu tine cum rămâne, Val? Când o să-ți găsești o femeie și o să te așezi la casa ta? Când o să-mi oferi nepoți?

- Lasă asta în seama lui Gabi.

- Tu ar trebui să te însori primul, asta e tradiția.

Mama lui avea să-l bage în mormânt.

- Nu suntem în Italia.

Simona oftă, îndurerată.

- Tradiția nu are granițe.

Fără să continue conversația frustrantă cu mama lui, Val ieși din apartamentul ei, ignorându-i grijile.

Se îndreptă spre birou și trecu pe lângă Carol, care ar fi trebuit să plece de mult în camera ei de pe insulă.

- Am nevoie să faci o invitație la masa mea în seara asta, îi spuse el.

- Noilor noștri invitați?

Val ezită.

- De unde știi?

- Gabriella m-a rugat deja asta. S-a gândit că un actor ar liniști-o pe mama ta.

Val zâmbi, ceea ce era un lucru rar. Își iubea sora și urma să-i ducă dorul când aceasta avea să se mute.

- Să faci invitația interesantă, Carol. Un text simplu nu o să-i atragă pe oaspeții noștri.

- Sigur că da, domnule Masini.

Val intră în birou, epuizarea îngreunându-i pleoapele.

capitolul 4

Meg își mușcă limba ca să-și amintească să-și stăpânească vorbele. Ar fi trebuit să știe că Valentino Masini avea să-i încurajeze să i se alătore la cină. Bărbatul încă o cerceta și o irita.

Ce ar fi făcut dacă ar fi refuzat?

Michael nu-i dădu ocazia să afle.

- Invitația spune că mama lui e o mare fană. Cum poți să refuzi o mamă? o întrebuse Michael.

- Eu o refuz pe a mea tot timpul.

- Dacă mama ar afla că o refuz, mi-ar tot aminti asta.

- Bărbatul încă mă verifică, insistase ea.

- Nesiguranța ta e evidentă, Meg.

- Nu sunt nesigură.

Meg încercase să își controleze tonul ridicat al vocii, dar nu reușise.

Acum stătea lângă capul mesei, în timp ce Gabriella se așezase lângă o femeie în vârstă, despre care Meg presupuse că era doamna Masini. Evident, Valentino era absent.

- Ați venit!

Gabriella se ridică atunci când cei doi se apropiară de masă.

Vestimentația semiformală pentru cină o obligase pe Meg să se schimbe pentru a treia oară pe acea zi. Că tot vorbise de excese... Gabriella purta o rochie crem din in până la genunchi. Pantofii cu ștrasuri îi scoteau în evidență pielea măslinie. Rochia nu era prea stridentă, doar stilată și mulată.

- Cum am fi putut să refuzăm? întrebă Michael.

- Ați fi putut, dar mă bucur că nu ați făcut-o. Mamă, ei sunt Michael Wolfe și însoțitoarea lui, Margaret Rosenthal.

Doamna Masini etală același zâmbet larg ca al fiicei ei.

- Ești la fel de chipeș în persoană ca pe marele ecran, domnule Wolfe.

Michael zâmbi și îi făcu cu ochiul lui Meg.

- Cred că trebuie să stau lângă dumneavoastră, doamnă Masini.

Femeia în vârstă bătu cu palma pe locul de lângă ea.

- Ce idee minunată!

Michael trase scaunul de lângă el pentru Meg.

- Am ajuns prea devreme? întrebă Meg, care se uită la cele două locuri libere de la masă.

- Val și logodnicul meu vor veni în scurt timp.

Meg se uită la inelarul Gabriellei și observă, pentru prima oară, inelul de logodnă.

- Când e ziua cea mare?

Doamna Masini mormăi.

Gabriella își așeză mâna peste a mamei ei și răspunse:

- Peste patru luni și jumătate.

- Felicitări! zise Michael.

- Cred că sunteți încântată, îi spuse Meg mamei viitoare mirese.

Zâmbetul doamnei Masini dispăru când vorbi despre nunta fiicei ei.

- Ar trebui să fiu, nu-i așa?

„Interesant.“

- Mamă!

- Ce e?

- Te rog!

Michael ridică o sprânceană.

Înainte ca întrebările, comentariile și alte conversații care să sporească tensiunea să continue, Valentino și logodnicul Gabriellei sosiră.

Acum tensiunea putea să se intensifice cu adevărat.

Michael se ridică, dând mâna cu celălalt bărbat.

- Ne cerem scuze că am întârziat, spuse Valentino.

Văd că ați cunoscut-o pe mama noastră.

Alonzo Picano era plăcut de privit, dar nu era bărbatul superb care, credea Meg, ar fi trebuit să stea alături

de Gabriella - sau Gabi, cum îi spuneau ceilalți. Bărbatul zâmbi, încercând s-o convingă și pe doamna Masini să facă același lucru, însă femeia se uită prin el.

În timp ce toată lumea se așeză, Meg își dădu seama că avea privilegiul să stea lângă bărbatul hotărât să-i găsească defecte. Dar nu ar fi putut spune că nu îi plăcea cum arăta acesta sau parfumul lui înțepător.

Purta un costum negru, cămașă albă și papion. În mod normal, acest look nu ar fi avut nici un efect asupra ei. Însă Valentino purta hainele clasice ca și cum s-ar fi născut cu ele. Și ceilalți bărbați de la masă erau îmbrăcați bine, dar nu se comparau cu gazda lor.

Doamna Masini îl atrase pe Michael într-o conversație șoptită, în timp ce Gabriella îi șopti ceva logodnicului ei.

Valentino oftă lângă ea.

- Mulțumesc mult că ni te-ai alăturat, domnișoară Rosenthal.

Meg ridică paharul cu apă rece la buze.

- Nu mi-am dat seama că aveam opțiunea să refuz.

- Ești oaspete, ai dreptul să refuzi.

Cu toate că simți greutatea privirii lui, Meg refuză să îl privească direct.

- O să-mi amintesc asta.

Pentru prima oară, îl auzi chicotind, iar sunetul o făcu să râdă.

Sala de mese era plină de invitați, în timp ce un bărbat în costum cânta la un pian mic în colțul camerei.

Toate mesele erau acoperite cu pânză, iar în paharele cu picior se reflectau lumânările înconjurate de flori proaspete.

Masa familiei Masini se afla pe o platformă, alături de alte mese. Spațiul dintre ele era destul de mare ca toți ceilalți să nu le audă conversațiile. Deși tavanul se ridica la peste șase metri, camera era relativ tăcută, cu excepția pianului și zumzetului conversațiilor. Geamuri mari dădeau spre marea azurie.

- Domnule Wolfe, spune-ne, la ce film nou lucrezi?

- Acum sunt între proiecte, altfel nu aş fi venit. Şi, vă rog, spuneţi-mi Michael.

Doamna Masini străluci.

- Mi-a plăcut filmul ăla cu maşina.

Michael răse.

- Şi mie. Nimic nu se compară cu condusul unor maşini rapide şi scumpe pe spinarea altora.

- Îţi faci singur cascadoriile? întrebă Gabi.

- Uneori.

- Domnului Masini îi plăcea să conducă repede, Dumnezeu să-l odihnească în pace. Nu ar fi suportat să fie pe insulă numai cu maşini de golf.

- Tata ar fi găsit un mod de a face maşină să atingă 140 de kilometri la oră.

- Ai dreptate, *cara*, îi spuse Valentino surorii lui.

Cuvintele lui ocazionale în italiană o înfierbântară pe Meg.

- Şi dumneavoastră vă plac maşinile rapide, doamnă Masini? întrebă Meg, care încercă să ignore fiorul care o cuprindea.

- Da.

Chelnerul sosi şi îi prezentă lui Valentino o sticlă cu vin. După încuviinţarea lui, o deschise.

- Puteţi comanda ce vreţi, spuse Gabi, dar Alonzo deţine Grotto di Pianco. Vinurile lui sunt minunate.

Michael se aplecă în faţă, interesat.

- Asta e marca ta? întrebă el.

- Da.

Chelnerul îi turnă lui Michael puţin vin şi se dădu în spate. El învârti, miroşi şi gustă, înghiţi şi încuviinţă.

- Crama ta e în regiunea Umbria?

Gabi zâmbi, iar Alonzo clipi.

- De fapt, e în Campagna.

Michael luă altă gură de vin şi ridică din umeri.

- E bun.

- Mulţumesc.

- Te pricepi la vinuri, Michael?

Meg prefera un shot de whisky sau o bere rece. Învă-
țase să bea vin, știa cu ce se potrivea fiecare soi și nu
o deranjau vinurile roșii mai grele, dar nu știa din ce
regiune proveneau anumiți struguri.

- Puțin.

Meg clătină din cap.

- Crama lui Michael e plină.

Michael o lovi pe sub masă.

- Va trebui să-l adaugi pe al lui Alonzo la colecția ta.
Alonzo se foi în scaun și o atinse pe Gabi pe mână.

- E posibil să fac asta, zise Michael.

Vinul fu servit, iar preparatele speciale ale bucătaru-
lui fură prezentate.

- Ce faci la muncă, domnișoară Rosenthal?

Întrebarea era comună, iar răspunsul - mereu vag.

- Achiziții și relații cu clienții, spuse ea, dând la o
parte salata.

Alonzo păru neinteresat, iar doamna Masini o fixă
cu privirea.

- Asta e în industria cinematografică?

- Nu.

- Mai exact, ce fel de achiziții faci?

Fu prima întrebare directă pusă de Valentino.

- Nu știi? Pare că te asiguri să afli tot ce se poate des-
pre invitații tăi înainte să ajungă pe insulă.

Michael se aplecă.

- Subiectul e puțin sensibil pentru Meg, Valentino.
Se pare că întârzierea cu care ne-ai aprobat șederea i-a
lăsat un gust amar.

Fu rândul lui Meg să-l lovească pe Michael sub masă.

- Așa e?

Ce tupeu avea omul acesta! Valentino știa foarte bine
că nu era încântată de cât de greu li se aprobase șederea.

Meg îl surprinse privind-o, expresia lui fiind de fier,
iar lipsa zâmbetului fu greu de citit.

De ce nu putea să fie chel și neatrăgător? De ce pulsul i-o lua razna, ca o tobă în Africa, de fiecare dată când îl privea?

- Val, femeilor nu le place să li se spună *nu*. De câte ori să-ți spun asta? oferi Gabi un argument solid.

- Am crescut într-o casă cu trei surori. Pot să confirm. Michael continuă și vorbește despre familia lui, îndreptând conversația departe de Alliance și de adevăratele sale servicii. Nu trebuia să se afle ce făceau cu adevărat Meg, Sam și oricine lucra la Alliance.

În timp ce Michael vorbea cu ceilalți, Val se apropie de ea.

- Să nu crezi că mi-ai evitat întrebarea.

- Despre ce? întrebă ea, deși știa exact la ce se referea.

- Despre achizițiile făcute de compania pentru care lucrezi.

Meg își ridică paharul cu vin și îl degustă lent, după care spuse:

- Respingerea doare, nu-i așa?

Bărbatul râse, apoi șopti:

- *Touché*.

Când fu adusă mâncarea, Meg luă prima gură de biban și gemu.

- E chiar așa de bun? o întrebă Michael cu un zâmbet cu subînțeles.

În loc să-i răspundă, luă o bucată cu furculiței și i-o dădu.

- Dumnezeu!

- Nu-i așa? spuse ea.

- Bucătarul meu o să fie încântat că vă place.

Val se lăsă pe spate și o privi în timp ce mânca din pește.

După ce își linse buzele, ea reuși să spună:

- E incredibil! Având în vedere locurile și oamenii cu care luase cina de când obținuse jobul la Alliance - o ducese, o întâlnire falsă cu o vedetă de la Hollywood și conversații amabile cu indivizi cu un ego

imens -, peștele era foarte bun. Nici compania nu era mai prejos. Mai luă o bucată și flutură peștele în aer. E un loc în San Diego... Piața de pește sau ceva de genul ăsta...

- Pe chei? întrebă Michael.

- Da. E pe aproape, dar ăsta e mult mai bun.

Gabi se aplecă peste masă.

- Fratele meu se mândrește cu selecția proaspătă.

Meg se uită cu coada ochiului. Val încă nu gustase mâncarea.

- Gătești?

- Nu am timp.

Asta nu îi răspunse la întrebare.

- Presupun că nu trebuie să gătești când ai toate astea la dispoziție.

- I-am învățat pe ambii copii să gătească - nu că și-ar exersa abilitățile prea des, zise doamna Masini și mușcă din puiul din farfurie.

- Locuiți toți pe insulă? întrebă Michael.

Doamna Masini ridică din umeri.

- Dacă vreau să-mi văd copiii, aici trebuie să fiu.

- Aveți paradisul la picioare, îi spuse Michael. E soare mereu.

- Îmi place ploaia.

- E climă tropicală, mamă, plouă în fiecare zi, spuse Gabi cu zâmbetul pe buze.

- Nu e același lucru.

Poate era efectul vinului sau al mâncării grozave, dar Meg se relaxă, chiar și cu bărbatul rezervat de lângă ea.

Se aflau pe insulă de puțin peste 24 de ore. Michael ieși alergând din oceanul cald, apa stropind în urma lui. Împinse șezlongul de lângă Meg și luă sticla cu apă rece de lângă ea.

Ea își ridică privirea din cartea pe care o citea.

- Cred că ai fost pește într-o viață anterioară.

- Nu-mi vine să cred ce liniște e aici!

- Vorbești de parcă nu mă opresc din sporovăit.

Bărbatul își dădu capul pe spate și închise ochii.

- Am ajuns la concluzia că am o viață foarte gălăgioasă.

- Ești vedetă de cinema. Vine la pachet.

Michael oftă.

- Știu... dar nu e prea rău ce e aici.

Chiar așa era. Având în vedere faima lui Michael, foarte puțini oameni îi abordau. Nici măcar în seara de dinainte de cina obligatorie cu Valentino și cu familia lui, nici un alt invitat nu făcuse poze, nu se holbase și nu ceruse un autograf.

Meg îl cunoștea pe Michael de trei ani deja, iar asta nu se întâmpla niciodată în lumea reală.

Poate că Sapore di Amore chiar era așa cum se lăuda că era.

- Un singur lucru lipsește de pe insula asta, spuse Michael.

Ceva lipsea?

- Ce anume?

- Sex.

Putea să repete asta.

- Ținând cont de felul cum arată unii invitați de pe marginea piscinei, nu ești singurul care crede asta.

Michael se șterse pe față cu prosopul.

- Nu am observat.

Ea observase, fie și numai ca să fie cu ochii pe tabloide odată ce părăseau insula. Cât de multe informații se scurgeau de pe Sapore di Amore? Era posibil ca ziarele să nu o vadă pe soția unui senator cu un puști care avea jumătate din vârsta ei? Soția spusese că o recunoscuse pe Meg? Se întâlniseră în urmă cu un an, în Sacramento.

Chiar acum Meg și Michael se aflau în fața vilei lor, iar câțiva invitați se plimbau pe plajă. Nu era un loc unde oamenii să-și aducă odraslele. Poate pentru că micuții aveau un mod aparte de a spune tuturor ce vedeau.

Meg se gândi să-l întrebe pe Valentino despre copii. Îi refuzau pur și simplu? Sau era un loc pe insulă exclusiv pentru familii?

În loc să vorbească despre copii și familii, Meg întrebă:

- E cineva cu care ai vrea să vii aici?

Michael își mută privirea spre mare.

- Eu nu... Da.

Lui Meg îi plăcea să creadă că nu era nici urmă de nesiguranță în vedeta de cinema, dar când venea vorba de intimitate, intimitate reală, Michael nu era la fel de încrezător.

- Și această persoană ar vrea să fie aici cu tine?

- Ce bine ar fi! Vietile noastre sunt prea diferite.

- Nu e căsătorit, nu-i așa?

Michael clătină din cap.

- Dumnezeu, nu! Doar că... e complicat.

- Nu e în industria cinematografică?

- E profesor.

Meg nu se așteptase la asta. În loc să pună mai multe întrebări, privi valurile blânde care loveau țărmul.

- Ai vrut vreodată să zici: la naiba cu tot, la naiba cu Hollywood și să trăiești viața pe care o vrei?

- Milioane de dolari pe un film, Meg.

- Știu...

Meg crescuse fără bani. Părinții ei încă nu aveau multe. În realitate, ea reușise să pună niște bani deoparte după ce-și plătitise împrumuturile studentești, dar avea să treacă mult timp până să își permită o vacanță la Sapore di Amore pe banii ei.

- Dar când o să ai destui?

- E prea mult să-mi doresc bani și o viață?

Nu, se gândi ea. Nu era.

Michael se întoarse de pe burtă și își puse brațele sub cap.

- Ce părere ai despre gazdele noastre?

Meg renunță la carte și își împinse șezlongul la umbră. Nu avea rost să își ardă pielea așa de devreme.

- Doamna Masini e aparte. Te adoră.

- Se pare că încă pot fermeca femeile în vârstă.

- Gabi e dulce, dar tipul cu care o să se căsătorească pare nelalocul lui.

Michael întoarse capul spre ea și o privi.

- Are ceva ce nu mi se pare în regulă.

- Ascultă prea mult, vorbește prea puțin.

- Ai observat că, atunci când l-am întrebat despre podgoria lui, a încercat să schimbe subiectul?

- Da, de ce oare? Cred că, dacă aș deține propria marcă, aș striga asta în gura mare. Când ne-am așezat, părea destul de entuziasmat să își împartă vinul cu noi.

Michael clătină din cap.

- Nu înțeleg. Vinul e bun. Aș fi înțeles dacă vinul lui ar fost prea prost.

Meg bătu cu degetul în scaun. Dacă ar fi avut telefonul mobil, l-ar fi căutat pe Alonzo Picano pe internet, ca să afle mai multe despre el. Pe de altă parte, putea să sune acasă și s-o roage pe Judy să-l verifice.

- Bați din deget.

Meg se opri.

- Trec prin sevraj online.

Michael râse.

- Mâine o să mă alătur și eu.

- Suntem patetici.

- Am observat că nu ai spus nimic despre Val.

Meg începu să bată din nou darabana.

- Bărbatul ăla e enervant.

- Ți-ai dat seama de asta din puținele cuvinte pe care le-a spus la cină?

- Ne-a studiat toată seara.

Michael închise ochii.

- Ai pe jumătate dreptate. Te-a studiat pe tine.

- Ceea ce a fost nepoliticos. Sunt de acord.

- Omul nu e orb.

- Nu a ajutat nici faptul că, atunci când doamna Masini a întrebat de ce nu suntem căsătoriți, ai evitat toate întrebările posibile despre monogamie.

- Nu a fost amuzant. Prieteni cu beneficii. Serios, cine mai vorbește așa?

El continuă să râdă.

Meg găsi sticla cu apă rece de lângă ea și nu stătu pe gânduri.

Michael sări de pe șezlong ca o felină care se ferea de apă.

Meg avu suficientă minte să tragă șezlongul între ei, dar nu ajunse prea departe, înainte ca Michael să o prindă în brațe și să alerge cu ea spre ocean.

capitolul 5

Resorturile precum Sapore di Amore aveau săli de fitness care rivalizau cu orice centru unde plăteai abonament, dar, spre deosebire de acele cluburi din L.A., acestea erau goale. Cât timp Michael dormea, profitând din plin de vacanța lui, Meg trase de ea ca să se dea jos din pat. Bucătarul de pe insulă sigur avea să-i adauge cinci kilograme dacă nu făcea măcar un efort să ardă câteva dintre kaloriile delicioase.

Se gândi să înoate, dar fără un supraveghetor care să știe că plămâni nu-i funcționau mereu bine, avea mai mult de riscat decât de câștigat.

Instructorul de 20 și ceva de ani de la sală îi dădu o sticlă cu apă și un prosop și o întâmpină spunându-i pe nume, cu toate că Meg nici măcar nu pusese piciorul în sală.

Nu putu să nu fie puțin impresionată de atenția din partea angajaților lui Val.

Odată ce intră, muzica vioaie răsună în difuzoarele ascunse, iar priveliștea ce se ivea prin panourile de sticlă dezvăluia o grădină luxuriantă.

Meg se întinse puțin și apoi se duse la una dintre bicicletele eliptice pentru a se încălzi. Nu se grăbi.

- Bună dimineața, domnișoară Rosenthal.

„Sa zis cu antrenamentul în liniște!”

Fără să se oprească, Meg își întoarse capul spre vocea lui și făcu o pauză.

De ce nu putea Valentino Masini să poarte un tricou și pantaloni scurți? Atunci ar fi putut să vadă dacă bărbatul avea bronz de fermier.

Faptul că purta un costum perfect, cu cravată nu ar fi trebuit s-o surprindă.

- Trebuie să fie groaznic să faci antrenament cu cravata la gât.

Privirea bărbatului se lăsă brusc în jos, apoi o susținu pe a ei.

- Oceanul e sala mea.

Imaginea cu el încercând să înoate într-un costum o făcu să zâmbească.

- Nu știam că se fac costume pentru înot.

Abia după ce pronunță cuvintele își dădu seama cum sunară.

- Insula este privată, dar de obicei port ceva când înot.

Imaginea cu el gol-goluț, cu fața spre apă, îi făcu obraji să-i ia foc.

- Înotatul gol pe propria insulă pare un ritual inițiativ, zise ea, sperând că el nu-i observase roșeața din obraji.

Când el tăcu, Meg îl privi și îi observă zâmbetul. Valentino zâmbea atât de rar, încât ea se bucură de fiorul de pe șira spinării când o făcu.

Ce răsfățat! Acum ea avea să caute locurile private în care bărbatul înota gol.

- Acum știu motivul adevărat pentru care sunt descurajate pozele.

- Mi-ai aflat secretul, domnișoară Rosenthal.

- Mă îndoiesc. Meg luă o gură de apă și simți arsura din picioare când viteza bicicletei se schimbă automat.

Când el nu răspunse, ea adăugă: Și vii des în sală cu costumul tău din trei piese?

- Apar zilnic în multe părți ale insulei mele.

- Ah, un dependent de muncă!

Pe unii, asta i-ar fi dus cu gândul la stabilitate, dar pe ea o ducea cu gândul la un atac de cord făcut mult prea devreme.

- Poate. Zâmbetul de pe fața lui dispăru, dezamăgind-o direcția în care o lua conversația lor. Pari să fii o femeie căreia îi plac ordinea și rutina.

- De ce spui asta?

- Faci exerciții în vacanță, ceea ce îmi spune că ori mergi des în vacanțe și prin urmare simți nevoia să te antrenezi când ești departe de casă, ori îți place rutina.

Meg se gândi puțin la spusele lui.

- Sau poate vreau doar o scuză ca să mă desfăt cu opțiunile din meniul tău și nu vreau să mă îngraș.

Privirea lui languroasă care o cuprinse încinse camera.

- Nu cred că trebuie să-ți faci griji în privința asta.

- Fiecare femeie își face griji în privința asta. Chiar dacă nu o spune cu voce tare.

O parte a buzelor lui se ridică amuzată - nu era un zâmbet, doar ceva asemănător.

- Îți mulțumesc pentru lecția despre psihologia femeilor.

- Cu plăcere.

Val o privi scurt, apoi se îndepărtă de banda de alergare de care se sprijinea și își înclină capul.

- Distracție plăcută cu antrenamentul tău antiîngrașare, domnișoară Rosenthal!

Asta o făcu să zâmbească.

- Încearcă să nu muncești prea mult!

Bărbatul îi evitase toată ziua și toată seara. Stătuse departe de vilele private, dar în a treia dimineață găsi un e-mail cu o poză.

Margaret Rosenthal râdea în brațele lui Michael Wolfe, în timp ce acesta o arunca în ocean. Poza nu era nici intimă și nici sugestivă, dar fusese făcută, iar asta se întâmplase pe insula lui.

Val scăpă niște obscenități în italiană și apăsă pe interfon.

- Carol, am nevoie ca agenții de securitate să vină în biroul meu în cinci minute.

- E totul în regulă, domnule Masini?

- Cinci minute.

Închise apelul și printă fotografia.

Lou Myong stătea în dreptul lui patru minute mai târziu, cu fotografia în mână.

- Asta a fost făcută de pe insulă, nu de pe ocean sau dintr-un avion.

Val își dăduse seama de asta.

- Poți să-ți dai seama cine a trimis-o?

Val clătină din cap.

- Mă aștept ca o echipă de experți în internet să se ocupe de asta. Vreau să știu adresa de IP, cine a făcut-o. Trebuie să aflu cine a trimis fotografia.

Lou împături copia pozei și o băgă în buzunarul interior al costumului. Un coreean-american de generația a doua, Lou era cu câțiva centimetri mai scund decât Val, dar avea cu 13 kilograme mai mult. Fusese șeful securității de pe insulă dinainte de sosirea primului invitat. Înțelegea nevoia de discreție și se asigura că nu erau făcute poze precum cea din buzunar.

- Întrebarea e de ce ți-a trimis-o ție. De ce nu a publicat-o pur și simplu? Pozele cu vedete de cinema în vacanță aduc mii de dolari.

- Cineva vrea să știu că poate să facă asta.

- Sau cineva atrage atenția asupra lor.

Lui Val nu-i plăcea cum suna nici unul dintre scenariii. Apăsă pe un buton de pe birou.

- Carol, poți să vii, te rog?

- Imediat.

Odată ce Carol se află în fața lui, Val începu să dea ordine.

- Am nevoie de o listă cu toți angajații care se ocupă de Wolfe și de invitata lui.

Carol se uită agitată la Lou, apoi din nou la Val.

- Vreau ca toți să fie intervievați, iar interviurile să fie înregistrate. Trebuie să știu ce au văzut și pe cine. Trebuie să știu dacă breșa de securitate e internă.

Secretara lui făcu ochii mari.

- Breșă, domnule Masini?

- Cineva e cu ochii pe invitații noștri, Carol. Am nevoie de ochi pe ochi și o descriere moment cu moment a timpului pe care îl petrec oaspeții noștri.

O expresie neutră apărură pe fața lui Carol.

- E posibil să fie dificil, domnule Masini.

Bărbatul se îndreptă și o fixă cu privirea.

- De ce?

- Domnule Wolfe și însoțitoarea lui au luat un charter spre Key West după micul dejun.

„La naiba!“ Una era să se ocupe de securitatea de pe insulă și s-o controleze și alta era să facă asta când invitații lui mergeau în sud. Val se uită la Lou.

- Pune-ți cei mai de încredere oameni să stea cu ochii pe angajați. Am nevoie să te duci în Key West. Găsește-i! Urmărește-i! Vezi dacă e cineva cu ochii pe ei.

- Da, domnule.

- Carol, să nu spui nici un cuvânt. În momentul ăsta, sunt numai trei oameni care știu de breșă.

- Da, domnule Masini.

Cei doi ieșiră în tăcere din birou.

- La naiba cu Key West!

„Până dimineață, fotografiile cu Michael Wolfe și Margaret Rosenthal vor fi în fiecare revistă mondenă.“

În vreme ce Sapore di Amore era liniștită și izolată, Key West era exact opusul.

Meg fu surprinsă că rezistaseră două nopți și aproape 48 de ore înainte să caute divertisment în afara insulei. Charterul era exclusiv pentru Sapore di Amore. Numai invitații de pe insulă îl foloseau. Aceștia primeau un telefon mobil și li se cerea să se întoarcă în port până la ora 22.00.

Cu atâtea magazine, restaurante și atracții turistice, Meg nu era sigură că avea să respecte ora de întoarcere.

Se ascuseră în spatele unor ochelari de soare mari, le spuseră trecătorilor că Michael nu era Michael, dar că putea fi, într-adevăr, o dublură a acestuia la cascadorii.

Cu toate astea, Meg observă câteva telefoane mobile îndreptate spre ei. Se apropie mai mult de el, ca să lase impresia că erau împreună.

La jumătatea unui prânz pe o terasă, Meg simți nevoia să se uite peste umăr.

- Nu știi cum suporti asta, îi zise.
- Pur și simplu, ignori totul.
- Dar cineva e cu ochii pe noi.

Michael ridică din umeri și bău din margarita.

- Nu tocmai asta e ideea? Să vedem dacă suntem urmăriți înapoi pe insulă? Să vedem dacă locul e atât de sigur pe cât susține Val?

Meg se uită peste umăr și nu văzu privirea pe care o simțea ațintită asupra lor.

- Ba da.

- Atunci asta o să facem. Ne jucăm de-a turiștii și ne întoarcem pe insulă când se înserează. Dacă mâine-dimineață nu o să apară nimic în ziare, trecem la nivelul următor.

- Și cum facem asta?

Michael se uită peste rama ochelarilor de soare și își mișcă sprâncenele.

- Știi că sunt mai mult decât o simplă față drăguță de pe marele ecran.

Meg își luă geanta și se ridică.

- Trebuie să merg la toaletă și o s-o sun repede pe sora ta.

Michael se întinse spre telefonul mobil împrumutat.

- Nu am încredere în ăsta. Aș folosi un telefon fix.

- Mai există așa ceva?

Meg râse, dar în clipa în care intră în local întreabă dacă aveau telefon. Ocoli barul și trecu pe lângă trei femei în costum de baie.

- Ești cu Michael Wolfe? întrebară ele.

Meg se uită la asiaticul de la bar care o privea.

- Dacă am primi o monedă de fiecare dată când cineva întreabă asta, am fi la fel de bogați ca Michael Wolfe, spuse Meg.

Cea mai tânără dintre fete se îmbufnă.

- Eram sigure că e el.

- Îmi pare rău să vă dezamăgesc.

Plecă apoi cu un zâmbet pe buze. Meg găsi telefonul fix, care era de fapt un telefon mobil al managerului, și o sună pe Judy.

- Hei, *chica!*

- Nu-mi spune că te-ai întors deja!

- Nu, tocmai am plecat. Ne-am strecurat în Key West.

- Credeam că fratele meu nu ar rezista nici o săptămână în izolare.

- Insula e incredibilă, doar că am vrut să testăm limitele mai devreme. Vreau să cauți ceva pentru mine.

- Un nou client?

- Nu, nimic de genul ăsta. Nu am vorbit cu prea mulți oameni în afară de proprietarul stațiunii și de familia lui.

Meg îi povesti despre Gabi și logodnicul ei și o rugă să caute crama și să vadă ce afla despre bărbat.

- Dacă nu e un posibil client, de ce îți bați capul să-l cauți?

Meg simți din nou că era privită. Doar că nu era lângă Michael. „Probabil sunt paranoică.”

Muzica trupei de afară umplu barul și îngreună conversația telefonică.

- Ceva la el mă deranjează. Poate din cauză că evaluez bărbați pentru Alliance. A fost evident că mamei lui Gabi nu-i place bărbatul, dar, cu toate astea, lui Masini și lui Gabi nu pare să le pese.

- A fost nesimțit?

- Nu, doar.... Nu pot să spun clar ce anume. Iar Gabi e atât de dulce și de vulnerabilă! Nu vreau să simt că e ceva e în neregulă și să nu fac nimic în privința asta.

- Se pare că Gabi concurează pentru locul de cea mai bună prietenă.

Meg râse.

- Ești geloasă?

Judy chicoti.

- Eu mereu o să fiu prima, nu poate să ne ia asta.

Fiind singură la părinți, Meg aprecia prietenia ei cu Judy și îi era dor de unele lucruri acum, când aceasta era măritată.

- Deci poți să îl verifici?

- Sigur, consideră treaba făcută.

- Dacă pare ceva în neregulă, să-i dai informația lui Sam, vezi dacă poate să afle mai multe.

Mai vorbiră puțin, după care Meg îi dădu managerului telefonul înapoi.

- Ți-a fost dor de mine? întrebă ea când se așeză din nou lângă Michael.

Se întoarseră pe insulă înainte de ultimul charter, iar Val era în continuare furios.

Când sora lui fusese adolescentă, existaseră momente când o așteptase să se întoarcă de la o întâlnire, dar niciodată nu se simțise atât de stresat.

Nu aflase nimic din interogarea angajaților. Reținu câteva informații date de menajeră, dar nimic nu arăta de ce sau cine îi fotografiase pe Michael și pe Margaret.

Oare Margaret făcuse poza și i-o trimisese? Poate femeia cu care el vorbise online? Sau femeia pe care o întâlnise în persoană? Nu era sigur de asta.

Nu găsi nimic în neregulă în răspunsurile ei sincere. Reacția ei în fața mamei lui, modul în care vorbise cu sora lui, toate gesturile aveau o sinceritate pe care o considera reală.

Cât despre Michael Wolfe, bărbatul era actor. La fel ca atunci când venea vorba de politicieni, Val știa că nu era cazul să considere real tot ce spunea acesta. În plus, dacă era adevărat ce-i spusese menajera despre aranjamentele de dormit, minciunile se adunau.

Iar detaliile îi lăsară un zâmbet pe chip.

Margaret Rosenthal și Michael Wolfe era posibil să fie prieteni cu beneficii, dar acele beneficii nu începeau și nici nu se terminau în dormitor. Informația îl încântă și îl făcu și să se întrebe de ce erau acolo. De ce la Sapori di Amore? De ce împreună?

De ce acum?

De ce ideea că invitații lui dormeau în dormitoare separate îl încânta?

Poate pentru că trecuse ceva timp de când îi plăcuse o femeie. Margaret Rosenthal era un pachet colorat, cu multe straturi de dezvăluit ca să afle ce îi plăcea. În afară de hotel, nu erau multe lucruri care să-l fascineze. Își dedicase fiecare minut din viață insulei. Era foarte important să se asigure că mama și sora lui erau protejate. Mai avusese câte o aventură scurtă. Majoritatea erau fizice și le lipseau emoțiile adevărate.

Era ciudat că Margaret era toată numai emoție.

- Ai nevoie de terapie, Val.

Acum vorbea singur. Alungă femeile din minte și continuă să caute pe internet imagini cu Michael Wolfe și unde fusese văzut în ultimul timp.

Lou intră în biroul lui la o jumătate de oră după ce Wolfe și Meg se întoarseră în vila lor. Era târziu, iar asiaticul lucra peste program. Niciodată nu se plângea.

- Ce poți să-mi spui?

Lou începu să detalieze fiecare mișcare din clipa în care îi găsisese.

- Nu au atras atenția asupra lor?

- S-au purtat ca turiștii și s-au ascuns în spatele ochelarilor de soare. Am auzit-o pe domnișoara Rosenthal spunându-le unor fani că ar fi bogată dacă ar primi bani de fiecare dată când domnul Wolfe e confundat cu Michael Wolfe.

- S-au întâlnit cu cineva?

- Nu au existat conversații lungi.

- Poze?

- Câteva pe telefonul mobil pe care l-au luat cu ei, nimic mai mult. Telefonul a fost adus înapoi, așa cum cere protocolul. În nici o poză nu era alt invitat și nu avea nimic sugestiv.

- Poze de vacanță.

- Exact.

- Fii cu ochii pe ei!

- E rezolvat, șefule!

- Mulțumesc, Lou. Du-te să te culci, am senzația că o să fie o săptămână lungă.

Val își conduse mașina de golf pe lângă vilele invitaților și se hotărî să se plimbe pe plajă înapoi spre birou. În mod normal plimbarea, marea, luna care se reflecta în apă l-ar fi calmat.

Nu și în acea seară. În acea noapte, își dorea sfatul tatălui său și nu putea decât să speră că acesta îl ghida în tăcere de undeva.

Era tânăr când acesta murise. Era la finalul ultimului an de liceu. Își amintea clar ultima privire a tatălui său.

Val voia să petreacă timp cu prietenii, să sărbătorească viața la 17 ani. Tatăl lui îl înțelesese, dar niciodată

nu fusese complet de acord. Unii prieteni de-ai lui Val chiar ajunseseră la închisoare. Nu că le-ar fi călcat pe urme, dar, crescând într-un oraș mare precum New York, era greu să nu cunoști copii din toate categoriile sociale. Părinții le oferiseră tot ce putuseră lui și lui Gabi, dar nu locuiau pe Park Avenue.

Cu toate astea, existase un schimb de priviri între Val și tatăl lui în noaptea când Masini senior murise în urma unui atac de cord. O privire care îl bântuise pe Val tot restul vieții. Val ieșea pe ușă cu prietenii lui, iar tatăl său îl oprise cu o îmbrățișare stângace. Când se retrăsese, îl privise pe Val în ochi. Privirea lui spunea două lucruri: „Am încredere în tine. Mă bazez pe tine“. Acum, ani mai târziu, senzația care îi curgea prin vene era precum cea pe care o simțise în urmă cu mulți ani. Își dorea să aibă încredere în cineva și să se poată baza pe cineva.

Trecu pe lângă vila Rosenthal/Wolfe și încercă să nu se uite. Luminile erau aprinse în partea din spate a casei, dar cele din față erau stinse.

Camerele nu aveau să surprindă nimic în acea seară, însă ziua următoare era cu totul altă poveste.

De dimineață, cu mult înainte de răsăritul soarelui, Val bău din prima cană de cafea din acea zi și își deschise e-mailul.

Apăru o poză cu el.

Val se văzu uitându-se spre vila Wilde, cu marea în spate.

O umbră o învălui, trezind-o din moțăială. Fu dezamăgitor că, atunci când deschise ochii, văzu niște pantalonii de costum cu o umflătură destul de impresionantă, ascunzând soarele, dar Meg se trezi plimbându-și privirea pe acea umbră prea îmbrăcată, spre umerii lați, față parțial rasă și ochii întunecați.

- Domnule Masini.

- Domnișoară Rosenthal.

- Ești cam îmbrăcat pentru piscină, nu crezi?

Intensitatea privirii lui se plimbă pe pielea ei expusă. Costumul de baie ascundea părțile importante, dar nu lăsa prea mult imaginației. Nu-și dădu seama dacă buzele lui Val tresăriră de admirație pentru ce văzuse sau de dezaprobare. Oricum, se simți ca o fetiță catolică venită în prima zi de școală cu uniforma greșită. Asta chiar i se întâmplase înainte ca părinții ei să ignore sugestia bunicilor că școala publică era mai bună.

Privirea lui se opri pe coapsele ei, iar Meg simți nevoia să se foiască, dar, în schimb, îi atrase atenția:

- Te holbezi, domnule Masini.

Bărbatul tresări, ca și cum propria tresărire îl trezi.

- Te rog, spune-mi Val.

- Acum ne spunem pe numele mic?

Val se dădu în spate și își băgă mâinile în buzunar, ca și cum nu știa ce să facă cu ele.

Nu fusese atât de îndrăzneț până să sosească ea acolo, dar atitudinea asta era potrivită pentru Meg.

- Îmi îndemn toți oaspeții să-mi folosească numele.

- Cu toate astea, nu îți spui Valentino. Cred că preferi ca numai prietenii să-ți spună Val.

- Și noi nu suntem prieteni?

Meg nu se putu abține și râse.

- Sigur, Val, hai să fim prieteni... Poți să-mi spui Margaret. Domnișoara Rosenthal mă duce cu gândul la sora bunicii, care nu s-a căsătorit niciodată.

Ochii lui râseră, deși buzele nu o făcură.

- Nu ți se spune Meg?

- Hai să nu întindem coarda, Val.

Bărbatul râse.

Și la naiba, era un răs sexy, aspru, care îi trezi la viață anumite părți feminine.

- Acum, după ce am rezolvat partea cu numele, spune-mi de ce stai lângă mine într-un costum din trei piese când eu nu port aproape nimic?

Râsul lui Val dispăru. Își linse buzele. Bietul bărbat nu avea nici o șansă cu ea. Trebuia să nu o jignească, în timp ce ea putea să arunce ironie după ironie.

Lui Meg îi plăcea să fie ironică.

- Am vrut să vă fac ție și domnului Wolfe o invitație la prânz.

Meg își ridică un genunchi și observă cum ochii lui îl urmăriră.

- Prânz?

- Da. E masa dintre mic dejun și cină.

Poate că nu era singura ironică.

- Nu pot să răspund în numele lui Michael. E adormit după tequila băută ieri la Key West.

- Ah, da... Cum a fost excursia?

- Distractivă. Nu mai fusesem acolo.

Amuzamentul dispăru de pe fața lui Val.

- Și prânzul?

- E o masă formală? Își lăsă voit privirea să se plimbe peste costumul lui. Trebuie să-ți spun că nu mă atrage deloc să mă îmbrac la patru ace în mijlocul zilei cât sunt în vacanță.

- Casual.

- Adică ai haine care nu sunt apretate?

Bărbatul trase de guler.

- Locuiesc pe o insulă, Margaret. Bineînțeles.

Chiar se distra să îl tachineze.

- Atunci prânz să fie. Doar ca să văd ce consideri tu că sunt haine de insulă.

Val zâmbi. Își plimbă din nou privirea peste silueta ei, iar Meg simți cum îi luară foc obrazii.

- Deși nu m-aș plânge, un costum de baie ar fi cam puțin.

La naiba, tocmai îi făcuse un compliment!

- Domnule Masini, cumva flirtezi cu mine?

Privirea lui profundă o întâlnește pe a ei.
- Doar aflu de ce anume e nevoie ca să roșești,
Margaret.
El se întoarce și se îndepărtează.

capitolul 6

Michael profită de dimineața petrecută singur ca să doarmă și să se gândească la ce opțiuni avea. Preț de câteva momente în ziua anterioară, el și Meg se amestecaseră în mulțime - da, simțise privirile oamenilor, dar existaseră câteva momente scurte când nimeni nu-i abordase, nimeni nu le pusese întrebări.

Mai văzuse ceva, lucru pe care îl observa de fiecare dată când se ascundea în mulțime - cupluri. Cupluri adevărate. Nu toate se potriveau așa cum considera probabil societatea că ar fi trebuit. Imaginea lor declanșase un val de invidie la care nu se așteptase. Nu era ca și cum nu mai observase iubiți înainte.

Nu-și regreta viața - cum ar fi putut s-o facă? Fusese căutat și dorit dinainte să împlinească 20 de ani. Hollywoodul, producătorii de filme și fanii lui îl transformaseră într-un nume care se tot regăsea pe marile ecran. Adora viața lui de la Hollywood cam 95% din timp.

Când îi spusese lui Meg că voia să aibă parte și de Hollywood, și de o viață personală, o făcuse fără să se gândească prea mult. De atunci nu se mai gândise la altceva. Era probabil într-unul dintre cele mai frumoase și liniștite locuri în care fusese în ultimii ani, dar tot își dorea mai mult.

Michael se întinse după telefonul de lângă pat și își sună asistentul. Tony îi răspunse la al treilea apel.

- Tony!

- La naiba, Michael... Credeam că glumești când ai spus că o să ai telefonul mobil închis.

Michael ar fi putut fi alarmat de intensitatea cu care vorbea Tony, dar aceea era vocea normală a omului.

- Meg te-a avertizat.

- Cine îți ia telefonul mobil? Țsta e terorism, omule!
„Câtă dramă!”

- Spune-mi că nu e nici o poză cu mine în tabloide.
Tony râse.

- Poate că tu accepți să nu ai un telefon mobil, dar nu și eu. Nu a apărut nimic. Și am fost atent.

Meg îi dăduse instrucțiuni lui Tony ca și cum ea era clienta lui, nu Michael.

- Ieri am fost toată ziua în Key West... A apărut ceva de acolo?

- Au fost câteva postări pe Twitter, dar nimic concret.
Michael zâmbi.

- Suni pe insulă dacă se schimbă ceva.

- Da. Când te întorci?

- Nu mă întorc mai devreme.

Nu dacă planurile lui mergeau așa cum își dorea.

- Distracție plăcută, Michael. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva de aici.

- Da.

Michael închise și formă alt număr.

- Bună Ryder, sunt Mike.

Val se așteptase ca Meg să apară în costum de baie, pantofi cu toc și ruj roșu. Însă ea apărură într-o rochie de vară și niște sandale simple.

Rujul roșu era un bonus.

Era singură.

Gabi o întâmpină la poartă. Din clipa în care văzu că sora lui se bosumflă, știu că Michael nu avea să vină.

Vântul involbură oceanul, trimitându-i direct în față fumul de la grătar. Val îl risipi și se ocupă de grătar. Reduse focul și puse capacul. Când își ridică privirea, observă că Margaret se uita la el.

Făcu exact ce făcuse el mai devreme în acea zi și încuviință ușor din cap. Poate că o cămașă de mătase cu mânecă scurtă și pantaloni de bumbac erau prea mult pentru un grătar la prânz, dar era o vestimentație relaxată și neapretată. Trebuia să o întrebe pe Carol cât de apretate îi erau costumele și dacă era cazul să schimbe ceva.

O mână îl lovi pe spate, scoțându-l din transa numită Margaret Rosenthal.

- Nu mi-ai spus că ai atâția invitați frumoși.

Val se uită în ochii unui prieten vechi.

- Toți invitații mei sunt frumoși.

- Și tineri... prea tineri pentru mine.

Val zâmbi. Îl întâlnise pe Jim în primele șase luni de când deschisese stațiunea. Odihna și relaxarea erau necesare pentru bărbatul care îi spusese *nu* celei de-a cincea soții. Problema era însă că omul nu știa cum să fie singur, nu știa cum să aștepte femeia potrivită. Avea doar puțin peste 60 de ani, crescuse câțiva copii, nu toți ai lui, și avusese mai multe experiențe de viață decât își putea imagina Val.

- Nu toți invitații mei au în jur de 20 de ani, îi spusese Val.

Jim arătă spre Meg.

- Ea are.

Da, Val știa asta... Margaret Rosenthal avea să împlinească 27 de ani peste câteva luni. Și arăta ca atare. Amintirea cu ea în costum de baie privindu-l nu avea să-l părăsească prea curând. Nu știa cum reușise să lege două propoziții lângă piscină. Cu toate astea, o invitasese. Era curios dacă Meg avea să vină cu colegul ei de apartament. Și intenționa să o cunoască puțin mai bine. Trebuia să afle dacă ea era în spatele pozelor sau dacă altcineva stătea cu ochii pe ea.

Val auzi cum carnea de pe grătar sfârâie și luă capacul ca să se asigure că prânzul lor nu era ars.

- Dumnezeule, ești Jim Lewis!

Margaret traversă camera într-o secundă. Doar că nu se uita la Val, ci la Jim, ochii sclipind.

- Și tu ești viitoarea mea soție.

Margaret Rosenthal roși. Obrajii îi deveniră stacojii într-o clipă, iar zâmbetul mai luminos decât îl văzuse Val vreodată. Monstrul cu ochi verzi, numit gelozie, își făcu apariția.

- Serios? Îl întâlnesc pe Jim Lewis de pe *Insula Fanteziilor* și nici măcar nu pot să fac o poză?

Jim râse - un râse sănătos, de bariton.

- Astea sunt regulile, domnișoară...

- Meg. La naiba!

Întinse mâna și se înroși și mai tare când Jim o sărută.

- Meg? Tocmai l-ai întâlnit și are voie să-ți spună Meg?

Val nu putu să se gândească la altceva.

- Vorbesc cu un fan, Masini. Treci peste asta!

Val îi și își dădu seama că o vedea pe adevărata Margaret Rosenthal. Această femeie, cea care nu-și măsura cuvintele și avea ochii mari, fusese hotărâtă să ajungă pe insula lui.

Pe ea voia s-o cunoască Val cât mai bine.

- Ești prea tânără ca să știi de *Insula Fanteziilor*.

- Părinții meu aveau casete. Mă tot uit după Mini-Masini, dar nu e aici.

Jim se lovi în piept și râse.

- Asta a durut. Sunt atât de bătrân!

Meg chicoti... Se uită în jur și îi dispăru zâmbetul.

- Îmi pare rău. Tocmai eu ar trebui să știu că nu e cazul să abordez o celebritate.

- Tocmai tu.

Era rândul lui Val să intervină.

- Margaret e aici cu Michael Wolfe.

- Actorul...

- Da, spuse ea. Uau, te-am ascultat... dintotdeauna.

Val observă că Jim nu-i dăduse drumul la mână lui Meg.

- Ești fan blues?

- Am crescut cu tot felul de genuri muzicale. Bluesul m-a marcat. E muzică de suflet, mereu în tendințe, demn de cântat.

Val se trezi așezându-se între ei și zâmbi când Jim dădu drumul mâinii lui Meg.

- Cânti?

- Da. Nu... Meg se uită repede la Val. Lucrez într-un birou.

Jim își înclină capul.

- Dar cânti.

- Nu ca tine.

Jim zâmbi.

Ceva trosni și toți trei se uitară spre grătar.

- Versiunea mea mai tânără nu e aici. Masini, ai face bine să te ocupi de asta, zise Jim și îl împinse, râzând.

Val scoase carnea de pe grătar în timp record, reușind să salveze prânzul.

- Ai talent la gătit? întrebă Meg.

Val aranjă prânzul pe o farfurie.

- Și nici măcar nu port cravată.

Meg ridică farfuria plină cu mâncare și zâmbi.

- Mai vorbim când o să fii în pantaloni scurți și picioarele goale.

Jim râse.

- Te cunoaște, Val.

- Jim Lewis, murmură Meg în timp ce se îndepărtă. Ce șanse erau să-l întâlnesc?

Meg înțelegea, chiar înțelegea cum era ca fanii înfocați să-și întâlnească idolii. Jim Lewis făcuse parte din viața ei de când cântase primele note la pian. Sigur, bărbatul era mai scund, mai rotund și mai îndrăzneț decât și-l imaginase, dar era Jim Lewis.

Și îl cunoștea pe Val.

Meg își linsă buzele. Chiar dacă Val nu era în hainele relaxate de insulă, cămașa de mătase și pantalonii lejeri erau departe de cămașa apretată și cravata rigidă cu care

il văzuse din prima zi. Reușise chiar să nu se bărbierască și era al naibii de sexy.

- Adu farfuria aia aici!

Doamna Masini îi făcu semn spre o masă plină cu mâncare.

Meg așază farfuria cu coaste și pui în mijlocul mesei.

- *Perfetto*. Gabi, spune-i Lunei să aducă fructele, apoi putem să mâncăm.

- Da, mamă.

Gabi îi făcu cu ochiul lui Meg și dispăru în vile privată.

În partea cea mai nordică a vilei era spațiul privat al lui Val Masini. Meg se întrebă dacă oceanul întins din fața vilei lui era locul unde aveau loc sesiunile de înor, în care costumul era opțional.

Numai câțiva invitați se plimbau prin grădina tropicală și luxuriantă unde avea loc prânzul. Spațiul ar fi putut să găzduiască sute de invitați fără să pară aglomerat.

- E minunat, nu-i așa? întrebă doamna Masini.

- Nu am văzut loc pe insula asta care să nu fie zise Meg.

Femeia în vârstă zâmbi.

- Valentino lucrează din greu ca să realizeze magia asta.

Meg își plimbă privirea spre Val, care i-o susținu pentru o fracțiune de secundă, apoi ea se întoarse.

- Își ia vreodată pauză?

Doamna Masini ridică din umeri.

- Asta e pauza lui. Gătește o dată pe săptămână în loc să se bazeze pe bucătar.

Meg observă o masă plină de garnituri, băuturi carbogazoase și câteva sticle de vin într-o frapieră.

- Ceva îmi spune că Val nu a făcut toate astea.

Mama bărbatului râse.

- El se ocupă de grătar. Își înfipse degetul în coastele prăjite și apoi îl linse. Băiatul meu e un maestru al grătarului.

- Te lauzi cu fiul tău?

Jim se așază lângă Meg și imediat o făcu să zâmbească.

- Doar îi descriam talentele culinare. Doamna Masini se uită la Meg și îi susținu privirea. Tu gătești?

Meg se gândi la cuptorul cu microunde de acasă și la congelatorul plin de preparate instant.

- Depinde ce considerați gătit.

Jim râse, iar Val li se alătură.

- Nici una dintre soțiile mele nu o să fie nevoită să gătească, spuse Jim.

Doamna Masini se încruntă.

Jim râse.

Meg simți cum obrazii îi luară foc, iar Val spuse:

- Dacă ai fi găsit o soție care gătește, poate că încă ai mai fi căsătorit cu ea.

Jim îl bătu pe Val pe spate.

- Poate că trebuie să încerc asta.

- Ce e cu toată vorbăria astea despre neveste? E vreo doamnă Lewis pe aici? întrebă doamna Masini.

Idolul personal al lui Meg își puse mâna pe umerii ei și o trase aproape.

- Nu ați auzit? Meg mă iubește și cântă. Suntem sortiți să fim împreună.

Bărbatul flirta cu stil, Meg trebuia să recunoască asta.

- Așa e? Doamnei Masini îi apăru o licărire în ochi. Care e numele de familie al lui Meg?

Jim privi cerul și se apropie de ea.

- Care e numele tău de familie?

- Rosenthal.

Jim se retrase cu un zâmbet jucăuș.

- Evreiesc? E posibil să nu meargă.

- Ia uite cine vorbește!

Jim o trase din nou lângă el.

- Putem să enervăm tot felul de oameni cu uniunea noastră.

Bărbatul glumea, dar era al naibii de distractiv să facă glume cu Jim Lewis.

- Mama e catolică.

Jim se retrase doar ca să râdă.

- Copiii noștri ar fi o corcitură.

- Ești prea bătrân ca să-i oferi copii, spuse Val în timp ce se încruntă.

- Mi s-a spus că un bărbat sănătos poate procrea până la moarte.

Meg îi întâlnește privirea lui Val și o susține.

Gabi se întoarce spre grup și întreabă:

- Ce e cu toată treaba asta despre copii și moarte?

- Nimic, *tesoro*. Jim doar flirtează fără rușine și și-a găsit public în biata domnișoară Rosenthal, spuse doamna Masini.

- Spuneți-mi Meg.

Doamna Masini o mângâie pe mână, iar Meg observă că Val se încruntase.

- Tocmai te-a numit viitoarea lui soție? întrebă Gabi.

- Da.

Gabi își dădu ochii peste cap.

- Ai nevoie de o replică nouă.

Val se retrase și și încurajă oaspeții să mănânce.

Meg se trezi stând între Gabi și doamna Masini.

Jim și Val vorbiră cu mai mulți invitați, râsetele lor răsunând în toată grădina.

- Chiar nu gătești? întrebă doamna Masini pe la jumătatea mesei.

- Folositul cuptorului cu microunde poate fi considerat gătit?

Gabi scânci.

- Zi-mi că nu ai spus asta!

Doamna Masini scâpă furculița pe jos.

- Cum o să găsești un soț dacă nu gătești?

Meg se gândi la baza de date plină de posibili soți.

- Ei bine...

- Trebuie să știi să gătești ceva.

- Spaghete.

Fața doamnei Masini se luminează.

- Adică sos din borcan și o pungă de paste fierte.

Fața doamnei Masini deveni încruntată la loc.
Gabi mormăi.

- O să-ți zic acum... Fugi, Meg!

- Pastele nu sunt ceva dintr-o pungă.

Vocea doamnei Masini avea un ton de mamă-demon și nu putea fi ignorată de un simplu muritor.

- În casa mea...

- Tată evreu, mamă catolică... Am auzit.

Doamna Masini făcu semn cu mâna.

- Ca să găsești bărbatul potrivit, trebuie să știi să gătești bine cel puțin un fel.

- Nu caut bărbatul po...

- Destul!

Unii oameni puteau spune că simțiseră cum greutatea lumii apăsa pe umerii lor, dar Meg nu trecuse nicio dată prin asta. Determinarea din vocea doamnei Masini, cuvintele ei și neliniștea lui Gabi o făcură pe Meg să se foiască.

- Măine o să ne vedem aici, în bucătăria lui Val.

Meg începu să clatine din cap.

Doamna Masini o fixă cu privirea și făcu un semn cu mâna în aer.

- Jimmy!

Meg se uită la Gabi, care privi în zona gazonului. Jim Lewis le făcu semn și o luă încet spre ele, cu Val alături. Odată ce bărbații ajunseră lângă doamna Masini, aceasta se relaxă pe scaun și le zâmbi.

- Da, doamnă?

- O să cânti în seara asta, da?

- Val m-a întrebat dacă o s-o fac.

Doamna Masini făcu un semn, însă privirea nu i se mută nici o clipă de la Meg.

- O să cânti ceva cu domnișoara Rosenthal.

Meg rămase cu gura căscată.

- Ai spus că știi să cânti, îi aminti doamna Masini lui Meg.

Meg nu-și găsea cuvintele.

- Dar...

- O să cânti cu domnul Lewis, iar mâine o să te întorci aici ca să te învăț cum să gătești ceva bine.

Cum crescuse cu o combinație de vină evreiască și o doză serioasă de *Ave Maria*, Meg știa când un părinte avea să câștige.

- Mamă, dacă Margaret nu vrea... începui Val.

Meg ridică mâna.

- Taci, Masini!

Șansa de a cânta cu Jim Lewis era prea mare ca să o refuze. Numai că Meg voia o mică schimbare în acea înțelegere.

- Cu o singură condiție. Toate privirile erau îndreptate asupra ei. Cineva să înregistreze momentul.

Jim ridică o sprânceană.

- Doar pe noi, spuse Meg. Dacă nu suntem buni, iei tu înregistrarea. Dacă suntem, o păstrez pentru nepoții mei.

- Nu vrei să spui nepoții noștri? întrebă Jim râzând.

Val își dădu ochii peste cap, Gabi râse, iar doamna Masini așteptă.

- S-a făcut? întrebă Meg.

capitolul 7

Cine era femeia care pusese stăpânire pe corpul lui Margaret? Femeia amuzantă, care râdea și flirta, nu se mănă deloc cu persoana pe care și-o imaginase Val când citise prima ei cerere de a veni pe insulă. Le fermecase pe mama și pe sora lui înainte ca farfuriile să fie strânse de la masă.

Apoi mai era Jim. Dacă bărbatul n-ar fi fost cu 30 de ani mai mare decât Margaret, Val și-ar fi făcut griji.

Trecuse de miezul zilei și majoritatea invitaților săi plecaseră când își simți telefonul vibrând.

Carol știa că nu trebuia să-l deranjeze în timpul după-amiezii libere. Asta nu însemna că Val simțea că era vreodată liber. Deținerea unei insule tip stațiune fusese mereu un job cu normă întreagă. Nici măcar când plecase din Keys nu-și lăsase cu adevărat în urmă jobul.

Val verifică cine îl suna și se scuză ca să-i răspundă lui Carol.

- Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Masini.

- Bănuiesc că ai fi evitat asta dacă ai fi putut. Cu ce pot să te ajut?

- Avem o mică problemă.

Val se gândi imediat la pozele din e-mailul său și își ținu respirația.

- Și anume?

- Se pare că domnul Wolfe cere ca un invitat să li se alăture lui și domnișoarei Rosenthal.

- Cere?

- Se întoarce din Key West cu un domn, Ryder Gerard. Cei doi sunt pe drum. Căpitanul Stephan așteaptă ordinele dumneavoastră.

Existaseră momente când invitații lui avuseseră invitați neașteptați și, da, mai mulți aduseseră pe câte cineva din Key West. Dar Michael Wolfe? Asta după toate pozele care îi apăruseră zilnic în inbox?

Val se uită la Margaret și o auzi râzând când Jim îi spuse ceva. Oare ce știa despre acest Ryder Gerard? Cum putuse să ia prânzul cu el și familia lui și să nu-i spună nimic despre noua sosire?

- Fă o verificare rapidă, află unde locuiește bărbatul.

- Deja mă ocup de asta.

- Spune-i lui Stephan să încercuiască insula până ce aflăm dacă omul nu e un intrus.

- Da, domnule.

Val închise telefonul și se apropie de familia lui.

Margaret îi întâlni privirea și zâmbetul îi dispăru. Michael nu dormea după o seară cu mult alcool. Plecase de pe insulă. Suspiciunea trezită de acea

femeie și de acel bărbat îl făcu pe Val să ia foc. Își pierduse încrederea în ea; nu putea să se bazeze pe o astfel de persoană.

- Cineva nu arată prea fericit.

Val ignoră comentariul surorii lui și își îndreaptă atenția spre Margaret.

- Pot să vorbesc cu tine?

Margaret se ridică de la masă și se duse lângă el.

Din instinct, o prinse de cot și o conduse departe de toți cei care îi puteau auzi.

- De ce simt că sunt dusă în biroul directorului? întrebă ea.

Val nu găsi pic de umor în vocea ei.

- Cine e Ryder Gerard? întrebă el direct.

- Poftim?

Bărbatul se opri și se întoarse spre ea.

Margaret se trase din strânsoarea lui, făcându-l să-și dea seama că o prinsese prea tare.

- Se pare că prietenul tău cu beneficii cere ca un alt invitat să se alătore grupului vostru.

Meg clipi de câteva ori până ce înțelese.

- Da?

- Nu face pe neștiutoarea, Margaret. Michael nu doarme într-una din camerele voastre.

Ea își încrucișă brațele la piept, cu o privire tăioasă și acuzatoare.

- Nu mă joc, domnule Masini. Michael era în vila noastră când am plecat spre voi. Dacă a plecat după ce am ajuns eu aici, înseamnă că nu știam. Nu poate să-mi trimită un mesaj ca să-mi spună unde e.

- Presupun că acum o să-mi spui că domnul Wolfe nu ți-a zis nimic despre venirea unui prieten.

Meg își înălță capul.

- Se pare că m-ai acuzat deja de minciună, domnule Masini. Pentru ce? Eu sunt cea care a aranjat șederea noastră aici. Michael știe că îți verifici oaspeții. Înțelege motivele mai bine decât majoritatea oamenilor de aici.

Dacă cere să ni se alăture cineva, bănuiesc că are un motiv întemeiat, iar că acea persoană e la fel de încredere ca mama ta.

- Nu o amesteca pe mama în conversație!

- Știi, Masini, ai putea să mai lucrezi la modul în care interacționezi cu oamenii. Nu sunt dușmanul tău.

- Confidențialitatea oaspeților mei este extrem de importantă.

- De parcă nu știu asta.

- Nu-mi plac surprizele.

- Trebuie să fie groaznic pentru familie de ziua ta de naștere.

- Cine e Ryder Gerard?

- N-aș putea să-ți zic.

Val își încleștă pumnii și îi băgă în buzunare.

Pentru o clipă, Margaret pur și simplu îl fixă cu privirea. Era un joc vizual, iar Val bănuia că avea să piardă.

- Uite ce e, Val, chiar nu știu pe cine vrea Michael să aducă pe insulă. Dar îl cunosc pe Michael. Foarte rar are o vacanță sau măcar o masă fără hoarde de fani care așteaptă să ia o bucată din el. Cred că se simte în siguranță aici. Nu cred că ne-a urmărit cineva din presă de când am venit, și poate Michael a vrut ca un vechi prieten să ni se alăture. Sunt convinsă că, oricine e domnul Gerard, sigur e de încredere.

Lui Val nu-i plăcea cât se sinceră părea. Cât de inocenți îi erau ochii!

- Nu ești supărată că vă întrerupe cineva vacanța?

De ce o întrebase asta?

O tresărire a buzelor lui Margaret îl făcu să-și înghită cuvintele.

- Eu și Michael suntem prieteni.

- Cu beneficii.

Ea ridică o sprânceană și făcu o pauză.

- Da.

Oare Margaret era o actriță mai bună decât cel care o însoțea? Îl păcălea? Val nu suporta faptul că nu o cunoștea destul de bine ca să aibă încredere în ea.

- Bine, Margaret. Atât timp cât domnul Gerard nu e un infractor cunoscut și nu lucrează pentru un trust media, o să onorez cererea lui Michael.

Ea zâmbi.

Zâmbetul ei era molipsitor, iar Val simți că zâmbea și el.

- Câți ani avea Gabi când a murit tatăl vostru?

Întrebarea era atât de departe de lucrurile la care se gândea, încât Val răspunse fără să gândească:

- 14 ani.

- Deci toți cei cu care ieșea la întâlnire treceau pe la tine?

- Eu eram bărbatul casei.

- Ce groaznic trebuie să fi fost!

Val încuviință.

- Chiar a fost.

- Pentru ea. Ce groaznic a fost pentru ea. Fără supărare, Masini, dar ai fi cel mai oribil director de liceu din toate timpurile.

- Frații tăi nu te-au protejat?

- Sunt singură la părinți, Masini. Un lucru pe care l-ai fi știut dacă ai fi făcut o verificare mai bună. Până și eu știu unde te-ai născut, la ce colegiu ai fost și ce specializare ai avut.

Meg se întoarse și plecă înainte ca Val să îi proceseze cuvintele.

Se întinse după ea, dar îi dădu drumul când Margaret se uită la mâna cu care o apucase de cot ca și cum era făcută din smoală încinsă.

Margaret îl reduse la tăcere cu o singură frază:

- Te-ai născut în New York, ți-ai petrecut verile în Italia înainte ca bunicii tăi să moară, ai mers la Universitatea din New York, probabil ca să fii aproape de casă

și să ai grijă de mama și de sora ta după ce tatăl tău a murit din cauza unui atac de cord.

- Cum...

- Nu ești singurul care face verificări, Masini.

După ce-i spuse asta, Meg se întoarse și plecă.

- La naiba, Michael!

Meg intră în vilă înjurând. Michael stătea în bucătărie și turna vin în două pahare, cu un zâmbet strălucitor pe față.

- Bună, draga mea. Să înțeleg că ai aflat că avem companie.

Înainte ca Meg să poată spune ceva, un bărbat doar puțin mai scund decât Michael, cu o constituție aproape la fel de plăcută, intră în cameră.

- Ryder Gerard, presupun.

Invitatul lui Michael îi zâmbi timid.

- Tu trebuie să fii Meg.

Ea întinse mâna, bombăni un „mă bucur să te cunosc”, apoi se întoarse spre Michael.

- A fost o decizie de ultim moment.

- Insula asta nu e chiar așa de mare, ai fi putut să vii să-mi spui.

- Nu erai aici.

Ryder se dădu în spate.

- Să plec?

Atât Michael, cât și Meg spuseră:

- Nu.

Fără să se gândească prea mult, Meg se îndreptă spre fereastră și începu să tragă de jaluzele.

- Masini m-a încolțit și m-a întrebat despre oaspețele tău neașteptat. Am făcut pe neștiutoarea, lucru care n-a fost prea greu din moment ce chiar nu știam ce se întâmplă.

Trase ultima jaluzele și se întoarse.

Michael îi dădu un pahar de vin lui Ryder și mai scoase un pahar din dulap. Meg luă vinul, deși simțea nevoia

de ceva mult mai puternic, și se așeză în fața lui Michael și a prietenului său.

Când Ryder se mută spre capătul canapelei, Meg râse.
- Te rog, Ryder. Bănuiesc că ești prietenul profesor al lui Michael.

Ryder avea o voce blândă:

- Suntem în vacanța de primăvară.

- Cât de convenabil. Stai...

Nu fusese Michael cel care sugerase să meargă în această săptămână, care era diferită de cea pe care o sugerase ea când organizase vacanța?

- Ai plănuit asta!

Michael studia tavanul.

- Nu aș spune *plănuit*.

Meg puse vinul pe masă și se aplecă spre el.

- Michael!

- Am sperat, bine? Când ieri nu a apărut decât un *tweet*, l-am sunat pe Ryder.

Cum putea să fie supărată pe el?

- De ce nu ai spus nimic?

- Pentru că am descoperit că e mai bine să dau cât mai puține informații cât mai puținor oameni.

- Haide, Michael! Poți să ai încredere în mine, știi asta.

Michael își puse mâna pe coapsa lui Ryder și o lăsă acolo. Zâmbetul lui strălucea de-a dreptul.

- Deci care e planul? întrebă Meg. Ce le spunem celor care întreabă? Oricât mi-ar plăcea să fiu fata dintr-un *ménage à trois*, nu sunt sigură că o să fie o scuză credibilă.

Ryder acoperi mâna lui Michael cu a lui și îi spuse care era planul lor.

Mașina de golf cu o singură banchetă, care fusese pusă la dispoziția lor, fusese înlocuită cu una cu patru locuri. Mașina sosi cu puțin timp înainte de cină. Meg trebuia să recunoască faptul că Val era atent la detalii.

Meg, Michael și Ryder luară cina la vilă, apoi se îmbrăcară pentru o seară de divertisment.

Meg nu fusese niciodată mai mulțumită de un dulap plin cu rochii noi. Nu se putea abține să nu zâmbească. Să cânte cu Jim Lewis dintre toți oamenii din lume pe care îi putea găsi pe o insulă era un vis pe care nici nu-și dăduse seama că îl avea. Și nu trebuise decât să fie de acord să ia o lecție de gătit de la doamna Masini.

Dăduse lovitura!

- Povestește-mi din nou despre acest Jim Lewis.

Michael închise fermoarul rochiei multate și o mângâie pe umăr.

- Nu-mi vine să cred că nu știi cine e.

- Eu ascult rock-n-roll.

Meg se întoarse spre oglinda mare și își aranjă sânii într-o poziție respectabilă. Odată ce decolteul fu aranjat, se duse spre marginea patului ca să se încălțe.

- Ei bine, pregătește-ți aparatul auditiv pentru un nou sunet. Jim Lewis o să te facă să simți fiecare cuvânt pe care îl spune, și asta nu se compară cu nimic din ce poate oferi hard-rockul.

Îi plăcea și hard-rockul, dar prefera un bar de blues, plin de fum, în orice zi. Mă rog, prefera bluesul, nu barul cu fum.

- Suntem gata? întrebă Ryder și se uită în cameră.

- O așteptăm pe fată.

- A apărut.

Meg, acum cu zece centimetri mai înaltă decât o făcuse mama-natură, își luă poșeta plic.

- Sunt gata.

Flancată de doi bărbați atrăgători, străbătu distanța scurtă până la mașina de golf și se așeză pe scaunul pasagerului. Trecuse ceva timp de când avusese public. Karaoke nu se prea pune la socoteală. Adevărul era că de aproape un an nu-și făcuse timp să cânte altcuiva decât pianului ei. Îi ducea dorul.

Știuse de la bun început că a-și câștiga traiul cântând era puțin probabil și ceva ce nu voia să încerce. Nu ajuta nici faptul că astmul o împiedica să intre în baruri cu fum și în diverse locații, chiar și în săli de concert.

- Ai emoții? întrebă Ryder din spate.

- Sunt entuziasmată.

Și, da, poate puțin emoționată.

- Ei bine, arăți grozav.

Acceptă complimentul lui Ryder cu un zâmbet.

- Val chiar ți-a făcut probleme când a aflat că vreau să aduc un oaspete?

Michael coti spre drumul care ducea direct la vila principală. Acolo se afla clubul de noapte unde avea să cânte Jim.

- Nu are încredere în mine.

Michael se încruntă.

- Nu înțeleg de ce.

- Nu mă cunoaște, spuse Meg când se opriră în dreptul unei duzini ce mașini de golf. Și nu a putut să afle prea multe despre mine prin metodele lui obișnuite.

- Dacă nu există nimic în neregulă, cum poate să nu aibă încredere?

- Cred că tocmai asta e problema. Toată lumea de aici... Mă rog, mulți au secrete care nu vor să se afle. Când cineva nu are nimic de ascuns, nu are nimic de pierdut.

Michael ocoli mașina și o ajută pe Meg să coboare.

- Nu ar putea descoperi Alliance.

- Nu are nici măcar cum să îi bănuiască existența. Sam a perfecționat barierele din jurul ei cu mult înainte să apărem noi doi.

- Nu cred că îmi place tipul ăsta, Val, spuse Ryder.

Asta își tot repeta și Meg... Apoi îl văzu și se întrebă ce putea să se întâmple dacă flirta cu el.

- Nu există decât o singură mică problemă, spuse Michael.

Intrară pe ușă în clubul de noapte și se întâlniră cu subiectul conversației lor. Acesta purta din nou costum, de data asta negru și perfect pentru gazda serii. Reușise să se radă – la naiba cu asta – și se dăduse cu ceva ce aducea a lemn de santal.

Meg își linse buzele și își reprimă dorința de a se apropia de el ca să se bucure de efectul complet al mirosului pielii lui.

Privirea lui se duse în jos și dansă lent asupra siluetei ei.

- Arăți absolut superb, Margaret.

- Mulțumesc. Fără să se gândească prea mult, se întinse și îi îndreptă papionul. A sunat James Bond, vrea să știe când îi înapoiezi costumul.

Privirea lui se opri pe buzele ei.

- Serios?

- Așa se zvonește.

Meg se rupse de privirea lui.

- Valentino Masini, vreau să faci cunoștință cu Ryder Gerard.

Cei doi bărbați dădură mâna.

- Sper că te simți bine pe insula mea.

- Este minunată. Apreciez că m-ai acceptat așa de repede.

- Nici o problemă. Dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să-mi spui.

Meg își opri impulsul de a-și da ochii peste cap când alți invitați veniră în spatele lor.

- Am o masă pentru voi aproape de scenă, le spuse el.

Exact atunci ospătarul se apropie și îi rugă să îl urmeze.

Odată ce se așezară și dădură comanda pentru băuturi, se apropiară ca să-și termine conversația.

- Vezi problema? îl întrebă Michael pe Ryder.

- Limpede ca lumina zilei.

Meg îl privi pe Val, care era la ușă. Zâmbetul lui relaxat și grația afișată în preajma celorlalți oaspeți o făcură să se întrebe dacă nu cumva nu avea încredere nici în ei.

- Ai văzut? întrebă Meg.

Val îi simțise probabil privirea și o fixă. Meg se uită la bărbații de la masa ei.

- Ce e?

Ryder zâmbi și Michael izbucni în râs.

- Poate că nu are încredere în tine, dar este topit după tine.

- Ține-ți dușmanii aproape, cum se spune.

- Continuă să-ți spui asta, Meg. Să-mi zici cum funcționează.

capitolul 8

Nu putea să-și ia ochii de la ea.

Parcă ieșise dintr-o revistă din anii '30. Sâni ei albi și moi ieșeau din rochia roșie și mulată care îi micșora talia. Tivul se oprea la genunchi și avea o ușoară crăpătură la spate. Mici mărgelile negre se întindeau la spate de-a lungul ciorapilor. În picioare avea pantofi cu tocuri subțiri și înalte, cu bretele care se înfășurau în jurul gleznelor. Era complet aranjată la exterior, dar ascundea o limbă obraznică. Val voia tot pachetul - și nu era singurul care o privea.

Bărbați de toate staturile, de toate vârstele și cu diverse statusuri maritale o priveau. Dumnezeu să-l ajute dacă avea să cânte la fel de sexy pe cât arăta!

- Acolo e Meg? întrebă Gabi.

Val încuviință fără să se uite la sora lui.

- Dumnezeule, duce reprezentăția cu Jim la extrem!

- E momentul ei de fan.

Pe propria lui Insulă a Fanteziei.

Din cealaltă parte a încăperii aglomerate, ochii ei se ridicară spre ai lui. În loc să-și mute privirea, își ridică

paharul cu martini în semn de salut, după care îl duse la buzele roșii. Când linse umezeala de pe marginea paharului, Val trebui să se uite în altă parte, altfel risca să se facă de răs în fața oaspeților săi.

- Se pare că cei doi care o însoțesc nu sunt suficienți ca să-o distreze, spuse Gabi fără răutate.

Luminile de pe scenă se aprinseră, oprindu-l pe Val să comenteze observația surorii lui. Își făcu drum prin mulțime și urcă pe scenă ca să-l prezinte pe invitatul său special.

- Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc că ați venit în această seară minunată! Val se uită peste capetele invitaților săi și văzu ochii sclipitori ai lui Margaret, care îi urmăreau fiecare mișcare. În seara asta, am rugat o legendă și un oaspete special căruia îndrăznesc să-i spun prieten să urce pe scena mea. Vă rog să-l aplaudați pe bărbatul care nu are nevoie de nici o prezentare, domnul Jim Lewis!

Puțini erau cei din public care știau că Jim avea să cânte și, odată cu anunțarea numelui său, publicul aplaudă cu un entuziasm care îi onoră prietenul.

Jim veni din spatele clubului, dând mâna cu oamenii în timp ce înainta. Când ajunse pe scenă, dădu mâna cu Val și se apropie de microfon.

- Ce ziceți de o rundă de aplauze pentru gazda noastră?

Mulțimea continuă să aplaude.

Val își înclină capul în semn de mulțumire, după care coborî de pe scenă.

- E greu să-l refuzi pe Val, mai ales când îmi dă cea mai bună vilă pe nimic.

Publicul râse, iar Jim se așeză pe scaunul din centrul scenei. Trupa lui Val se așeză în spatele lui Jim. Cineva îi dădu chitara și așeză un pahar de apă pe masa de lângă el.

Jim își trecu degetele peste câteva corzi, iar în încăperea se lăsă tăcerea.

- Cânt ca să-mi câștig pâinea de aproape 30 de ani. Atinse chitara din nou și se opri, iar publicul râse. Am cântat în săli de concert, în săli de teatru, pe stadioane, dar nimic nu se compară cu o locație ca asta, unde pot să cânt, să vorbesc și să simt că sunt în livingul vostru și îi bârfim pe vecini.

Pianistul cântă câteva note și se opri.

- Ați avut vreodată o vecină mai sexy decât iubita voastră?

Pianistul cântă din nou, iar de data asta îl acompanie și toboșarul.

- Oh, nu e bine când află iubita ta!

Pianul, tobele și acum și basul se pregăteau pentru Jim.

- Că ai *The Baby Next Door Blues*.

Jim se aplecă spre microfon, cântă primele note și fermecă publicul.

Val îl auzise de multe ori, uneori chiar în propriul living. Dar aici, pe scenă, în elementul său, Jim vibra.

Apoi se surprinse privind-o pe Margaret. Aceasta bătea cu mâna în ritmul muzicii, iar buzele cântau cuvintele unuia dintre cele mai faimoase cântece ale lui Jim.

Cântecul se auzi tot mai slab, apoi urcă spre o notă înaltă și se termină cu o rundă de aplauze.

Margaret fu prima care se ridică în picioare și ultima care se așeză, înainte ca Jim să treacă la un alt hit.

Val își făcu loc printre mese până când găsi acel loc din spate unde toate notele putea fi auzite stereo. Jim îl ajutase la designul acusticii, asigurându-se că nu exista nici un colț care să rateze ceva important. Dar acolo, în centrul încăperii, Val putea să audă fiecare notă, limpede precum cântecul unei păsări dis-de-dimineată.

Al doilea cântec avu un ritm mai rapid decât primul, doi trompetiști condimentând muzica. Când cântecul se termină, iar publicul se liniști, Jim se uită la ei. Când

ochii i se opriră asupra lui Margaret, pulsul lui Val o luă razna.

Oare avea emoții? Exista ceva care s-o neliniștească pe acea femeie?

- Ați întâlnit vreodată pe cineva și v-ați spus: la naiba, ce bine ar fi fost dacă eram cu 20 de ani mai tânăr?

- Încearcă 30! spuse Michael Wolfe.

Jim râse.

- Am întâlnit o ființă imprevizibilă și dulce acum câteva ore. Dacă vocea ei e la fel de sexy ca rochia, atunci ne așteaptă ceva special. Să o aplaudăm pe Meg Rosenthal!

Margaret se urcă pe scenă, așa cum făcuse de multe ori înainte. Val era hipnotizat. Jim își trecu mâna în jurul taliei ei și o sărută pe obraz. Ea ridică un picior și își flutură genele spre public.

- Bine, scumpo!

Val auzi strigătul, dar nu observă de unde venise.

În loc să se ducă spre microfon, ea îi trimise un sărut lui Jim și se duse la pian.

- Te deranjează? întrebă ea.

Ruben ridică ambele mâini și îi făcu loc. Unul dintre tehnicieni se aplecă și înclină microfonul la nivelul buzelor ei.

- Deci ce o să cântăm, iubito? întrebă Jim.

Margaret își puse degetele la clape și trecu peste câteva note familiar.

- Acum e iubito? Ce s-a întâmplat cu viitoarea ta soție?

Zâmbetul lui Jim luminează scena.

- Scumpo, dacă ai fi soția mea, aș fi mort până să vină dimineața.

Publicul râse, iar Val fu distrat de schimbul de replici.

Margaret îl privi pe Jim, își trecu degetele peste clape, astfel încât toată lumea să vadă că știa cu adevărat să cânte la instrument.

- Ceva alert, Jim?

Jim își trase gulerul și o lăsă pe ea să conducă spectacolul.

Meg încetini melodia, făcând publicul se ofteze.
- Ceva lent și senzual?

Era rândul lui Val să tragă de cravată.

- Păpușă, tu alege, iar eu doar o să încerc să țin ritmul.
Margaret își ridică mâinile, le frecă și încep.

- Cred că o să știi asta. Nu fu nevoie decât de două note ca publicul să recunoască melodia. Ai fost vreodată în San Francisco, Jim?

Ea continuă să cânte.

Jim închise ochii și așteptă, la fel ca Val, până când Margaret se apropie de microfon și cântă primele versuri din *Sittin' on the Dock of the Bay*.

Jim scoase un strigăt de aprobare și se așeză pe platformă alături de ea. Când Margaret își părăsi casa din Georgia, în încăpere răsună tonul perfect al vocii ei.

Cântară replicile cu rândul, ca și cum nu era prima oară când o făceau. Restul trupei doar ascultă.

Erau Margaret, Jim și un pian singuratic. Își armonizară vocile la refren, apoi cântară pe rând câte un vers.

Vocea ei trecu cu ușurință peste notele de sfârșit ale cântecului și amândoi încântară publicul la final.

Toată lumea se ridică în picioare, iar Jim îi întinse mâna lui Margaret când ea coborî de pe platforma pe care era pianul.

Meg strălucea.

Jim o sărută din nou de obraz, o strânse de talie și o însoți jos de scenă.

- Iubito, poți să cânți cu mine oricând!

Margaret tocmai cântase unul dintre cântecele ei preferate cu Jim Lewis și se pierduse în muzică. Nu se abține să nu zâmbească. Michael o sărută pe ambii obraji când se întoarse la masă.

- Ai fost fenomenală! Habar n-aveam.

Ryder îi trase scaunul și ascultară următorul cântec al lui Jim.

Când luminile se aprinseră într-o pauză, comandară încă un rând de băuturi, iar Jim se îndreptă spre ei.

- Nu știu ce cauți într-un birou cu o voce ca a ta, îi spuse el.

Margaret probabil avea să se oprească din zâmbit cam prin preajma Crăciunului.

- Asta înseamnă că pot să păstrez înregistrarea?

- Atât timp cât am o copie. Jim dădu mâna cu cei doi bărbați de la masă. Trebuie să-mi poluez plămâni, spuse el, după care se întoarse și plecă.

Meg acceptă cuvintele frumoase ale celor din jur. Dar, când se uită în sală, nu-l văzu pe Masini.

Când Jim termină recitalul din acea seară, trupa continuă să cânte.

Michael și Ryder vorbeau încet când Gabi se așeză lângă ea.

- Ai fost incredibilă!

- Jim e profesionistul. Eu sunt bomboana din vitrină.

Gabi continua să o contrazică, când Michael le întrerupse.

- Noi o să se ducem înapoi la vilă.

Meg le aruncă o privire și hotărî că trei ar fi fost prea mulți.

- Eu o să mai stau puțin.

Michael îi dădu cheile mașinii de golf.

- O să mergem pe jos.

Gabi se așeză și arată spre bărbații care plecau.

- Deci care e treaba cu prietenul?

- Ryder?

- Da.

- E un prieten vechi. Tocmai a trecut printr-o despărțire. Cum Michael are un program infernal, s-a hotărât să-l invite aici ca să-l înveselească.

Scuza funcționează.

- Se pare că multor celebrități le place să se vadă cu prietenii, dar și cu familia când pot. Nu cred că aş vrea să fiu atât de ocupată încât să nu le pot face pe amândouă.

- Crezi că o să fii ocupată după ce o să te căsătorești cu producătorul de vin?

Gabi zâmbi.

- Sinceră să fiu, nu știu cum o să arate viața mea după ce eu și Alonzo o să ne căsătorim. El pare să creadă că eu o să stau aici cea mai mare parte a timpului, în timp ce el o să se ocupe de cramă.

- O să trăiți separat?

Suna a mariaj planificat de Alliance.

- Doar până când proprietatea din California o să fie gata pentru noi.

- Nu o să fie greu? Mi se pare că ești apropiată de familia ta.

- E momentul să-mi găsesc propriul loc. Val a dus povara de a avea grijă de amândouă ani întregi. Mama poate oricând să se mute aproape de mine.

- Și Alonzo e de acord cu asta?

Meg nu-și imagina cum ar fi fost ca un părinte să locuiască atât de aproape. Însă, pe de altă parte, își vizita părinții din când în când, dar nu tânjea după prezența lor.

- Așa cum am spus, nu am discutat despre asta.

Meg se întrebă despre ce discutaseră. Deși era o viitoare mireasă, Gabi nu părea să aibă nici cea mai vagă idee cum avea să arate viața de femeie căsătorită.

- Domnișoară Masini? Unul dintre chelneri le întrerupse. Îmi cer scuze să vă deranjez, dar se pare că e o problemă și nu știu sigur unde e domnul Masini.

Gabi se ridică.

- Îmi cer scuze.

- Nu, te rog, oricum voiam să ies.

Clubul se golise în mare parte. Meg ieși în seara caldă și se îndreptă spre direcția opusă vilei ei. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-i întrerupă pe Michael și Ryder. În plus, era o noapte prea frumoasă și încă avea valul de adrenalină după momentul petrecut pe scenă alături de Jim. Abia aștepta să vadă înregistrarea.

Voia să își scoată telefonul mobil și să îi scrie lui Judy despre evenimentele serii, însă trebuia să mai aștepte.

Meg se plimbă de-a lungul verandei late a clădirii principale. Terasa exterioară a restaurantului era goală. Se opri să se bucure de valurile liniștite care se loveau de țărniș și admiră lumina clădirii care se oglindea în apă.

Înțelegea de ce Val locuia unde muncea. Priveliștea, temperatura aerului și apei... Totul era perfect.

Pianul folosit pentru distrarea invitaților era deja acoperit. Meg se apropie de el și îi atinse marginile, după care trase materialul.

Un pian mic. Avea ceva aparte, un sunet pe care nici un alt pian nu-l putea surprinde. Pentru un instrument care petrecea multe zile afară, era perfect. Meg se uită spre apă și cântă câteva note ale melodiei pe care o interpretase mai devreme.

Se întrebă dacă lui Val îi plăcuse reprezentația ei și, mai mult, de ce se gândea la el în acel moment.

Degetele lui Meg încetiniră, iar vocea ei aduse la viață un cântec de dorință. Era senzual și puțin trist. Se potrivea cu starea ei. Când termină, lăsă pianul să se oprească și auzi aplauze de la o singură persoană.

Val se rezema de balustradă. Avea cravata desfăcută la gât.

Bărbatul era prea delicios pentru propriul său bine.

Meg îi zâmbi și schiță o mică plecăciune.

- Îți mulțumesc, domnule.

- Ai fost genială în seara asta, spuse el din umbră.

Aprobarea lui o încălzi.

- M-am simțit bine.

- Toată lumea și-a dat seama. Val se îndepărtă de balustradă și se aplecă spre pian. De cât timp cânti?

Fără să știe ce să facă în clipa în care toată atenția lui era îndreptată spre ea, Meg atinse ușor clapele.

- Părinții mei mereu au avut instrumente în casă. Erau prea tineri pentru Woodstock, dar, dacă ar fi putut, ar fi alergat goi acoperiți doar de câte o chitară.

- Ei te-au învățat?

- Mai degrabă am învățat singură. Educația formală nu era importantă pentru ei.

Cântă câteva note din Bach, apoi trecu la Pink Floyd.

- Știi să citești partitura?

- Mă descurc. Profesorul meu de cor din liceu a spus că ureche muzicală bună.

- Și voce.

Meg zâmbi, simțind mirosul pielii lui.

- Asta și o cutie de chitară deschisă poate că mi-ar fi adus ceva bani la colțul străzii.

- Nu erai dispusă să riști un acoperiș deasupra capului pentru visul de a avea o carieră de cântăreață.

Observația lui era exactă.

- Părinții mei trăiesc de la o săptămână la alta, Masini. Nu am vrut asta. Muzica pianului începu să fie întunecată. Meg o schimbă în mod voit spre ceva rapid și plin de ritm. Și tu? Ai vrut vreodată altceva în viață, dar nu ți-ai urmat visul?

Când bărbatul nu-i răspunse imediat, Meg își ridică privirea și îl găsi studiind-o.

- Nu încă.

- Se pare că e ceva.

Val îi mângâie obrazul și se apropie. Meg se opri din cântat și simți cum inima începu să-i bată cu putere.

- Unde e Michael? șopti Val.

- Michael?

Nu înțelesese la cine se referea.

Val își ridică sprânceană stângă.

- Bărbatul cu care ai venit aici.

Ah, da!

- Este...

La naiba, mirosea apetisant!

Palma lui Val i se opri pe gât și o ridică în picioare.
- E numai un prieten, nu-i așa, Margaret?

Felul în care se mișcau buzele lui Val o atrăgeau mai aproape. Nevoia să le guste, să le simtă pe ale ei era imposibil de ignorat.

- Dacă ți-aș spune că suntem mai mult decât prieteni...

Ochii lui Val se plimbară de la buzele ei la ochi.

- Atunci ar trebui să te las în pace.

Își relaxă degetele din jurul gâtului ei, dar, în loc să se îndepărteze, Meg se apropie.

- Se pare că ai regreta această decizie.

Își așează mâna pe pieptul lui ferm. Bărbatul nu era moale sub costumul lui formal.

- Nu fac curte femeii altui bărbat.

Val nu se îndepărtă.

- Foarte bine, Masini. Își ridică buzele spre ale lui și simți cum li se amestecară respirațiile. Nu aparțin nimănui.

Val ezită o fracțiune de secundă, apoi se uită la buzele ei. Sărutul lui cu gura închisă începu ușor, ca al unui bărbat ezitant, care voia să nu se grăbească prea tare. Apoi își înfășură mâna liberă în jurul taliei ei și, cu corpul lipit de al ei, Meg i se deschise, încurajându-l să guste.

Când el o făcu, își pierdu tot controlul. Val avea gust de bourbon și de sex. Dumnezeu să o ajute, voia să se piardă în sărutul lui și să-l exploreze cu orele! Bărbatul săruta de parcă avea o misiune. Și poate chiar așa era. Cine știe dacă Val Masini nu își propunea ca în fiecare săptămână să sărute câte o femeie? Cumva, avea dubii în privința asta. Era prea rezervat în majoritatea timpului.

Nu acum - nu cu limba lui, care o explora pe a ei, și cu mâinile puternice care o țineau de spate. Fiecare unghi tare al lui se potrivea în fiecare curbă moale a ei.

Sărutul dură până când simți o dorință în piept, o avertizare familiară. Trebuia să-și controleze entuziasmul sexual, altfel risca să facă un atac de astm. Un fapt frustrant al vieții ei din ultimii ani. Unul care o făcea să fie mai mereu singură, întâlnirile ei fiind călduțe în cel mai bun caz.

Val îi amenința aerul din plămâni numai cu un sărut. Un sărut pasional și răvășitor, dar, chiar și așa, numai un sărut.

Se retrase puțin, iar Val îi urmări buzele.

Încercă să-și încetinească respirația și să inspire profund, dar nu reușea.

- Stai, reuși ea să spună, dându-se la o parte.

- Prea mult, *cara?*

„Habar n-ai!“

Se întinse, în timp ce se simțea amețită. Inhalatorul era în geantă. Următoarele două inspirații nu-i satisfăcură nevoia pentru aer. În loc să încerce să-l facă să-i dea drumul, îl împinse ușor.

- Nu pot să respir...

Val zâmbi, însă acest zâmbet dispăru când își dădu seama că ea nu încerca să glumească.

- Ești bine?

- Poșeta!

Val o ajută să ajungă la bancă și îi dădu poșeta.

Inhalatorul salvator își făcu treaba, iar Meg reuși să inspire adânc de câte ori, apoi simți cum îi încetini ritmul.

Val îngenunche lângă ea, privind-o.

- Ești bine?

Jenată, ea încuviință.

- Nu e mereu așa.

Îngrijorarea îl făcu să se încrunte.

- Să chem un doctor?

Ea își așeză o mână pe umărul lui.

- Nu. De obicei pot să evit asta. Nu am vrut să te sperii.

Val o strânse de coapse.

- Te vreau fără aer, dar nu așa.

Meg zâmbi.

- Poți să adaugi sărut mortal în portofoliu.

Val o luă de mâini și i le ridică la buze.

- Mereu e așa?

- Nu, doar când...

Nu i se părea în regulă să recunoască faptul că era excitată de un simplu sărut, nu după un prim sărut. Dumnezeuule, tocmai îl sărutase pe Val Masini! Și era pe o insulă, dându-se drept iubita lui Michael. Ce era în neregulă cu ea? Încercă să se ridice.

- Ar trebui să plec.

Val o împinse jos.

- Stai!

- Nu ar trebui să fiu aici cu tine... așa.

- Ai spus că nu-i aparții lui.

- Așa și e, dar nu asta e ideea.

Meg vedea în ochii lui o cunoaștere și o încredere pe care nu o întâlnise la bărbații cu care fusese.

- Bine, Margaret, o să te las să fugi... pentru moment.

- Asta ce vrea să însemne?

- Înseamnă că nu am terminat.

- Ești cam încrezut, Masini!

Bărbatul nu spuse nimic, doar se ridică și o ajută să facă același lucru.

- Mă descurc singură, spuse ea când Val începu să meargă pe lângă ea.

- Sunt sigur de asta, dar nu o să plec de lângă tine până ce nu o să fii la ușa vilei tale.

O ceartă implica prea mult efort, și, în plus, nu era naivă. Plămânii ei încă nu erau suficient de bine, iar să meargă singură, fără să fie nimeni în apropiere, era o rețetă pentru dezastru.

- Bine.

Val râse și își ținu mâna pe spatele ei, în timp ce o însoți spre mașina de golf ca să o ducă acasă.

capitolul 9

- Cineva a venit târziu azi-noapte, spuse Michael în timp ce turna cafeaua de dimineată.

- Cineva a plecat devreme aseară, ripostă Meg.

Michael luă prima gură de cafea și închise ochii, savurând-o.

- La naiba, ce bine mă simt!

- Sexul are efectul ăsta.

Michael ridică din sprâncene și se așeză pe blatul de la bucătărie.

- Unde e Ryder?

- S-a trezit de dimineată și s-a dus să alerge pe plajă.

În Utah lipsesc țărmurile.

Meg își odihni bărbia pe mâini.

- Nu cred că te-am mai văzut strălucind, Michael.

Bărbatul vru să pară surprins.

- Bărbații nu strălucesc.

- Ce prostie!

Michael se uită în cana de cafea câteva secunde.

- Uneori mă întreb cum ar fi să locuiesc cu cineva...

- Ca Ryder?

- Ca Ryder, zise și zâmbetul de pe fața lui dispăru.

- Știi, Michael, singurul mod ca să vezi cum ar merge este să o faci.

- Cariera mea ar fi terminată.

- Nu știi asta. Hollywoodul se tot schimbă ca să-și îndeplinească nevoile. Cine spune că nu poți să schimbi ce știe lumea sau ce are impresia că știe?

Michael se gândea serios la asta.

Când începu să se încrunte, Meg schimbă subiectul, mărturisind păcatele serii ei.

- L-am sărutat pe Val.

Michael rămase cu gura căscată.

- De fapt, el m-a sărutat pe mine. Apoi mi-a scăzut nivelul de oxigen și, la naiba... Dar da, ne-am sărutat.

Michael zâmbea, bucurându-se de stângăcia ce veni odată cu confesiunea ei.

- Cum a fost?

- Înainte să-mi cedeze plămâni? Grozav, doar l-ai văzut.

- Multe buze și limbi împletite?

Meg închise ochii și începu să râdă.

- Cum ai știut?

- E doar o bănuială.

Meg oftă.

- Nu ar fi trebuit s-o fac.

- De ce nu? E sexy și hetero. E perfect pentru tine.

- Dar sunt aici cu tine.

- Ceva îmi spune că nu ai avut un public.

- Eram singuri.

- Atunci care e problema? Val și-ar încălca propriile reguli dacă ar vorbi despre ce s-a întâmplat. Nu mi se pare genul care să dea din casă.

Meg tot nu avea o senzație tocmai bună.

- Uite ce e, eu și Karen am fost căsătoriți un an și jumătate, spuse Michael. Nici unul din noi nu a avut o relație cu altcineva și nimeni nu a fost rănit. Tu ești aici pe post de parteneră. Ultima oară când am verificat, asta nu însemna nimic în epoca în care trăim.

- Dar...

- Dar nimic. Sărută-l, culcă-te cu el, fă ce vrei! Eu nu pot să te revendic și nu aș spune așa ceva indiferent ce s-ar întâmpla în vacanța asta. În plus, nu este ca și cum sunt fotografi care să facă poze și să pună întrebări. Locul ăsta nu e pe hartă. Eu știu sigur că o să mă întorc.

O parte din tensiunea din pieptul lui Meg dispăru.

- Cu Ryder?

- Poate.

Clopoțelul de la ușa din față a vilei sună cu un zgomot care îi surprinse pe amândoi.

Michael deschise, în timp ce Meg îl privi.

- Îmi pare rău să vă deranjez, domnule Wolfe. Domnișoara Rosenthal are corespondență.

„Corespondență? În vacanță?”

Michael luă plicurile și închise ușa.

- Credeam că vacanțele sunt zone fără corespondență. Michael se uită la cele trei plicuri înainte să i le dea.

- Unul e de la sora ta.

Cunoștea scrisul de mână al lui Judy ca și cum era al ei. Adresa de retur însă era ilizibilă.

Meg deschise mai întâi plicul de la Judy.

Salutare, tu, cea care duci viața de vis pe banii altcuiva!

Îți scriu două lucruri, din moment ce nu pot să pun mâna pe un telefon afurisit și să te sun, ca o persoană normală din secolul ăsta... În primul rând, nu am auzit NIMIC despre tine și Michael de când ați plecat. Am verificat toate platformele, la fel ca soțul meu și partenerul lui.

Meg știa că se referea la Rick și Neil. Amândoi aveau un trecut în armată, iar ea garanta pentru ei cu propria viață.

În al doilea rând... bărbatul despre care m-ai întrebat. Nu-mi plac informațiile pe care le găsec. Sau pe care nu le găsec, cum e în cazul de față. Nu știu sigur de ce întrebi despre el, dar „să nu ai încredere în el”. Astea au fost cuvintele soțului. Sper că te distrezi de minune. Abia aștept să aud toate detaliile – sau nu. Sărută-l pe fratele meu din partea mea.

J.

Meg își scărpină creștetul capului.

- Ce e?

- Judy te salută. Meg închise subiectul sărutului pentru moment. Spune că e tăcere în lumea reală.

- Sună bine.
- Da.
- Atunci de ce ești încruntată?
- Am rugat-o să-l verifice pe tipul ăla, Alonzo.
- Michael se încruntă.
- Și ce a aflat?
- Nu mi-a spus. Doar a sugerat că Rick și Neil i-au spus să nu am încredere în el.
- Michael se întoarse și se sprijini cu șoldul de dulap.
- Asta nu o să fie o problemă din moment ce bărbatul nu e aici.
- Presupun că da.
- Ușa din spate a vilei se deschise, atrăgându-le atenția.
- Ryder intră în living, aproape gâfâind.
- Utah nu se compară cu locul ăsta, zise el.
- Apă strălucitoare și briză oceanică... Trebuie să fiu de acord. Michael deschise un dulap și scoase o cană. Cafea?
- Da. Bună dimineața, Meg.
- Bună dimineața.
- Meg deschise al doilea plic. Acesta nu avea o adresă din afara insulei.

Mama e o dictatoare în bucătărie... Era corect să fii avertizată.

Val

- La naiba!
- Ce e?
- Uitase de lecția de gătit.
- Am o datorie de plătit.
- Se uită la ceas. Încă avea timp pentru un duș.
- Machiatul și aranjatul trebuiau să aștepte. Fără să se mai gândească, strânse plicurile și ieși în grabă din cameră.
- Un duș rapid, o pereche de pantaloni scurți, puțin rimel și Meg ieși din vilă.

Simona Masini purta un șorț și deja umpluse bucătăria lui Val cu roșii proaspete, făină și ouă când ajunse Meg.

Scena părea scoasă dintr-un film de groază. Mă rog, era perspectiva lui Meg asupra masacrului.

- Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea în timp ce intră pe ușa din spate.

Doamna Masini îi zâmbi rece.

- Am toată ziua la dispoziție. Îi dădu lui Meg un șorț. Pune-ți asta!

- Toată ziua?

Meg își înfășură șorțul în jurul taliei, întrebându-se dacă mai purtase vreodată așa ceva. „Nu.“

- Nu e cazul să pari atât de tristă, Margaret. Pari să fii o femeie isteată. Sunt sigură că pot să te învăț regulile fundamentale ale pastelor.

Doamna Masini deschise un container mare din plastic și puse câteva cani de făină direct pe blatul neted.

- Începem cu pastele, ca să se usuce în timp ce pregătim sosul.

- Când începi cu paste uscate, ești deja cu un pas înainte.

Îi fu greu să nu râdă de expresia încruntată a femeii.

- Mai întâi o să-ți arăt, după care tu repeți. Spală-te pe mâini!

Meg se duse la chiuvetă și făcu ce i se spuse.

- Trebuie să vă avertizez, doamnă Masini. Eu și bucătăria suntem dușmani de moarte. Până și prăjiturile mele vin dintr-o pungă.

- Mama ta nu gătește? Nu face nimic de la zero?

Meg se gândi la plantele de marijuana și la frunzele uscate pe care părinții ei le folosiseră dinainte să fie legal.

- Își usucă propriile ierburi.

Doamna Masini nu fu impresionată. Strânse mâna într-un pumn și îl puse în mijlocul grămezii de făină,

apoi începu să spargă ouă în mijlocul minivulcanului ei de făină.

- Pastele sunt mâncarea de bază. Rețeta e ușor de memorat. Mâna i se mișcă deasupra făinii - adăugă puțină sare și încă ceva. De ce stai acolo și te uiți? Începe cu făina, spuse ea, în timp ce arată spre cealaltă parte a blatului.

Meg încercă să-și imite profesoara, își băgă mâna în mijlocul movilei un pic cam prea tare și își dădu seama că, dacă avea să adauge un ou, toată chestia avea să explodeze într-o parte, ca muntele St. Helens. Repară latura muntelui și sparse un ou.

Primul intră perfect. Al doilea luă după el o bucată de coajă, pe care Meg o scoase înainte să ia al treilea ou. Meg se uită la doamna Masini, care o privea în tăcere.

- Nu e chiar așa de greu.

Al treilea ou se revărsă peste marginea făinii și pe blat. Meg încercă să-l oprească iute cu palma, dar văzu că și restul muntelui începu să i se destrame.

Cu cât încerca să oprească fluxul de lavă, cu atât făcea mai multă mizerie.

Doamna Masini se șterse pe mâini pe șorț și scoase un coș de gunoi. Cu ajutorul unui prosop de hârtie, muntele ajunse înăuntrul lui.

- Ia-o de la capăt!

Al doilea vulcan erupse doar după ce doamna Masini îi arătă cum să amestece ouăle în făină. A treia încercare fu aproape perfectă.

Sau cel puțin primi notă de trecere.

Doamna Masini vorbi în timp ce tăiară pasteles în fâșii înguste și le puseră la uscat. Apoi, după ce toate roșiile fură tăiate, laolaltă cu ceapa și usturoiul proaspăt, scoase o sticlă de cabernet și i-o dădu lui Meg.

- Deschide asta.

Lui Meg începea să-i placă abordarea doamnei Masini când venea vorba de gătit.

- Unde sunt paharele? întrebă ea după ce deschise sticla.

Doamna Masini își dădu ochii peste cap, luă sticla și turnă puțin în sosul pe care îl făcuseră din ingrediente proaspete și-l puseseră într-o oală.

- Ah! Meg se uită dezamăgită la marcă. Țasta nu e vinul ginerelui.

- Nu e ginerele meu!

- Încă.

Doamna Masini bombăni.

- Să înțeleg că nu sunteți de acord cu alegerea fiicei dumneavoastră?

Femeia ezită.

- Bărbatul nu se uită la mine, nu mă privește în ochi.

- Credeți că ascunde ceva?

Doamna Masini nici nu încuviință, nici nu negă.

- Ce bărbat susține că s-a îndrăgostit nebunește, după care își lasă aleasa săptămâni întregi singură? Încă nu a prezentat-o pe Gabi familiei lui. Cine sunt părinții lui?

Meg se gândi la propria familie.

- Nu toate familiile își definesc copiii.

- Așa e, dar un mariaj e mai mult decât doar doi oameni care se unesc. Cum pot să fiu de acord cu familia lui dacă nu am întâlnit-o? Nu am încredere în el.

Veninul din cuvintele femeii răsunară în mintea lui Meg. Era rândul ei să privească în tăcere în timp ce doamna Masini se mișca prin bucătărie. Găsi un dulap și scoase două pahare. Turnă vin pentru amândouă și luă o gură zdravănă.

- Cunoaște-l pe bărbatul cu care o să te căsătorești, Margaret! Cunoaște-i familia!

- Căsătoria nu se numără printre planurile mele.

- De ce?

Meg se gândise la asta de când începuse să lucreze pentru Alliance.

- Zâmbesc și sunt cea mai fericită când sunt pe lângă un bărbat boem.

- Ca Jim?

Meg încuviință.

- Dar cu câteva decenii mai tânăr, spuse ea râzând. Dar tipii ca Jim nu stau și nu plătesc chiria, cu atât mai puțin factura de electricitate.

Doamna Masini îi cântări cuvintele în timp ce bea vin.

- Atunci găsești pe cineva mai stabil.

Meg cunoștea o mulțime de bărbați. Se tot cuplase cu astfel de bărbați de câțiva ani. Chiar dacă păreau stabili, inabilitatea lor de a râde și a se bucura de viață era un mare minus.

- Acum mult timp am hotărât că nu o să accept o jumătate de măsură... Am învățat că bărbatul perfect nu există, iar Dumnezeu mi-e martor că nici eu nu sunt câtuși de puțin perfectă.

- Nimeni nu e, draga mea.

- Ar fi mai ușor dacă nu aş avea aşteptări atât de mari. Părinții mei sunt fericiți să fie săraci împreună. Dacă unul din ei și-ar dori altceva, atunci celălalt s-ar simți mizerabil.

Prefera să fie singură și fericită decât căsătorită și să se simtă mizerabil.

- Deci cauți un bărbat boem și stabil.

- Nu caut pe nimeni.

- Cum rămâne cu prietenul tău cu beneficii?

Doamna Masini îi aruncă un zâmbet cu subînțeles, care îi spuse lui Meg că și ea avusese 20 și ceva de ani la un moment dat.

- Prietenii pentru distracție nu sunt aceeași cu prietenii pentru totdeauna.

Ceva îi spunea lui Meg că avea s-o audă pe doamna Masini mormăind.

- Fiecare femeie se căsătorește într-un final.

Meg deschise gura ca să nege, însă doamna Masini vorbi peste ea.

- La un moment dat, o să vrei copii.

- Sunt o...

- Când îți ții copilul în brațe pentru prima oară, toată durerea din viața ta dispare. O să sacrifici multe lucruri pentru copiii tăi, pentru familie. E foarte greu să-i vezi luând deciziile greșite.

- Cum ar fi să se căsătorească cu persoana greșită.

Doamna Masini înclină un pahar de vin în direcția lui Meg.

- Cum ar fi să se căsătorească cu persoana greșită.

- Ce vă îngrijorează cel mai mult la domnul Picano? Credeți că o să fie crud?

Deschiseră subiectul *Gabi* într-o fracțiune de secundă, iar doamna Masini nu rată momentul.

- Văd foarte puțină emoție de la acel bărbat. Cum e posibil ca un italian să aibă atât de puține emoții? Doamna Masini își flutura brațele în aer, iar vocea îi era mai sus cu o octavă. Domnul Masini, Dumnezeu să-l odihnească în pace, a trăit o viață plină de pasiune. A iubit cu toată inima. Nu ar vrea mai puțin pentru fata lui. Un bărbat care nu își poate exprima furia o strânge înăuntru până când explodează. Atunci mă tem pentru fiica mea.

- Unii bărbați pur și simplu nu se stresează prea mult. Doamna Masini clătină din cap.

- Alonzo Picano ține în el. Am văzut asta în ochii lui. Oh, chiar nu îl plăcea!

- Poate că nu îl cunoașteți destul de bine. Femeia mormăi.

- Acum vorbești ca fiul meu. Îl știu destul de bine. Nu e destul de bun pentru Gabriella. Măine o să se întoarcă pe insulă. Dacă o să fii atentă, o să vezi și tu ce văd eu.

Doamna Masini se duse să învârtă sosul marinara, după care puse capacul și dădu focul mai mic.

- Gabi spunea că o să vină abia peste o săptămână.

- S-a răzgândit. Ca o femeie. Un om de afaceri nu își permite luxul de a se răzgândi.

Meg nu putea să o contrazică.

- A intervenit ceva?

Doamna Masini mormăi.

Michael ajunsese în vârful stâncii înaintea lui Ryder. Începuseră ziua cu o sesiune de schi nautic și apoi se hotărâră să facă o drumeție și un picnic la prânz în cel mai nordic punct al insulei. Se părea că majoritatea invitaților de la Sapore di Amore stăteau la piscină sau pe plajă, pentru că nu se întâlniseră cu nimeni de când porniseră la drum.

Briza era mai puternică la câteva sute de metri deasupra nivelului mării, iar priveliștea era uluitoare.

Ryder ajunsese în vârf și o admiră.

- Uau!

- Astfel de priveliști nu îmbătrânesc niciodată, îi spusese Michael.

- Mă face să mă întreb de ce locuiesc în Utah.

- Acolo am crescut. E un loc sigur.

Cel puțin așa gândise Michael când locuise acolo. Îi plăcea să meargă acolo acum, când relația cu familia lui, mai ales cu tatăl său, se îmbunătățise. Dar nu avea să se întoarcă vreodată ca să locuiască acolo. În ultimii ani, își dezvăluise sexualitatea surorii mai mari și fratelui, iar de curând, unei surori mai mici. Era doar o chestiune de timp până ce avea să poarte o conversație cu părinții lui. Distanța îl ajuta să-și păstreze secretele. Dar să-i spună tatălui său despre sexualitatea lui era un vârf pe care încă nu-l cucerise.

Ryder se rezemă pe antebrațe, atrăgându-i atenția lui Michael. Cei doi împărtășiseră mai multe lucruri decât oricine altcineva din viața lui Michael. Când furau câteva momente împreună, parcă erau copii din nou sau mai tineri cu cel puțin un deceniu. Viața era plină cu promisiunea unui viitor luminos.

- Știi, au licee peste tot. Nu trebuie să stai în Hilton.

- Încerci să mă atragi într-un oraș mai mare, Mike?
Zâmbetul de tachinare al lui Ryder dezvăluie două
gropițe.

Oare asta făcea?

- De ce e viața noastră atât de complicată?

- Pentru că suntem gay.

Michael râse.

- Ah, asta e? Nu mi-am dat seama.

Ryder se așeză într-o parte și îi zâmbi.

- Unde m-aș duce dacă aș pleca din Utah? În Beverly
Hills, cu tine, ca să fiu un întreținut?

Nimeni nu putea să-l întrețină pe Ryder. Era prea
încăpățânat, prea puternic.

- Ai lucra.

- Și când oamenii ar întreba de ce locuiesc cu tine?

- Oamenii au colegi de apartament tot timpul.

Faptul că spuse cuvintele cu voce tare îi oferi lui
Michael ocazia să se gândească la această posibilitate.

- Nu te-ai săturat de orașul acela mic și plin de oa-
meni înguști la minte?

Ryder își așeză o mână pe coapsa lui.

- E posibil să punem în pericol toate lucrurile pentru
care ai lucrat.

Inima îi tresări. Se gândi la cuvintele lui Meg, care îl
întrebuse dacă putea avea vreodată destui bani ca să fie
fericit. Oare banii din bancă chiar se comparau cu acel
moment de pe o stâncă alături de iubitul lui?

Michael îl luă pe Ryder de mână.

- Amândoi avem câte ceva de pierdut.

- Trebuie să ne gândim bine, încuviință Ryder și își
mută privirea.

Pentru o clipă, tăcură și se uitară la pescărușii care
zburau deasupra valurilor și-și prindeau prânzul.

- Este absolut minunat, spuse el.

Michael se uită la profilul lui Ryder.

- Da, chiar este.

capitolul 10

Doamna Masini se hotărî să doarmă la prânz, așa că o lăsă pe Meg să învârtă sosul o jumătate de oră, nesupravegheată. Femeia clar nu știa cât de ușor putea Meg să strice o masă. Probabil nu ajuta nici faptul că jumătate din sticla de vin dispăruse.

Cu 15 minute înainte de trecerea orei, Meg puse o oală cu apă la fiert, așa cum fusese instruită. Potrivit doamnei Masini, un prânz târziu cu paste era masa perfectă. Meg era convinsă că mâncatul la ora 14.00 era numai o scuză ca să bea vin.

Se întoarse spre chiuvetă destul cât să-și spele sosul de pe mâini și auzi cum apa dădu pe dinafară.

- Hei, ia vezi!

Bineînțeles că Val trebuia să intre în bucătărie fix când Meg făcea dezastru.

El dădu focul mai mic, calmând apa fiartă. Era îmbrăcat din nou într-un costum din trei piese, iar ea era în... Meg se uită în jos cam în același timp în care Val îi cuprinse silueta cu privirea.

Șorțul din talie lua din greutatea făinii pe haine, dar tot avea o bucată bună din chestia aia pe ea. Era convinsă că până și copiii de la grădiniță ar fi putut să prepare paste fără să facă așa un dezastru.

Val își ascunse un zâmbet în spatele palmei.

- Hai, râzi!

El își lăsă mâna jos.

- Arăți... arăți...

Își dădu o șuviță din ochi și îl ocoli ca să meargă la aragaz. Nu avea să strice sosul doar pentru că el nu putea să articuleze și să spună cât de ridicol arăta.

- A fost nevoie de trei încercări ca să fac pastele bine.

Arată spre fășiile uscate de carbohidrați.

- Te-am avertizat.

Meg mormăi - un sunet surprinzător de asemănător cu cel scos de mama lui Val.

- Unde e mama?

- Se odihnește. Creația culinară se pare că o obosește.
M-a rugat să o trezesc după ce se fierb pastele.

Val își dădu sacoul jos și își desfăcu puțin cravata.

- Dacă te ajută cu ceva, miroase delicios.

- Mi-au ieșit ceva fire albe la lecția asta de făcut paste,
așa că ar face bine să miroasă frumos.

Val râse, își suflecă mânecile și se spală pe mâini.

- Nu cred că sunt fire albe. E doar făină.

Meg se gândi să arunce în el cu prosopul plin de paste, dar atunci i-ar fi stricat cămașa din bumbac. Poate dacă el ar fi purtat ceva mai relaxat...

- I-am spus că nu gătesc.

- Asta a fost prima ta greșeală.

Bărbatul puse pastele uscate în apa fiartă.

Meg stătu lângă el, reușind să-i simtă parfumul prin tot mirosul de usturoi și de roșii. În loc să ia notițe, se concentra pe învățitul sosului.

După ce Val puse pastele în oala cu apă fiartă, se uită la ea.

Ea îl privi pe sub gene, fără a-și întoarce capul.

- Ce e?

El se întinse și îi atinse obrazul.

- Ai puțin...

Sos? Făină? Orice l-ar fi putut face să o atingă. Un fior de energie nebunească o străbătu.

- M-am gândit la tine aseară, îi spuse el.

- Serios? Nu îi plăcea cât de mult o tulbura. Finalul arogant din seara trecută o făcuse să se foiască toată bebeluș, zise ea.

- Serios?

Val se duse în spatele ei și se întinse spre aragaz, atingându-și în mod intenționat corpul de al ei.

- Știi, Masini, pot să mă mut.

- Și atunci ce ar mai fi distractiv?

El avea dreptate.

- Ești atât de arogant!

- Ai spus asta aseară.

- Încă e valabil.

Val râse și o atinse pe braț cu o mână. Ea începuse să se lipească de el când își dădură seama că nu erau singuri.

Meg încercă să-și mențină poziția - nu voia să fie atât de evidentă, dar nu reuși.

- Bună, Gabi.

Gabi îi privea cu ochii mari și un zâmbet cu subînțeles.

- Bună, Meg. Știam că gătești, dar habar nu aveam...

Val râse și Meg îl lovi cu cotul.

- Fratelui tău îi place să flirteze.

- Serios? Nu am observat asta.

Meg se întoarse cu spatele la privirea pătrunzătoare a lui Val și așeză prosopul pe blat.

- Ar trebui să o trezesc pe mama voastră.

- Mă duc eu, spuse Gabi. Voi... continuați.

Meg flutură un deget acuzator spre Val în clipa în care rămaseră împreună.

- Eu ar trebui să fiu aici cu Michael.

- Și cu toate astea, nu ești.

- Un lucru care nu ar trebui să iasă în evidență. De ce crezi că suntem aici?

- Nu trebuie să-ți faci griji din cauza lui Gabi. Nu ar face niciodată ceva care să compromită ce se întâmplă pe insulă.

Val stinse focul și duse oala grea spre chiuvetă. Strecurătoarea era deja acolo ca să scurgă pastele. Era evident că se descurca în bucătărie.

- Să înțeleg că mama ta te-a învățat să gătești.

El zâmbi.

- Tata, de fapt. Și a fost bine. Mama nu a vrut să aibă gătească luni întregi după moartea lui.

- Ești fiul cel bun și fără nici un defect.

Ea dorise să spună cuvintele ca pe un compliment, dar ieșiră puțin tăioase.

- Familia e importantă.

Meg se întrebă dacă loialitatea pentru familie o ocoli-se. Își iubea părinții, dar nu simțea nevoia coplesitoare să-i protejeze și să-i îngrijească. Mereu păruseră să facă asta unul pentru celălalt, lăsând-o în bătaia vântului.

Gabi coborî repede scările și intră în bucătărie.

- O să vină în câteva minute. Să pun masa?

Se duse la masă și ridică geanta lui Meg, ca să o așeze în altă parte.

Meg își aminti de corespondența de la Judy, dar nu știa dacă fusese folosit numele lui Alonzo. Meg sări să i-o ia din mână.

- Iau eu asta.

Gabi i-o dădu și se întinse și după hârtiile care îi căzuseră.

Meg nu avea de ce să-și facă griji. Gabi nu se uită la scrisori, doar strânse totul de pe masă și începu să adune farfuriile.

Doamna Masini arăta cu cinci ani mai tânără după somnul de prânz. O ajuta și faptul că nu era murdară de făină, ca Meg. Val turnă vin și Gabi servi mâncarea.

Înainte să înceapă să mănânce, Val își ridică paharul.

- Pentru prieteni noi!

Doamna Masini își ridică și ea paharul.

- Pentru bucătari noi!

Gabi li se alătură.

- Pentru escrocheria perfectă ca să obții ocazia de a cânta pe scenă cu Jim Lewis.

Meg râse și își spuse propriul toast.

- Pentru mâncarea gătită de mine!

Cu gustul de vin pe buze, se uită la Val când el luă prima gură.

- Oh, *cara*, e perfect!

- Mai bun decât prima mea încercare, spuse Gabi, după ce mai luă o gură.

- Serios? Meg își ridică furculița și gustă.
Mm... Nu era rău. Ba chiar era al naibii de bun.
- Bineînțeles că e perfect, doar sunt o profesoară bună, nu?
- Cea mai bună, mamă.
- Vorbiră despre mâncare și despre primele încercări de a găti până când copiii Masini învățaseră. Râseră când Meg descrie vulcanul ei care semăna cu muntele St. Helens.
- Și mâncară.
- Meg nu își amintea să fi savurat un prânz mai bun. Mândria crescuse în ea când toată lumea termină mâncarea din farfurie, iar Val își mai puse o porție.
- Când terminară, ieșiră pe verandă, iar Meg își așeză mâna pe stomacul plin.
- Cum de ești așa de slabă când mănânci atât? o întrebă pe Gabi.
- Mult înot.
- Nu vă lăsați păcălite! Majoritatea timpului mănâncă precum o vrăbiuță.
- Trebuie să încap în rochia de mireasă.
- Odată cu pomenirea viitoareii nunți, doamna Masini scoase un mormăit pe care Meg ajunsese să-l recunoască.
- Un soț ar trebui să te iubească indiferent dacă ești grasă sau slabă.
- Vreau să fiu slabă pentru mine, mamă.
- Cred că o să mă duc să-mi termin somnul, spuse doamna Masini, care se scuză și apoi se opri lângă Meg: Îți mulțumesc pentru companie, Margaret!
- Meg se ridică și își îmbrățișă profesoara.
- Mulțumesc. Chiar m-am simțit bine.
- Doamna Masini o sărută pe obraji și intră în casă.
- Mobilul lui Val sună, atrăgându-i atenția.
- Se pare că trebuie să mă întorc la muncă.
- Ar trebui să spăl făina asta de pe mine înainte să devină o pastă pe piele.
- Gabi o atinse pe braț.

- Nu e *atât* de rău.

Cei trei merseră înăuntru, iar Meg își luă geanta. Scoase biletul pe care i-l trimisese Val și îl flutură spre el.

- Mulțumesc pentru avertizare.

- Te-a luat ușor.

Meg puse biletul la loc, hotărâtă să-l păstreze, și observă alt plic lângă celelalte două. Numele ei era scris pe el, fără adresa expeditorului. Se întrebă dacă Val îi trimisese două bilete.

Gabi îl întrebă pe fratele ei despre unul dintre invitați, iar Meg deschise scrisoarea.

Doar că nu era o scrisoare.

Era din noaptea anterioară. O poză.

O poză cu ea în brațele lui Val, îmbrățișarea lor intimă lăsând foarte puțin loc imaginației.

- Ce naiba?

- Ce e?

- Asta e o glumă?

Pentru că, dacă era, ea nu se amuza. Val luă poza împăturită și se încordă imediat.

- Dumnezeule! zise Gabi cu ochii mari cât cepele.

- De unde ai asta? întrebă Val pe un ton acuzator.

- Tu să-mi spui mie! Am primit-o de dimineață prin poștă.

- Aștia sunteți voi doi, sublinie Gabi ce era deja evident.

- Abia acum îmi arăți asta? întrebă Val.

- Abia acum am deschis plicul... Și de ce-mi vorbești pe un ton acuzator? Nu am făcut eu poza, Masini... Eram puțin ocupată.

- Nimeni nu te acuză de nimic, îi spuse Gabi. Dar cine... și de ce?

- Cine ți-a adus asta?

- Același tip care mi-a adus biletul de la tine.

Val bombăni ceva în italiană. Dacă Meg trebuia să ghicească, ar fi zis că înjura.

- Chestia asta nu părăsește această cameră! șuieră Val.

- Credeam că nu dai voie nimănui cu aparate de fotografiat pe insulă. Cum s-a întâmplat așa ceva?

- Nu dau voie.

- Nu arată ca și cum ar fi fost făcută din spațiu.

Arăta ca o poză făcută din interiorul restaurantului, cu un obiectiv puternic.

- Cineva mă tachinează, bombăni Val.

- Te tachinează? Suntem doi în poza aia.

- Cum s-a întâmplat așa ceva, Val? îl întrebă sora lui.

De ce i-ar păsa cuiva că vă sărutați...

Gabi se opri și se înroși la față.

Val o fixă cu privirea pe Meg.

- Poate că asta nu are de-a face cu mine.

Meg se lovi în piept.

- Nu eu sunt celebritatea, ci Michael!

De fapt, dacă era cineva pe insulă cu un aparat de fotografiat... Oh, nu! Meg se întoarse, pregătită să alerge până la vila ei.

Val o luă de braț și o îndreptă spre partea din față a casei lui.

- Conduc eu.

Ajunseră la mașina de golf și plecară în trombă. Inima îi bătea cu putere. Dacă ajungea prea târziu? Dacă Ryder și Michael fuseseră deja surprinși de aparatul de fotografiat?

Se forță să inspire și să expire adânc ca să-și împiedice plămânii să se închidă.

capitolul 11

Val lua curbele prea repede, iar la ultima își aruncă brațul peste corpul lui Meg, ca s-o împiedice să cadă din mașina de golf. Ea fugi din vehicul și se opri la ușă.

- Așteaptă aici!

- Cara!

- Așteaptă!

Meg inspiră adânc și intră în vilă, strigându-l pe Michael. Peste câteva secunde, apăru și îi făcu semn să intre.

- Nu sunt aici.

Val intră, privi în jur și își scoase telefonul mobil.

- Da, domnule Masini? răspunse Carol.

- Domnișoara Rosenthal îl caută pe domnul Wolfe. A plecat de pe insulă?

- Nu, domnule. O să dau câteva telefoane și apoi vă sun ca să vă spun locația lui.

Val închise telefonul.

- O să aflăm imediat unde e.

Meg își trecu mâna prin păr și începu să se plimbe prin cameră.

- E rău, Val! E foarte, foarte rău.

- Calmează-te, Margaret!

Auzea un șuierat ușor în plămâni ei și se întrebă dacă avea medicamentul aproape.

- Nu-mi spune să mă calmez. Porcării de genul ăsta nu ar trebui să se întâmple pe insula asta. În Key West era mai liniște decât aici... Continuă să se plimbe, nervoasă. Știam eu că e prea frumos ca să fie adevărat.

- Știi, *cara*, faptul că m-ai sărutat nu e un păcat. Doar dacă el omisese să afle de existența cuiva. Stai puțin, e cineva...

- Oh, Dumnezeule, nu! Verificările tale sunt atât de limitate încât nu ai reușit să găsești un iubit gelos?

- Respect intimitatea oaspeților mei. Bărbatul făcu o pauză și își înclină capul. Stai puțin, de ce sunt verificările tale atât de detaliate?

Meg deschise gura, apoi o închise imediat.

- *Cara*?

- De ce îmi spui așa? Ce înseamnă?

- Dragă. Draga mea.

Părea potrivit din moment ce nu-l lăsa să-i folosească numele dorit.

Meg mormăi exact ca mama lui.

- Nai răspuns la întrebarea mea.

- Nici nu o s-o fac. Nu te cunosc destul de bine.

- Ți-am gustat limba și nu mă cunoști destul de bine?

El vru să râdă, dar afirmația i se păru deranjantă.

- O dată. Un sărut, Masini. Nu mă cunoști, iar eu nu te cunosc pe tine. Se uită spre ceasul de pe perete. Unde naiba ești, Michael?

Își duse mâna la piept, iar Val se apropie de ea.

- Te rog, *cara!* Nu cred că Michael ar vrea să te știe atât de îngrijorată încât să nu poți respira.

O parte din furia ei se topi.

- Trebuie să-l găsim, Val! Să îi găsim pe amândoi înainte să se facă și mai multe poze.

Val credea că începea să vadă adevărata problemă, dar nu îndrăzni să o întrebe. Dacă speculația lui era corectă, atunci „e foarte, foarte rău“ era puțin spus.

Un zgomot venit dinspre ușa din față îi atrase atenția.

Michael intră, râzând, cu Ryder lângă el.

Meg se duse la Michael, îl trase înăuntru și închi-se ușa.

- Slavă Domnului că ești aici!

- Ce s-a întâmplat?

Zâmbetul lui Michael dispăru brusc și îngrijorarea îi apăru pe față.

- Cineva de pe insulă are un aparat de fotografiat.

Michael se albi la față.

- Cum?

Margaret puse o mână pe pieptul lui Michael.

- De dimineață mi-a fost trimisă prin poștă o poză cu mine și Val.

- Cu tine și Val?

Margaret își ridică ambele brațe în aer și se uită prin cameră. Își duse un deget la buze și le făcu tuturor semn să iasă pe ușa glisantă.

- Ce facem aici? întrebă Val, odată ajunși pe marginea verandei.

- E bine să fii paranoic, Masini. Margaret dădu drumul radioului și căută un post cu muzică rock. Asta ar trebui să meargă.

- Dumnezeuule, Meg, mă sperii!

Val observă că Ryder își pierduse culoarea din obraji, dar încă nu spusese nimic.

- Dacă cineva are un aparat foto, atunci poate că are și un dispozitiv de înregistrare.

Maxilarul lui Michael se încleștă.

Val ura faptul că invitații lui erau atât de îngrijorați din cauza unei breșe de securitate. Pe cine încerca să păcălească? Securitatea fusese deja afectată. Singurul element care lipsea era ca pozele să fie ajuns în presă.

- Trebuie să-mi anunț echipa de securitate, le spuse Val. Meg încuviință, dar nu îl privi.

Odată ce Lou află despre cea mai recentă problemă, Val se duse din nou la grup. Cei trei priveau poza cu atenție.

- Cum s-a întâmplat asta, domnule Masini? întrebă Michael.

- Nu știu, dar o să aflu.

Ryder vorbi în sfârșit:

- Ar trebui să plecăm.

Michael clătină din cap.

- Și să părem vinovați? Nu prea cred.

- Mike!

Aceea era privirea a doi oameni care nu putea fi trucați. Totul deveni clar. Michael Wolfe și iubitul lui, care nu era Margaret Rosenthal, se temeau că relația lor avea să devină publică.

Val se gândi la primele două poze pe care le primise. Nu voia să-și îngrijoreze oaspeții, dar își dădu seama că singurul lucru etic pe care îl putea face era să vorbească. Deși asta îi amenința șansa de a-i simți din nou gustul lui Margaret.

- Cineva vă urmărește. Își îndreptă comentariul spre Margaret. Nu sunt sigur dacă pe Margaret sau pe tine, domnule Wolfe.

- Poza e cu mine.

- Da. Și cu toate că pe mine nu mă deranjează să devină publică, amenință planul tău de a fi aici. Cealaltă însă îl susține.

Margaret se uită la el și se încordă.

- Cealaltă?

Ce bine că Lou apăru când o făcu! Nu se știa ce răni fizice avea să-i provoace Meg bărbatului pe care îl sărutase. Chiar gătise pentru el, pentru numele lui Dumnezeu!

Faptul că aflase că prima poză apăruse a doua zi după ce ajunseseră pe insulă și că abia acum afla despre ea o enervase.

Lou purta un costum din trei piese, similar cu cel al lui Val, doar că Lou îl umplea ceva mai mult. Bărbatul arăta familiar.

Val îi dădu poza.

- Vreau să știu exact de unde a fost făcută.

- Imediat, domnule Masini.

Bărbatul se întoarse ca să plece, dar Meg sări în fața lui.

- Tu ești tipul de bază, nu? Securitatea?

- Da, doamnă.

Bărbatul era mai înalt decât ea și era imposibil să se uite în jur. Bunul-simț îi spuse să-și aleagă vorbele cu grijă.

- Caută prin toată vila, asigură-te că nu sunt microfoane!

Lou se uită dincolo de ea, iar Meg îi flutură o mână prin fața ochilor.

- Acum, domnule Myong! Trebuie să știu că nu mă ascultă nimeni când merg la toaletă.

- Da, doamnă.

Meg îl urmă în vilă, lăsându-i pe Michael și pe Ryder afară. Val o urmă.

Val îi ceruse ajutorul lui Lou, dar Meg era cea cu mai multe resurse. Niciodată nu se bucurase mai mult de conexiunile pe care le avea decât în acel moment.

Își luă telefonul.

- Pe cine suni? întrebă Val.

- Întăriri.

Rick răspunse în felul lui tipic.

- Hei!

- Rick, exact omul cu care voiam să vorbesc.

- Salut, Meg. Cum e paradisul?

Ea își frecă fruntea.

- Trebuie să știu dacă linia asta e sigură.

- Ce?

- M-ai auzit.

- La naiba!

- De două ori la naiba!

- Margaret? zise Val din spatele ei.

- Taci, Masini! Se auziră câteva clicuri, iar îngrijorarea o cuprinse pe Meg. Ești acolo?

- Da. Linia mea e sigură. I-am mesaj vorbă lui Neil. Sună-l și o să facă a doua verificare, spuse Rick.

- În regulă.

- Sună-mă înapoi dacă e totul în regulă.

- Da.

Meg închise, formă numărul lui Neil și făcu același lucru. Neil fu mai puțin jovial.

- Ești în siguranță.

- Mulțumesc, Neil.

- Poți să vorbești?

Meg se uită prin cameră, îngrijorată că urechile erau ascunse în spatele unui ceas.

- Nu știu încă.

- Contactează-ne după ce o să știi.

- O s-o fac, nu te îngrijora!

Închise și îl sună din nou pe Rick.

- De ce am senzația că serviciile secrete ți-au invadat corpul? întrebă Val.

Meg se gândi la diversele mariaje pe care le aranjase, la enormitatea averii și puterii acelor oameni - prietenii ei. Judy, Michael, șefa ei, Samantha. Poate loialitatea nu o ocolise, doar ricoșase de la rudele ei de sânge și se dusesse la prietenii ei.

- Serviciile secrete ar fi norocoase să mă aibă, îi spuse ea fără nici o urmă de umor.

Rick răspunse imediat.

- O să-i dau telefonul lui Lou. E șeful securității lui Valentino Masini. Asigură-te că tipul ăsta se pricepe!

- Da. Judy vrea să știi că putem să fim acolo în patru ore și jumătate.

Meg zâmbi.

Pilotul lui Sam să fie pregătit.

- Da.

Meg îl găsi pe Lou în dormitorul ei, căutând.

- Vorbește cu Rick. Spune-i numele tău.

- Îmi cer scuze, domnișoară Rosenthal, dar...

- E în regulă, Lou, zise Val din ușă.

Meg se mai relaxă puțin.

- E un pușcaș marin pensionat specializat în securitate. Te poate ajuta să găsești ce cauți.

Lou luă telefonul abia când Val îi făcu semn.

Vila era curată și, chiar dacă rataseră ceva minuscul, Lou avea un dispozitiv de bruiat care afecta orice transmisie externă. Meg insistă ca telefonul ei mobil să i se întoarcă în geantă și, după ce Rick făcu încă o verificare și îi spuse că acesta nu era ascultat, îl luă afară ca să vorbească cu prietenii ei.

Odată ce le spuse care era problema, îl încurajă pe Rick să îi spună lui Sam să facă toate verificările posibile pentru Sapore di Amore, verificări care nu fuseseră făcute deja.

- Cred că ar trebui să fiu acolo, să verific cu ochii mei locul în care are loc breșa.

- Stai să văd ce putem face aici fără tine.

- Nu-mi place deloc, zise Judy de la a doua linie din casă.

- Nici mie. Michael nu a zis prea multe, dar cred că este îngrijorat.

- Poate că ar trebui să vorbesc cu el.

Fiind sora lui, Judy putea să ajute. Dar Michael și Ryder se plimbau pe țărm, prinși în conversație. Mergeau la depărtare unul de celălalt, dar Meg tot putea să vadă că nu erau atenți decât la cuvintele pe care le spunea celălalt.

- O să-i sugerez să te sune dacă o să aibă nevoie.

Termină conversația și se duse în living, unde Val vorbea la telefon.

- Toată lumea, Carol. Nimeni nu pleacă și nu intră pe insulă fără să vorbească mai întâi cu mine. Angajații noștri știu despre un exercițiu de izolare. Spune-le că e un exercițiu!

Val termină conversația cu secretara și-și puse telefonul în buzunarul interior al costumului.

Meg simți mâna lui Val pe umăr.

Tresări, iar el o lăsă jos.

- O să aflu cine se află în spatele acestei probleme.

- Noi... noi o să-l găsim pe fotograf.

- Nu sunt convins că sunt cu ochii pe tine, *cara*.

- Eu sunt punctul de legătură din poze. Dacă aș fi soția unui senator, ar fi iadul pe pământ.

Trebuia să-și noteze totul, ca să înțeleagă. Căută prin sertarele din bucătărie. Trebuia să fie un carnetel undeva. Îl văzuse când sosiseră.

- Ce cauți?

Meg scoase un carnet dintr-un sertar și luă un pix.

- Am găsit. O să am nevoie de un calculator cu acces la internet.

- Margaret...

- Nici să nu te gândești să mă refuzi! Amândoi avem ceva de pierdut dacă nu ne dăm seama cine face prostia asta.
- Ce ai tu pierdut, Margaret?
Ea ezită. Nu-i plăcea poziția în care se afla.
- Alliance aranjează înțelegeri contractuale între clienți exclusiviști.
- În engleză, *cara*.
- Aranjăm căsătorii. Căsnicii temporare, cu contract, între doi adulți care și-au dat consimțământul.
- Ca un serviciu de escorte?
Meg îl fixă cu privirea.
- Sexul nu face parte din contract. Niciodată. Este o înțelegere de afaceri ca oricare alta. Iar lumea din afară crede că mariajele sunt din dragoste.
Val își trecu mâna peste bărbie.
- Și de ce ar avea nevoie cineva de un asemenea aranjament?
Meg își dădu ochii peste cap.
- Uită-te în jurul tău, Masini... Folosește-ți imaginația! O licărire îi apărură în ochi când înțelese.
Meg scoase trei foi de hârtie și scrise pe ele. Michael, Meg, Masini...
- Ambele poze mă aveau pe mine în ele.
Notă data când fuseseră făcute pozele pe foaia cu numele ei și apoi pe celelalte două hârtii.
Val făcu un pas în față, îi luă pixul din mână și scrise pe foia lui cifra 2.
- A fost făcută și o poză doar cu mine.
Meg se încruntă.
- Mai e ceva ce nu-mi spui, Masini?
- Nu, cred că asta e tot.
Era din ce în ce mai greu să aibă încredere în el. Se uită din nou la hârtii și își luă pixul înapoi.
- Cine e amenințat de aceste poze?
Nu i-ar fi stricat reputația publicarea unei poze cu ea și Val și nici dacă era fotografiată alături de Michael.

Își dădu foaia la o parte și o luă pe a lui Michael. Din pozele făcute, reputația lui Michael nu era compromisă. Luă și foaia lui Masini.

- Faptul că m-ai sărutat nu e un capăt de lume, dar, dacă se află că s-au făcut poze aici, e posibil ca stațiunea ta să devină dureros de goală.

Meg notă totul pe hârtie.

Val o privi în tăcere.

Era evident că Michael și Masini aveau cel mai mult de pierdut dacă se făceau și mai multe poze. Oare cel care le făcea avea și altceva de dezvăluit?

- Paparazzi ar fi publicat deja pozele dacă presa ar fi pus mâna pe ele, deci cred că putem să excludem varianta asta. Un alt oaspete poate?

Val se plimbă prin cameră.

- O să fac o listă cu numele celor de aici care au ceva de ascuns și pe care putem să-i excludem. Ceilalți... Cine știe?

- Ți-ai făcut dușmani ajungând unde ești? E cineva iritat că ai reușit să realizezi toate astea?

- Invidie? Crezi că vrea cineva să mă distrugă din invidie?

- E unul dintre cele mai mari păcate, Masini. Îți sugerez să cauți prin jurnal și să vezi dacă ai împins pe cineva un pic prea tare.

- Dacă aș fi făcut-o, nu crezi că ar fi existat poze cu indiscreții evidente? De ce să facă o poză cu mine plimbându-mă pe țârm sau sărutând o femeie frumoasă? Nu ar fi mai bine să găsească o soție de senator?

- E o întrebare bună, zise ea, apoi scrise totul pe hârtia lui, apoi încercui ceva. Eu și Michael suntem o verigă... De ce?

- Primul instinct al lui Ryder a fost să plece. Poate că asta vrea fotografii, spuse Val.

- Poate că Michael cunoaște pe cineva de pe insulă care nu vrea să se afle că e aici, spuse Meg și scrise asta pe foaie.

- Plauzibil.

- Nu am petrecut prea mult timp în zonele comu-
peste pagini și se așeză pe unul din scaunele dintre
bucătărie. Acum hai să vorbim despre șantaj și câști-
guri financiare!

capitolul 12

Gabi simți frustrarea fratelui ca și cum era a ei. Chiar dacă stațiunea de pe insulă nu îi aparținea, făcea parte din ea și era în stare de orice ca să mențină intact ce construise fratele ei pe insulă.

Lucră alături de Carol ca să afle cine venise pe insulă și cine era posibil să fi plecat și să se fi întors când venise grupul Wolfe. Trei zboruri aterizaseră și decolaseră din nou. Angajații nu părăsiseră clădirea de pe pistă. Majoritatea oaspeților luaseră charterul spre Key West și zburaseră de acolo.

Mai erau livrările zilnice care aduceau fețe familiare pe insulă. Majoritatea nici nu părăseau pontonul. Cu toate astea, Gabi își petrecu prima parte a serii intervie-vându-i pe angajații responsabili de livrări și de întâmpinarea celor care ofereau servicii insulei.

- Îți mulțumesc pentru înțelegere.

Gabi dădu mâna cu Adam, șeful livrărilor. Nimic nu ajungea pe insulă fără să știe el. Cel puțin nimic organic.

- Îmi place ce fac, domnișoară Masini. Dacă exercițiul ăsta o să mă ajute să îmi păstrez postul, nu mă plâng.

Era a treia persoană care făcea aluzie la faptul că exercițiul era, de fapt, ceva mai mult. Poate din cauza seriozității întrebărilor sau a felului în care Lou

își adusesese toată echipa de securitate ca să ia parte la exercițiu.

Primii angajați care schimbau tura fuseseră intervievați și ușor-ușor filtrați pe charterul care pleca de pe insulă. Securitatea le verifică gențile și le mulțumi pentru înțelegere.

Gabi încercă să zâmbească și să le mulțumească angajaților pentru răbdare când plecau de pe insulă. Securitatea interogă al doilea grup de angajați, cei care veneau, înainte ca aceștia să se ducă în zonele de lucru desemnate.

Când avu o clipă să respire, Gabi se plimbă prin depozit.

Se uită la paleții plini cu mâncare, băuturi, produse de curățenie, produse pentru birou – toate erau necesare pentru ca insula să funcționeze. Coti și îl văzu pe Julio stând peste câteva cutii cu vin. Când îl zări, un zâmbet îi apărură pe față.

– Bună, Julio!

Secundul lui Alonzo de pe iahtul acestuia nu era un bărbat masiv. Avea probabil 1,80 metri și câteva kilograme în plus pentru silueta lui, dar avea un zâmbet frumos. Nu îl întâlnise pe bărbat decât de câteva ori.

– Domnișoară Masini.

Bărbatul păru șocat să o vadă acolo.

– Alonzo a venit mai devreme?

Iahtul lui nu era în port și nu fusese toată ziua.

– Nu. Trebuie să vină mâine...

Ciudat.

– Atunci tu de ce ești aici?

– M-am îmbolnăvit săptămâna trecută când am venit. Domnul Masini mi-a oferit un loc unde să mă recuperez. Dacă aș fi stat pe iaht, aș fi îmbolnăvit pe toată lumea.

Era logic.

– Sper că te simți mai bine.

- Mult mai bine, mulțumesc. Abia aștept să mă întorc la muncă.

Privirea ei căzu peste cutiile cu vin.

- Sper că vinul ăsta nu a stat aici de când a venit ultima oară Alonzo.

Ar fi trebuit să fie mutat în cramă, unde vinul era păstrat la temperatura potrivită.

Privirea lui Julio se mută spre cutii.

Gabi se uită și ea în spatele cutiilor și puse mâna pe ele. Erau reci, ca și cum fuseseră aduse în depozit de curând.

- Poate le-a vrut domnul Picano?

- E stupid!

Gabi se duse până la capătul culoarului și îl văzu pe Adam îndepărtându-se.

- Adam?

Bărbatul se întoarse și o luă spre ea. Când ajunse lângă ea, Gabi arătă spre cutii.

- Știi de ce sunt astea aici și nu în cramă?

Bărbatul ridică din umeri.

- Habar n-am.

- Probabil cineva a făcut o greșală. Poți să te asiguri că sunt mutate din nou jos? Nu aș vrea să se strice din cauza căldurii.

- Da, doamnă.

- Mulțumesc. O să mă duc să-l găsesc pe fratele meu și să văd cât o să mai țină exercițiul.

Adam ridică o sprânceană, ca și cum nu era convins.

- O să mă ocup eu de treaba de aici.

Carol o opri pe Gabi din drumul ei, cerându-i să intervină pentru că una dintre angajate nu era deloc fericită că i se căuta în geantă.

O oră mai târziu, după ce amenințarea cu pierderea locului de muncă pentru femei dacă nu acceptau o simplă percheziție fu înlăturată, Gabi era pregătită pentru o porție serioasă de mâncare și poate un cocktail mic... sau două.

*

- Nu-mi place planul.

Val se plimba prin biroul personal, refuzând tot ce îi propunea Meg cu o mișcare de încheietură.

- Ai altul? Pentru că nu cred că suntem mai aproape să descoperim cine e în spatele pozelor decât eram înaintea investigației tale.

- Nu e o idee bună să pui pe cineva în lumina reflectoarelor pentru un fotograf.

- Dumnezeu, Val, bărbatul sau femeia are un aparat de fotografiat, nu o armă!

- Dacă o să circule pozele cu tine de fiecare dată cu un bărbat diferit, o să fie...

- Cum o să fie? Părinții mei sunt consumatori de iarbă autoproclamați, nu preoți sau diaconi.

Val îi aruncă o privire dură.

- Nu-mi place și nu o să fac parte din așa ceva.

Meg se ridică și își luă geanta. Nu trebuia ca Val să accepte jocuri cu săruturi cu ea, dar asta nu avea s-o oprească să joace astfel de jocuri cu alții.

- Unde te duci? o întrebă când Meg trecu pe lângă el.

- Mă pregătesc pentru o cină târzie... poate de puțin dans.

- Margaret?

- Stai și uită-te, Masini! Tu fă ce trebuie să faci, iar eu o să fac la fel.

Bărbatul se puse în fața ei, blocându-i ieșirea.

- Cara, te rog! Trebuie să existe alt mod de a-l scoate la iveală pe fotograful nostru.

Meg îl ocoli.

- Când o să-l găsești, să-mi spui.

Îl auzi înjurând - sau cel puțin asta credea că făcea, fiindcă era greu de spus când Val blestema în italiană.

Poate că trebuia să învețe și italiana, care ar fi mai potrivită cu gura ei spurcată.

Meg se feliçită pentru ideea strălucită și se întoarce în vila pe care o împărțea cu doi bărbați superbi. Ce viață grea...

Mai târziu, cei trei intrară în living – actorul, cântăreața și costarul reticent. Purta rochia cu care când venise pe insulă, iar părul îi fusese aranjat de unul dintre mulții specialiști de la spa-ul de pe insulă. Cinele târzii abia începuseră, iar sala de mese era plină. Spre deosebire de momentul în care Michael și ea ajunseseră în prima seară, acum făcură tot ce putură ca oamenii să îi vadă.

Meg se aplecă pentru a auzi ce spunea Ryder.

- Nu am făcut decât să luăm loc și toată lumea se uită, spuse el.

- Nu ai văzut încă nimic, șopti ea, după care se lăsă pe spate și râse, atrăgând și mai multă atenție dinspre mesele apropiate. Își puse mâna pe umărul lui Ryder și o lăsă acolo. Oh, dragul meu, ești un giuvaier!

Michael își ascunse zâmbetul în spatele meniului cu vinuri.

Meg se aplecă spre el și se prefăcu a citi lista.

- Alege ceva ce nu o să-mi dea dureri de cap, da?

- Vinurile italiene sunt mai bune pentru asta. Ar trebui să le încercăm pe ale lui Picano?

- Tu să-mi spui.

- Sticla pe care am încercat-o în acea primă seară avea ceva familiar.

- Asta pentru că toate vinurile au același gust.

Cel puțin după părerea ei umilă.

- O să te fac să-ți înghiți cuvintele, spuse Michael râzând.

- Nu voiai să spui că o să le beau?

- E nemilos când vine vorba de vinul lui, Meg, spuse Ryder.

Meg știa deja asta. Michael vorbi cu chelnerul despre selecția de vinuri, până când unul dintre invitați veni la masa lor.

- Sunteți domnișoara Rosenthal, nu?

- Da.

Nu o cunoștea pe femeia respectivă.

- Voiam doar să vă spun cât de mult ne-a plăcut reprezentarea de aseară.

Meg acceptă complimentul cu grație și se întoarce spre Ryder și Michael după ce femeia reveni la locul ei.

- Știți cine era? întrebă Michael.

- N-am nici cea mai vagă idee.

Alt cuplu se opri la masa lor ca să-și exprime aprecierea pentru divertismentul din seara anterioară în timp ce părăseau restaurantul.

- Presupun că nu o să fie greu să atrag atenția tuturor celor care se uită, spuse Meg.

Vinul fu adus la masă și avură loc niște discuții înainte ca Michael să fie de acord.

Bărbatul se uită în pahar ca și cum conținea frunzele adevărului care aveau să-i prezică viitorul.

- Are gust de vin, spuse Meg.

- Nu am mai auzit de marca asta de vin, dar gustul e familiar.

- Sunt doar struguri striviți, Mike.

Ryder bău din vin și-i făcu cu ochiul lui Meg.

- Nici eu nu înțeleg, spuse el.

Trecură de primul fel, iar Michael comandă a doua sticlă de vin, admirând-o din nou.

Meg îi lăsă pe Ryder și Michael să bea cea mai mare parte a vinului, preferând să aibă mintea limpede restul serii. Se bucurară de masă fără întreruperi sau drame. Meg se asigură că râsetele ei erau ceva mai exagerate și, după ce bărbații băură jumătate din a doua sticlă de vin, deveniră și ei parte activă a serii.

Muzica pusă de DJ era asurzitoare, iar mai multe cupluri erau pe ringul de dans. Cei trei se așezară în jurul unei mese înalte, iar Meg își comandă o vodcă cu gheață. Începu să danseze înainte să-i sosească băutura. Odată

ce ajunse pe ring, se întoarse spre Michael și Ryder și le făcu semn cu un deget spre ea.

Ryder îi făcu semn lui Michael și acesta i se alătură, așa cum plănuseră.

Nu era cea mai bună dansatoare, dar Michael mereu se descurca pe ringul de dans. Muzica era rapidă, sexy... perfectă. Când Ryder îi întrerupse, câteva priviri erau atintite asupra lor.

Meg râse tare.

Ryder îl eclipsă pe Michael. La un moment dat, Meg îi simți mâna pe fundul ei, înainte să o învârtă.

O conduse înapoi spre masa lor și îi făcu semn chelnerului să le aducă apă și alt rând de băuturi.

După alt dans, Michael o scoase afară ca să ia o gură de aer proaspăt. Meg își luă băutura cu ea și o lăsă pe cea mai apropiată masă de afară, înainte ca el să o tragă departe de mulțime.

- E destul de departe?

Se prefăcu a se împiedica, iar el o prinse.

- Ai grijă, draga mea!

Michael își apropie fața de gâtul ei, așa cum ar fi făcut un iubit.

- Ai grijă, nu am vrea să-i dăm palpitații lui Ryder!

Bărbatul râse, îi apucă fața cu ambele mâini și o sărută. Fu drăguț, Meg trebui să recunoască asta, dar era prietenul ei și, în afară de partea fizică, nu simți nimic.

- Ar trebui să meargă, spuse el înainte să-i dea drumul.

- Nu e de mirare că primești atâția bani.

Michael își înfășură un braț în jurul ei și se întoarseră în club.

În tot acest timp, studie barul căutând o anumită pereche de ochi, dar nu o văzu... decât după ce Ryder îi șoptea la ureche prefăcându-se că voia să o atragă înăuntru după un sărut nevinovat.

- Te distrezi? întrebă Val, care veni la masa lor.

Le cunoștea jocul, dar tot o cercetă atent, ca un tată de adolescentă.

Meg se apropie de el și îl sărută pe obraz.

- Chiar mă întrebam dacă o să apari.

Maxilarul bărbatului se încordă.

- Unii oaspeți au vrut un bis.

Arată spre scena unde unul dintre angajați dezvăluia un pian.

Meg îl fixă cu privirea.

- Vrei să cânt pentru tine?

Val îi dădu paharul la o parte când Meg se întinse după el.

- Asta înainte să nu o mai poți face.

Meg își lăsă capul pe spate și râse, apoi îi dădu paharul și îi șopti:

- E greu să mă îmbăt cu apă, Masini.

Nu alesese din întâmplare să bea *vodcă*. Era amuzant că apa și vodca arătau la fel pentru cineva care privea de la distanță, cu un aparat de fotografiat.

- Ei bine? întrebă el după ce luă o gură din apa ei și zâmbi.

Meg arată spre scenă.

- Cineva trebuie să mă prezinte, Valentino!

Bărbatul se apropie, astfel încât numai ea putu să-l audă.

- *Cara*, de ce am impresia că văduva neagră se urcă pe mine?

Ea îl trase în jos de cravată și i-o îndreptă.

- Îți faci prea multe griji.

Val fu gazda perfectă. Le mulțumi tuturor pentru că veniseră și o invită pe Meg pe scenă, în timp ce lumina se schimbă.

Odată ce publicul își dezlănțui aplauzele, Meg se asigură că avea atenția tuturor.

- Ai crede că am o reducere la cazare pentru toate beneficiile pe care ți le ofer, Masini!

Bărbatul o surprinse cu răspunsul lui.

- Am fost cu ochii pe factura de la bar, Margaret. Cred că suntem chit.

Ea râse.

- Asta îmi amintește că mi-ar prinde bine încă un rând.

Deschise capacul, își trecu degetele peste câteva clape și îi făcu un semn sunetistului, asigurându-se că sunetul nu spârgea urechile celor care ascultau.

- Cea mai reușită interpretare e după ce beau puțin.

Michael râse mai tare decât ceilalți, iar Meg arătă în direcția lui.

- Ajunge!

Publicul râse și, în numai treizeci de secunde, o vodcă cu gheață se afla pe pian.

- Trebuie să recunosc, Masini... insula asta e frumoasă.

Continuă să vorbească, sunetul microfonului fiind prea jos pentru ea. Sunetistul din spatele camerei ajusta nivelurile cu fiecare cuvânt pe care îl spunea. Meg bău pentru puțin curaj.

Oamenii din încăpere aplaudară, iar ea continuă să vorbească și să-și potrivească acordurile. Notele începură să sune ca o orgă. Dar nu dintr-o biserică, ci mai degrabă dintr-un club de noapte. Ce n-ar fi dat pentru câteva instrumente de suflat din alamă și o chitară!

- Oricum, e posibil să am nevoie de terapie după atât timp petrecut departe de internet.

- Așa e!

Încăperea se umplu de râsete, toată lumea apreciindu-i în cor observația.

Val se rezemă de bar și își încrucișă brațele la piept.

Seara trecută și ultimul cântec al serii fuseseră pentru ea. Plăcerea de a cânta cu Jim Lewis nu era ceva ce avea să uite vreodată.

Dar în acea seară...

Începu să cânte. Așteptă o clipă ca publicul să-și dea seama ce cânta și îl privi direct în ochi pe Val în timp ce dădea viață cântecului *My Funny Valentine*.

capitolul 13

Val văzuse când Wolfe o scosese afară și o sărutase. Părusese destul de convingător. Ryder își făcuse treaba cu o mică stângăcie. Cu toate astea, îl omora să vadă așa ceva. Niciodată nu îl deranjase să vadă o femeie pe care o sărutase sărutând alt bărbat. Mă rog, fuseseră Lissa și Philip din clasa a cincea, dar asta nu conta. În plus, fusese prieten cu Philip de mai mult timp decât își dorise să o sărute pe Lissa.

Acum Margaret cânta pe scenă. Nu exista nici un dubiu că reprezentația era pentru el. Cu toate că înfățișarea lui nu era de luat în derâdere, iar publicul era de acord, nu exista nici o îndoială în mintea cuiva că Valentine însemna de fapt Valentino.

Fiecare celulă din corpul lui ardea când Meg termină cântecul.

- Mulțumesc.

Făcu o plecăciune ușoară și coborî de pe scenă. DJ-ul puse un cântec lent și interveni ca să țină mulțimea antrenată.

Mai multe persoane o opriră pe Meg înainte ca ea să se întoarcă la masă.

Val o opri și el.

Erau mai mulți ochi ațintiți asupra lor decât ar fi vrut când o luă de mână și o scoase afară.

O duse după un colț, pe un hol întunecat, afară într-o zonă unde puțini aveau acces.

Ea era lipită de perete, iar buzele lui le revendicau pe ale ei înainte ca orice gând logic să îl poată opri. Dumnezeuule, era mătăsoasă și mirosea ca briza oceanului primăvara!

Meg gemu și se lipi de el. Val o privi și văzu că avea ochii închiși și corpul lipit de al lui.

Își spuse că acesta nu era un sărut pentru aparatele de fotografiat, ci pentru el. Gustul ei îl umplu și îl făcu

să-și dorească mai mult. O mângâie pe ceafă și își plimbă buzele și limba peste pulsul de pe gâtul ei.

Recompensa lui fură unghiile înfipite în spate.

Îi găsi curbura șoldului și se duse mai jos, până ce găsi tivul rochiei.

Era pierdut... Știa că în acel moment, controlul nu făcea parte din el. Nu când voia să-i învețe corpul și să afle ce-i plăcea.

Meg își lăsă capul pe spate și se lovi de perete cu un mic zgomot.

- La naiba!

Când o auzi, mișcarea mâinii lui se opri, făcându-l să-și amintească faptul că se aflau totuși în public.

Val o trase de lângă perete și îi atinse capul.

- Ești bine?

Meg își linse buzele.

- Puteai să mă avertizezi înainte, Masini.

Ea respira scurt și gâfâit, fiecare inhalare aducându-i sânii plini mai aproape de el.

Meg inspiră adânc. Val nu auzi respirația șuierătoare din noaptea anterioară. Convins că nu era în pericol de sufocare și nici nu avea nevoie de îngrijiri medicale pentru o contuzie, își eliberă strânsoarea și își așeză o mână pe chipul ei.

- Cânti ca un înger, *bella*.

- Ți-a plăcut?

Val o sărută rapid pe buze și își lipi tot corpul de al ei.

- Prin vocea ta, ai făcut dragoste cu toată încăperea. Eram gelos pe toți de acolo.

Meg îl mângâie cu genunchiul pe picior.

Se uitară unul în ochii celuilalt până când li se potoli respirația și trecură câteva secunde.

Val știa că nu era momentul potrivit, simțea asta, dar nu putea lăsa clipa să treacă fără o confesiune.

- Te vreau în patul meu, *cara*.

Meg își înălță capul.

- Val...

- Știu... O sărută delicat și se retrase. Te vreau acolo și sunt dispus să aștept.

O expresie uimită îi umplu ochii lui Meg, care își mușcă buza de jos.

- Miza e prea mare acum.

Val zâmbi și își puse un deget peste buzele ei.

- Știu.

Cu reticență, Val lăsă aerul să curgă iar între corpurile lor când se retrase. Îi simți imediat lipsa - fiecărei forme delicate.

Meg își aranjă rochia și decolteul. Degetele i se plimbară peste marginea sânilor, un loc cu care Val nu se desfătase încă.

- Te holbezi, Val!

- *Sei bellissima.* Își mută privirea spre ochii ei și o simți zâmbind. Înseamnă ești frumoasă, *cara.*

- Sunt sigură că au fost multe femei frumoase pe insula asta.

Val se desfătă cu momentul ei de nesiguranță, se bucură de el până când ea își mută privirea.

Cu un deget, îi întoarse privirea înapoi spre a lui.

- Nici una la fel de frumoasă ca tine, șopti el. Nici una.

Somnul era o opțiune imposibilă. Meg, Michael și Ryder râseră și se jucară până la vilă unde închiseră toate jaluzelele. Făcură mai mult zgomot decât era necesar, până când Michael și Ryder se duseră la culcare.

Meg își întoarse perna pentru a cincea oară într-o oră. Nu reușea să găsească o poziție confortabilă, care să-i lase mintea să se odihnească. Gânduri cu Val, care o sărutase, și șarada pusă la cale pentru persoana care făcea poze se învârteau ca o tornadă în mintea ei.

Își luă de pe noptieră telefonul pus la încărcat. Căută numărul de mobil al lui Val și-și lăsă degetele să vorbească pentru ea.

„M-am întrebat... Cum a printat tipul ăsta o poză aici pe insulă?” Apăsă pe butonul de trimitere fără să se uite la oră.

Dacă sărutul nu-l răvășise așa cum o dăduse pe ea peste cap, poate că pe viitor nu mai trebuia să-l lase aproape de ea.

Tocmai se gândea că poate dormea, când apărură trei puncte în partea de jos a ecranului care o anunțau că îi răspundea la mesaj.

„M-am gândit la asta. Probabil a folosit una dintre imprimantele de pe insulă.”

„Ai multe?”

„Nu știu. O s-o pun pe Carol să verifice de dimineață.”

Meg se întoarse într-o parte. „Nu știu sigur cum ar putea să ajute această informație.”

„Restrâng zonele pentru a continua să caut. Angajații care se ocupă de curățenia vilelor ar ieși în evidență pe lângă o imprimantă.”

„Ei nu pleacă zilnic? Ar fi putut să aducă pozele de acasă?”

Apărură din nou cele trei puncte, se opriră, apoi apărură din nou: „Chiar crezi că menajerele mele vor poze cu noi?”

„Dacă o să urmeze o scrisoare de șantaj, atunci da. Dacă nu, atunci nu.”

„Dacă omul nostru trebuie să printeze imaginile din seara asta... Poate reușim să-l prindem.”

Meg zâmbi și simți cum i se îngreunau pleoapele. „Să sperăm că o să vrea.”

„Îmi pare rău că stresul situației te ține trează.”

Se gândi ce să-i răspundă și decise că puțină sinceritate nu avea cum să strice: „Seducția întrece stresul, Masini”.

Nu mai primi un răspuns, dar telefonul îi sună în mână. Ea răspunse pe un ton blând.

- Lasă telefonul și culcă-te, *cara!*

Vocea lui era un tors jos, ca într-o discuție intimă pe care ea nu o avusese de mult timp.

- Cât de autoritar! șopti ea.

- Nu ai văzut nimic... încă.

Meg se înfioră când îi simți intenția.

- Afirmările de genul ăsta nu mă vor ajuta să dorm.
Râsul lui o făcu să zâmbească.

- Noapte bună, *bella!*

- Noapte bună, Val.

Visele ei fură mai puțin despre poze și imprimante și mai mult despre săruturi care o lăsau fără aer.

- Nu știu ce e mai rău, pozele sau nimic.

Mike era de acord, dar nu comentă.

Val sunase la prima oră a dimineții ca să le spună că nu primise nimic în inbox. Nimeni nu adusese vreo corespondență.

- Poate că interogatoriile de ieri l-au speriat pe tip și nu a riscat să mai facă poze, spuse Ryder.

Stăteau pe verandă și luau micul dejun. Optaseră pentru room-service, în speranța că aveau să îi dea ocazia fotografului să trimită altă poză. Tot ce primiră fură fructe proaspete și briose.

El și Ryder stătuseră treji până târziu, discutând. Ryder era îngrijorat. Dacă se afla despre ei doi, putea să-și ia adio de la statutul de profesor. Teoretic, nu era împotriva regulilor școlii să predai și să fii homosexual, dar Ryder era și antrenorul echipei de fotbal. Cineva, undeva urma să aibă o problemă cu asta. Zona rurală din Utah nu avea să suporte așa ceva. Scandalul nu ar fi meritat stresul.

- Ce facem acum? întrebă Ryder.

- Eu zic să continuăm cât de normal putem. Meg se uită la cei doi bărbați. Bine, poate nu complet normal. Nu vrem să-i dăm fotografului ceva cu adevărat scandalos.

- Spre deosebire de ceea ce a fost aseară? întrebă Mike.

Meg își flutură genele.

- Reputația mea poate să suporte un impuls, îl tachină ea. Dacă tipul ăsta nu e în stare decât să mă surprindă făcând schimb de salivă cu niște bărbați sexy, atunci nu o să aibă nimic scandalos despre tine. Ea sunt cea care te-a convins să vii aici.

- Și eu sunt cel care l-a invitat pe Ryder.

- Nu trebuia să vin, zise Ryder.

- Deci toți ne simțim responsabili. Grozav! Asta nu o să ne fie de prea mare ajutor când cariera lui Michael o să explodeze, tu o să-ți pierzi locul de muncă, insula lui Masini nu o să mai fie insula fanteziilor pentru cei bogați și faimoși, iar Alliance o să ajungă în presă pentru ce este cu adevărat. Pentru că reporterii care urmăresc povestea asta vor continua să sape. Meg se întoarse spre mare și bombăni: La naiba!

- Ar trebui să plecăm, spuse Ryder pentru a mia oară.

- Dacă pozele au fost deja făcute, cu ce ar ajuta? Cel puțin aici putem încerca să încolțim persoana, să o păcălim la propriul joc.

- Adică să-i plătim?

Meg clătină din cap.

- Asta ar însemna negocieri cu teroriști. Nu. Oricine joacă murdar este murdar. Le găsim mizeriile.

Ryder îl strânse pe Mike de mână.

- Mă bucur că e de partea noastră.

- Hai să vedem ce aduce ziua de azi! Nu cred că tipul ăsta o să rămână tăcut mult timp.

- Trebuie să plecăm luni.

Mai aveau trei nopți.

- Școala începe luni.

Mike voia să-l ia pe Ryder de mână, dar nu îndrăzni să o facă în timp ce erau afară. Îi aruncă însă o privire înțeleghătoare.

- Deci rămâne cum am stabilit. Ryder pleacă duminică și noi, luni - sau tu pleci luni, spuse Meg.

- Și tu?

- Vedem ce se mai întâmplă. Ne asigurăm și facem și noi niște poze. Având în vedere că mă tot sărut cu Masini, aș vrea niște poze împreună. Dacă încep să apară poze cu noi, putem spune că noi le-am făcut.

- Îmi place ideea asta, Meg. Nu o să-l ajute pe Val dacă persoana respectivă le face poze și altora, dar e posibil să ne ajute pe noi să rezolvăm problema.

capitolul 14

Gabi aștepta pe ponton în timp ce iahtul lui Alonzo își făcu apariția.

- Aici erai! Meg veni pe pontonul din spatele ei. Fratele tău mi-a spus că o să fii aici.

Gabi acceptă îmbrățișarea cu un braț al noii ei prietene.

- Nu trebuie să aștepti împreună cu mine.

- De fapt, e complet egoist ce fac. Am vrut să văd iahtul ăsta despre care te-am tot auzit vorbind.

- Îți vine să crezi că am navigat cu el doar o singură dată?

- De ce?

Ea ridică din umeri. Pentru că Alonzo mereu venea și pleca, foarte rar rămânea și nu era niciodată momentul potrivit ca ea să i se alăture.

- E foarte ocupat.

Gabi se întoarse și o surprinse pe Meg studiind-o.

- Sunt sigură că asta o să se schimbe după ce vă căsătoriți.

- Sper.

Meg îi dădu la o parte o șuviță de pe față.

- A făcut ceva ca s-o enerveze pe mama ta sau pur și simplu nu-i place ideea să-și vadă fata cu cineva?

Gabi schiță un zâmbet.

- Aș vrea să fie ultima variantă. Doar că Alonzo nu a făcut nimic greșit. Chiar a sugerat să petrecem mai mult timp separat, ca să liniștim temerile mamei că va avea nepoți prea devreme.

- Deci nu știi de ce nu e de acord cu el?

- Nu spune decât că nu îl place... că nu are încredere în el.

Meg își ridică mâna ca să-și protejeze ochii.

- Tu ai încredere în el și asta e tot ce contează.

- Asta îi spun și eu.

Meg deschise gura, dar o închise la loc.

- Ce e?

- Prietenele tale ce părere au despre Alonzo? Am observat că prietenele mele îi citeau mult mai bine decât mine pe iubii mei. Dacă era un tip de care îmi plăcea și pe care ele nu-l suportau, nu funcționa niciodată.

- E greu să ai prietene pe o insulă cu angajați și oaspeți.

- Dar trebuie să fie...

Gabi clătină din cap, întrerupând-o pe Meg.

Meg își trecu mâna prin brațul îndoit al lui Gabi.

- Atunci e bine că sunt eu aici. O să-ți spun părerea mea sinceră, atât timp cât nu mă urăști pentru asta.

- Și dacă nu sunt de acord cu tine?

- O prietenă bună o să-ți spună părerea ei și o să-ți sprijine deciziile. Mai puțin dacă e violent...

- Dumnezeu, nu!

Meg zâmbi.

- E bine de știut.

Gabi se întrebă dacă această nouă prietenie putea să reziste în timp. Nu-și amintea ultima prietenie lungă pe care o avusese cu altă femeie.

Meg tuși de câteva ori, ridicându-și mâna la piept.

- Ești bine?

- Astm, zise Meg, de parcă acel singur cuvânt însemna tot. Mi-a făcut ceva probleme de când am venit aici.

- Spune-mi că nu e din cauza umidității!

- Stres. Sună nebunesc, dar se înrăutățește când lucrurile o iau razna în viața mea.

- E normal?

- Pentru mine, da. Poate că e timpul pentru un medicament nou.

Gabi își așeză o mână pe brațul lui Meg.

- Există și altceva în afara medicamentelor care să ajute?

Meg privi cerul, de parcă acesta avea răspunsul.

- Obişnuiam să trag la țintă.

Gabi știa că expresia ei trăda îndoiala.

- Serios, mă ajută să mă concentrez. Poate că ar trebui să încerc și aici. Val are așa ceva aici?

Fața i se luminează când pronunță numele lui Val.

- Da.

Urmă o pauză, după care Meg întrebă:

- Ești de acord cu relația dintre mine și fratele tău?

- Îmi place cum zâmbește când te vede. Muncește prea mult și ia totul atât de în serios. E plăcut să-l văd relaxându-se.

Meg încuviință de câteva ori, după care fură întrerupte de muncitorii de la doc, care se îndreptau spre ele.

Iahtul lui Alonzo intră încet în port. Oamenii de pe țărm prinseră funiile și le legară. Gabi se uită pe punte, însă nu-l văzu pe Alonzo. Acesta apăru în sfârșit după ce echipajul securiză rampa.

Privirea i se plimbă de la ea la Meg și înapoi.

- Gabriella!

Ea își deschise brațele spre silueta lui rigidă.

- Draga mea! Sărutul lui fu scurt, mai scurt decât ultima dată când vizitase insula. Își apropie gura de urechea ei: Manifestări publice în fața unui străin, Gabi!

Gabi râse de îngrijorarea lui.

- Ți-o amintești pe Margaret?

- Bineînțeles. Sunt surprins să te văd în continuare aici.

- Și eu mă bucur să te văd, domnule Picano. Vizita noastră e planificată să mai dureze câteva zile.

- Meg a vrut să vadă iahtul, îi spuse Gabi.

Alonzo încercă să zâmbească, dar Gabi își dădu seama că ideea nu îi surâdea.

- Lasă-mi puțin timp ca echipajul meu să se liniștească. Poate mâine.

- Dar a venit tocmai până aici!

- Sunt sigur că Margaret înțelege. Ai vrea să intri într-o bucătărie murdară?

Alonzo era un perfecționist. Gabi nu văzuse nimic care să fie nelalocul lui. Singura dată când navigase cu iahtul, echipajul păstrase totul imaculat.

- Înțeleg, spuse Meg cu un zâmbet generos. Altă dată.

- Da, altă dată, murmură Alonzo.

- Ar fi bine să mă întorc, spuse Meg după un moment de tăcere stânjenitoare. Ne vedem la cină.

- Da, zise Gabi înainte ca Meg să se întoarcă și să plece.

- Cină?

- Ne-am apropiat destul de mult în ultimele zile. E o persoană minunată!

Alonzo își luă brațul de pe talia ei și îi făcu semn unui membru al echipajului.

- Nu știu cum poți să decizi asta doar în câteva zile. Oamenii de aici tind să pretindă că sunt ceva ce nu sunt.

- Ce înseamnă asta?

- Înseamnă să ai grijă în cine ai încredere, Gabriella! Avertismentul suna ciudat venind de la el.

- E o prietenă, Alonzo. Te rog, nu te purta urât cu ea! Zâmbetul bărbatului dispăru.

- Tu nu ai prieteni.

Cuvintele lui durură, în parte pentru că erau adevărate.

- Acum am!

Căpitanul coborî și veni lângă ei.

- Ești ocupat. Ne vedem după ce te liniștești.

O furie la care nu se așteptase îi alimentă pașii repezi.
Alonzo veni după ea și o apucă de braț.

- Îmi pare rău, spuse el odată ce Gabi îl privi. Am
avut o săptămână stresantă.

„Și eu“, își dori ea să spună, dar nu o făcu.

- E în regulă.

Alonzo o trase în brațe. Era rândul ei să fie rigidă.
Angajații lui îi priviră până când ea îi observă, iar aceștia
se uitară rapid în altă parte.

- Manifestări publice, Alonzo.

El o sărută pe frunte.

- Ne vedem la vilă.

Cu o scurtă încuviințare, Gabi plecă. Ar fi fost drăguț
să aibă o prietenă, mai ales una extrovertită ca Meg.

De ce, după numai câteva zile, părerea femeii con-
ta pentru ea? Dacă voia aprobarea lui Meg când venea
vorba de logodnicul ei, ceva îi spunea lui Gabi că nu avea
s-o primească.

Doamna Masini sări peste cină din cauza companiei -
sau cel puțin asta crezu Meg.

Val mai invitase două cupluri ca să mențină conver-
sația relaxată. Asta îi conveni de minune lui Meg.
Gândul de a vorbi despre prefăcătorie lui Alonzo îi în-
torcea stomacul pe dos.

Domnul și doamna Dray erau adevărați magnați
ai petrolului din Texas. Cu excepția cazului în care le
plăcea să joace roluri în dormitor. Singurul motiv pen-
tru care erau pe insulă erau apusurile și plaja. Doamna
Cornwell, o văduvă bogată a unuia dintre cei mai celebri
restauratori din Chicago, și vechiul ei prieten, domnul
Shipley, completau locurile de la masă.

Meg se înfioră când văzu vinul. Chiar se săturase de
el după atâtea zile.

Doamna Dray avea un aer de superioritate care îi
amintea lui Meg de fiecare vecin rigid pe lângă care tre-
cuse, dar cu care nu făcuse niciodată cunoștință când

locuia în casa lui Michael. Tocmai se pregătea să o eticheteze pe femeie ca fiind o persoană pe care nu voia s-o cunoască, când aceasta refuză vinul și îi spuse chelnerului să-i aducă un pahar de bourbon.

- Cred că îmi place de tine, spuse Meg din celălalt capăt al mesei. Adu două!

- Îmi cer scuze, domnule Picano. Apreciez un pahar de vin bun la masă, dar prefer ceva un pic mai tare înainte de cină.

Alonzo oferi un zâmbet pe care Meg nu-l putu descrie decât ca fiind fals și clătină din cap.

- Nu e nici o problemă, doamnă Dray.

- Logodnicul meu m-a transformat într-o adevărată iubitoare de vin, se mândri Gabi.

- Logodnic? întrebă doamna Cornwell.

- Când e nunta? întrebă doamna Dray.

- La toamnă.

- Cât de frumos! Felicitări amândurora!

Comentariile erau la fel și plictisitoare. Meg își dorea ca ospătarul să vină mai repede cu paharul ei de whisky.

- Rochia ta e fără bretele? Atâtea rochii de mireasă sunt așa zilele astea!

Gabi se uită la Alonzo, apoi la Meg.

- Încă nu am ales una.

Zâmbetele doamnelor Dray și Cornwell dispărură imediat.

- Te căsătorești la toamnă și încă nu ți-ai ales o rochie?

- Nu s-a mai auzit așa ceva. Millie a mea avea rochia de mireasă cu șase luni înainte de nuntă. Comanda a durat mai mult decât se așteptase.

- Apoi mai sunt modificările. Cine știe ce poate să meargă prost!

Se părea că ambele femei aveau foarte multe de spus despre rochiile de mireasă.

Chelnerul așeză băutura lui Meg în fața ei.

- Binecuvântat să fii, șopti ea.

Acesta zâmbi.

- Chiar trebuie să te ocupi de rochie, draga mea.
Gabi pălise.

- Gabi, cunosc niște designeri grozavi în L.A., care lucrează așa cum se cere la Hollywood - foarte repede. Poate poți să vii cu noi când plecăm.

Prietenei ei începu să-i revină culoarea în obraji.

- E ridicol! Sunt o mulțime de croitorese în sudul Floridei, spuse Alonzo.

- Îmi place ideea de a mă duce în Los Angeles ca să găsesc rochia perfectă.

Când Alonzo atinse mâna lui Gabi, Meg nu-și dori decât să-l lovească pe sub masă. În schimb, îi făcu semn lui Michael și se asigură că observase și el gestul subtil.

- Sunt sigur că pot să-ți găsesc pe cineva de aici în care să ai încredere că-ți poate oferi ce-ți trebuie.

Înainte ca Meg să intervină, cele două femei mai în vârstă făcură asta în locul ei.

- Mirele nu poate să vadă rochia înainte de ziua cea mare.

- În nici un caz!

Alonzo nu avu loc să mai spună ceva, însă continuă să o țină pe Gabi de mână, până când aceasta o trase ca să bea din paharul de vin.

Michael schimbă subiectul.

- Domnule Picano.

Alonzo își mută atenția de la Gabi.

- Trebuie să-ți mărturisesc că aseară am băut o sticlă din vinul tău - merlot din 2009. A fost una dintre cele mai bune pe care le-am gustat vreodată, spuse el.

- Mulțumesc. Sunt surprins că mai sunt sticle. Credeam că e unul dintre anii care trebuie să fie realimentați.

- Ieri era un palet cu vin în depozit. Mă întreb dacă în el era și merlot.

- Vin lăsat în depozit? Nu sună bine... nu pe căldura asta, spuse doamna Cornwell.

- Erau reci, vă asigur eu, zise Gabi. M-am gândit că poate ai venit mai devreme și ai adus mai mult vin. Julio a părut surprins că erau acolo.

Meg observă cum Val deveni dintr-odată atent la conversație.

- Sunt sigur că invitații tăi nu vor să audă despre livrările de vin, îi spuse Alonzo lui Gabi.

- Sau despre rochii de mireasă, adăugă domnul Dray. Doamna Dray îl lovi cu cotul.

- Am vorbit despre asta cu Millie destul cât să ținem minte până ce se căsătoresc nepoții.

- Eu zic să-l convingem pe Michael să ne vorbească despre următorul lui film.

Ryder întrerupse conversația, iar bărbații schimbă subiectul.

Gabi ascultă fără să comenteze, tăcerea ei fiind extrem de zgomotoasă pentru Meg. Cândva între aperitiv și felul principal, ea se scuză ca să se ducă la toaletă.

- Vin și eu, zise Meg. Nu-mi amintesc unde e.

Așa cum se așteptase Meg, odată ce ajunseră la toaletă, Gabi se lăsă pe unul dintre scaune și se luptă cu lacrimile care amenințau să curgă.

Meg luă o cutie de șervețele.

- Nu face asta, nu o să-ți reziste machiajul.

Gabi luă un șervețel și se tamponă sub ochi.

- E groaznic!

- Nu știu ce să zic... Val e destul de fermecător.

Zâmbetul la care Meg sperase nu apăru pe chipul prietenei sale.

- Nu e așa.

- Dominant, condescendent și dificil?

- Vezi și tu asta, nu?

Meg vedea chiar mai mult.

- Cred că e important să vezi toate părțile unei persoane înainte să faceți schimb de jurămintе.

Gabi se ridică dintr-odată și se duse la oglindă.

- O să vin cu tine în L.A. Apoi se întoarce. Dacă asta chiar e o invitație, nu ceva spus din politețe.

Meg se duse lângă ea și îi aranjă rochia.

- Insist. Mai e și altceva ce vreau să fac pentru tine.

- Ce anume?

- Una dintre cerințele jobului meu e să găsesc fiecare detaliu din prezentul sau trecutul unei persoane care poate împiedica un contract între cele două părți.

- Adică între mine și Alonzo?

- Căsătoria e un pas important.

Gabi se încruntă.

- Asta nu e violarea intimității?

- Nu e ilegal să întreb în stânga și dreapta.

- Dar moral?

- Sunt evreică și catolică. Mănâncă șunca! Nu o mănca, e păcat! Chiar sunt talmeș-balmeș din punct de vedere moral.

Gabi în sfârșit râse.

- Mai degrabă îmi place șunca.

capitolul 15

Lui Val nu-i plăcea să se poarte ca și cum nu se întâmpla nimic și să se bucure de acea seară. Nu primi nimic pe e-mail toată ziua și nici prin corespondență. Cina fusese tensionată, dar nu-și dădea seama de ce.

Se părea că Gabi și Margaret se înțelegeau bine, când seara continuă cu băuturi la clubul after-hours.

În mod surprinzător, Alonzo se retrase fără Gabi. Cei doi vorbiseră pe un ton destul de încins în fața restaurantului înainte ca el să se scuze.

În loc să vină la el, Gabi se duse la masa lui Margaret și se așeză între cei trei. La scurt timp, zâmbetul surorii lui i se întoarce pe buze, iar Michael o duse pe ringul de dans.

Jim îl găsi pe Val stând în colț și îl bătu pe spate.

Dădură mâna, fiecare încercând să strângă mai puternic decât celălalt.

- O să plec mâine-dimineață, spuse Jim.

- Când o să te mai văd?

- La nunta lui Gabi. Amândoi se uitară la ringul de dans. O să mai fie o nuntă?

Val se gândi la Michael Wolfe și la prietenul lui, care stătea și-l privea. Apoi Gabi începu să danseze cu altcineva.

- O să te anunț.

Jim chicoti și plecă.

Val îl văzu pe Jim invitând-o pe Meg la dans.

O învârti și apoi o trase aproape, șoptindu-i ceva la ureche.

Ea îl împinse râzând și continuară să danseze.

Val nu se considera un bărbat gelos, dar, la naiba, Margaret schimba asta!

Erau un spectacol blonda minionă cu piele albă și cântărețul de blues robust. Toată lumea părea să-i privească, să se bucure de mișcările lui Jim și de atenția lui Margaret acordată partenerului de dans.

Val trebui să recunoască - erau captivanți.

Apoi melodia se termină, iar Meg făcu un gest neașteptat.

Îl sărută pe Jim, iar bărbatul se clătină în spate, ridicându-și mâna la piept. Val era prea departe ca să audă, dar mai mulți oameni din jurul lor începură să râdă în timp ce Jim o lovi în joacă peste fund și plecă.

Val o prinse din urmă înainte să părăsească ringul de dans. Melodia era mai lentă decât celelalte, ceea ce-i oferi ocazia să o tragă aproape.

- Mă omori, *cara*. Știi asta?

- Jim e inofensiv, îi șopti ea.

- Bărbatul a fost căsătorit de cinci ori. A ieșit cu femei de vârsta ta.

Un legănat al soldurilor ei îi aminti cât de mult o dorea. Încercă să se controleze.

- Nu o să fiu următoarea pe lista lui, Masini.

Val știa asta. Era convins. Atunci de ce expira de parcă tocmai ieșise din apă și avea nevoie disperată de aer?

- Chiar o să pleci luni?

Faptul că erau pe ringul de dans o împiedică să-i înțeleagă cuvintele, mai ales că îi simți respirația pe lobul urechii. Era o adevărată tortură.

- Și o iau pe sora ta cu mine.

Val se dădu în spate, ca să vadă dacă ochii ei mințeau.

- Serios?

Meg încuviință, apropiindu-se ca să-i mai spună ceva.

- Tu pleci vreodată de pe insulă?

Nu se întâmpla des, dar avea oameni pe care se putea baza ca să supravegheze mersul lucrurilor în absența lui.

- Rar.

Între Val, Jim, Michael și Ryder, lui Meg îi era greu să stea jos. Gabi dansa la fel de mult și privirea ei spunea se distra de minune.

Din cauza lipsei alcoolului din seara trecută, bourbonul pe care îl băuse o ameți pe Meg. Între dansuri, se scuză că merge la toaletă. Abia când ajunse pe un hol de serviciu își dădu seama că trebuia să treacă pe acolo. Și mai coti de două ori până să-și dea seama că nu mergea spre muzică, ci în partea opusă.

- Hei, ai grijă!

Meg nu era sigură ce o speriasse mai mult. Bărbatul care se oprise în fața ei sau hainele pe care le purta.

- M-am rătăcit.

Nu putea să-i vadă trăsăturile sub glugă. De ce purta glugă? Nu era frig.

Bărbatul arătă cu degetul spre ea.

- Tu ești cea care sărută pe toată lumea.

- Poftim?

Bărbatul, care era mai înalt și mai masiv decât ea, se apropie și mai mult.

Meg se dădu în spate.

- Nu ar trebui să fii aici.

Respirația lui o lovi, iar bărbatul își linse buzele.

Era ciudat cum panica te trezea imediat. Străinul era prea aproape, prea în umbră ca să fie descris și prea tăcut pentru liniștea lui Meg.

Coridorul era gol și în stânga, și în dreapta, iar ea nu-și amintea din ce parte venise. Simți cum i se contractă plămâni.

Străinul se mai apropie o jumătate de pas. Încă puțin, și Meg avea să țipe.

Bărbatul puse mâna pe peretele din spatele ei, blocând-o într-o parte.

- Încetează, Margaret!

„Asta nu trebuia să spun eu?”

- E mai bine să pleci înainte să fie rănit cineva.

Bărbatul ridică un deget spre umbra glugii și îi făcu semn să tacă, după care dispăru.

Existau momente în viață când primeai o șansă. Ca atunci când treceai pe roșu pentru că pur și simplu nu văzuseși și nimeni nu intrase în tine. Sau băgai degetele într-un aparat electrocasnic care era în priză și încă trăiai ca să povestești despre asta.

Acesta era unul dintre acele momente, iar Meg știa asta.

Plămâni ei însă nu știau. Iar inhalatorul ei era în geantă, pe masă.

Făcu câțiva pași și holul începu să se invârtă cu ea. În loc să se împotrivescă, alunecă pe perete și își lăsă capul în jos.

Încet. Inspiră și expiră încet.

- Gabi?

Val își chemă sora la masă.

- Margaret e plecată de ceva timp. Poți să o cauți tu?

Cu toate că zâmbetul surorii lui era strălucitor, nu-și amintea când ochii ei luciseră atât de tare.

- Meg s-a dus la baie fără mine?

Val nu vru să-i spună surorii lui că nu era chiar atât de complicat, având în vedere toată atenția pe care o atrăgea pe ringul de dans.

- Acum ceva timp, *tesoro*.

Gabi se duse spre baie, iar când se întoarse fără Margaret, presimțirea lui Val începu să se întetească.

Michael și Ryder vorbeau cu niște oaspeți ai hotelului.

- Stai aici, îi spuse bărbatul surorii lui amețite.

Val îl atinse pe Michael pe umăr.

- Margaret s-ar întoarce la vilă singură?

Michael se uită pe deasupra lui.

- Nu, nu fără să spună ceva.

- Ce se întâmplă? întrebă Ryder.

- Margaret lipsește.

- Serios?

- Tu verifică afară, îi spuse Michael lui Ryder.

- Eu o să încep din spate.

Val o luă spre toaleta femeilor, iar Michael veni în urma lui.

Pe holul spre toalete nu era nici o blondă minionă, cel puțin nu cea pe care o căuta.

Intră apoi în club și se uită printre oameni. El și Michael se despărțiră și se întoarseră înapoi la baie peste cinci minute.

- Nu e în club, spuse Michael.

Val ieși pe holul băilor, observă ușa de serviciu și trecu de ea.

- Nu ar fi luat-o pe aici.

- A băut. Val se gândi la sora lui, care avea cu privirea încețoșată. Margaret! strigă el.

Dădu colțul spre partea din spate a restaurantului. Cunoștea bine coridorul, așa că se întoarse.

Michael îl opri cu o mână fermă pe piept.

Se auzea o lovitură foarte slabă în perete. Amândoi alergară în direcția ei.

Val simți cum o parte din el muri când o văzu pe Meg căzută, lovind peretele cât de tare putea.

- Cara!

- Dumnezeule, Meg!

Amândoi se lăsară lângă ea.

Val își puse o mână pe fața ei, obligând-o să se concentreze.

- Geanta.

„Ce?”

- Ce s-a întâmplat?

- Inhalator. Geantă.

Îi luă o fracțiune de secundă să înțeleagă, iar lui Michael jumătate din acest timp. Bărbatul se întoarse de unde veniseră.

Val intră în panică și își scoase telefonul mobil din buzunar într-o fracțiune de secundă.

- Bună seara, domnule Masini.

- Am nevoie de o asistentă pe coridorul dintre bar și restaurant. Acum!

- Imediat, domnule Masini.

- Sună la ambulanța aeriană!

Margaret clătină din cap, dar el nu o ascultă.

- Imediat, domnule Masini.

Bărbatul își lăsă telefonul deoparte și auzi cât de puțin aer îi intra tinerei în plămâni.

Michael se întoarse cu geanta ei în mână. Ryder, Gabi și mai mulți angajați erau în urma lui.

Michael îi scoase medicamentul, îl agită și i-l duse la buze.

- Inspiră adânc!

Meg inhală într-un mod patetic, iar Michael repetă gestul.

- Ce s-a întâmplat? strigă Gabi în urma lor.

- Cineva să cheme o ambulanță!

Val se concentrează pe Margaret. Privirea ei o găsi pe a lui în timp ce mai trăgea o dată din inhalator.

Nu-și dădu seama că o strângea de mână până când nu îl strânse și ea înapoi.

- Sunt aici, *cara*. O să fii bine.

- Aveți noroc, domnișoară Rosenthal.

Ea încă găfâia. Plămâniile ei nu-și reveniseră complet, dar erau mult mai bine decât când ajunseseră la Miami General. Val tot vorbea. O ajuta să inspire încet și să controleze panica amenințătoare.

Meg nu-și amintea să fi avut vreodată o criză atât de puternică.

- Când ați fost ultima oară la un pneumolog? întrebă doctorul rigid.

- Doctorul meu generalist mă examinează în fiecare an.

- Aveți nevoie de un pneumolog, știți asta.

Știa, dar ignorase această nevoie în fiecare an în care se duse la medicul generalist. Medicamentele pe care le lua îi controlau astmul destul de bine. Cel puțin până în acea zi.

- Știți pe cineva în L.A.?

Doctorul clătină din cap.

- Am un prieten, doctorul Eddy. O să-l sun să văd dacă știe pe cineva prin apropiere.

- Mulțumesc.

- Între timp, au apărut medicamente mult mai bune.

Doctorul îi spuse ce îi va prescrie înainte să plece din spital. Avea pastila zilnică, inhalatorul zilnic și un alt fel de inhalator salvator, pe care nu-l mai folosise înainte. Se părea că medicamentele pe care le luase încă din liceu erau învechite.

Cine ar fi ghicit?

Doctorul vru să iasă din cameră.

- Doctore?

- Da.

Meg oftă și își aranjă masca cu oxigen.

- Mulțumesc.

Bărbatul arată spre ea.

- Nu vă mai întoarceți aici, așa să-mi mulțumiți.

Știți câte tinere ca dumneavoastră mor în fiecare an din cauza unui atac de astm tocmai pentru că își ignoră simptomele?

Meg clătină din cap.

- Nu fiți una dintre ele! Doctorul se uită la monitorul de deasupra ei. O să mai stați aici un pic, domnișoară Rosenthal. Ați face bine să încercați să dormiți.

Meg închise ochii, dar simți cum pulsul îi era prea rapid și respirațiile scurte. Dar cel puțin funcționau. Dumnezeule, acum știa cum se simțea un pește scos din apă!

- Domnișoară Rosenthal? o trezi asistenta.

Cum era posibil să fi adormit?

- Da?

- Sunt niște oameni foarte agitați afară care vor să știe dacă sunteți bine.

Meg se ridică pe targă.

- Adu-i înăuntru.

- Pe toți?

- Mai bine pe toți decât câte unul pe rând.

Asistenta zâmbi și deschise ușa.

Michael intră primul, cu un zâmbet forțat pe față.

- Meg, știam că îți place atenția, dar asta e prea de tot!

Ryder îl înghionti și o sărută pe obraz.

- Cum te simți?

- Mai bine.

Val stătea în spatele surorii lui și al doamnei Masini.

Expresia îndurerată a femeii în vârstă o impresionă.

- Ne-ai speriat, spuse Gabi, de la capătul patului.

- Îmi pare rău.

- Ce s-a întâmplat? Cum ai ajuns acolo?

- Am luat-o pe unde nu trebuia.

Privirea ei o întâlnește pe a lui Val. Acesta o fixa, ca și cum căuta adevărul din cuvintele ei.

Michael se așază pe marginea patului.

- Ai dansat prea mult?

Asta și faptul că fusese speriată de moarte. Expresiile panicate, inclusiv cea a doamnei Masini, o împiedică să le spună despre întâlnirea cu bărbatul cu glugă.

- Probabil. Îmi pare rău pentru tot deranjul.

- Nu fi ridicolă, Meg! spuse doamna Masini.

Ea se uită încruntată la ceasul spitalului.

- E trecut de 2 dimineața. Ar trebui să vă întoarceți și să dormiți.

Michael începu să clatine din cap.

- Ia-le pe doamna Masini și pe Gabi înapoi cu tine. Asigură-te că ajung bine acasă!

- Putem să te așteptăm, zise Gabi.

- Vor să-mi mai facă un tratament ca să se asigure că nu o să recidivez. E posibil să mai dureze.

- Nu ai cum să te odihnești cu noi toți aici, nu-i așa?

Doamna Masini le oferi cel mai bun motiv ca să plece. Femeia se duse și o mângâie pe Meg pe mână.

Reacția la medicament o făcea pe Meg să tremure foarte tare.

- Valentino o să stea cu tine și o să te aducă înapoi când o să fii pregătită, îi spuse doamna Masini.

- Nici nu aș accepta altceva, mamă, zise el.

Michael îi sărută mâna.

- Ești sigură?

- Da. O să fiu înapoi până la micul dejun. Se mai uită o dată la ceas. Poate la prânz.

Acceptă îmbrățișările și sărutările tuturor înainte ca aceștia să iasă din camera mică.

Val trase un scaun lângă pat și o luă de mână.

- Ce te supără, *cara*?

Privirea lui blândă deveni tăioasă la auzul primelor ei cuvinte.

- A fost un bărbat...

capitolul 16

Avionul privat al familiei Harrison ateriză pe insulă, apoi se pregăti de plecare.

Val se apropie de domnul și de doamna Evans ca să-i salute. Pușcașul marin pensionat îi susținu privirea, iar strângerea lui de mână fu fermă.

- Mulțumesc că ați venit.

- Cum se simte Meg?

Judy Evans nu pierde timpul cu amabilități.

- Se plânge că o oblig să plece.

Rick Evans zâmbi.

- Deci e mai bine.

- Mult mai bine. Îi conduse spre mașina de golf care avea să-i ducă la vilă. Îmi pare rău că ne întâlnim în circumstanțele astea.

- Mă bucur că gândește cineva așa. Meg poate fi încăpățânată când hotărăște ceva.

Val aflase că Judy și Meg erau cele mai bune prietene încă din colegiu. Era evident că femeia o cunoștea bine.

- E un drum scurt, spuse Val. Nu ar trebui să dureze mult ca să pregătim totul pentru plecare.

În fața vilei lui Meg, erau două mașini de golf pline cu bagaje. După ce parcară, Judy intră repede în vilă.

- Putem avea încredere în oamenii mei de la securitate, insistă Val.

- Sunt sigur că dumneata poți, domnule Masini.

- Spune-mi Val, te rog!

- Încrederea se câștigă, nu se oferă.

Val încuviință.

Înaintară împreună și o auziră pe Judy certându-și prietena.

- Ești palidă. Și un vampir are mai multă culoare decât tine!

- Nu vreau să-mi schimb viața doar pentru că m-a speriat cineva.

Judy își puse mâinile în șolduri.

- Uți cu cine vorbești?

- Nu e același lucru, Judy. Nu m-a amenințat nimeni. Val nu era de acord cu afirmația ei - și nici ceilalți din cameră.

- Un tip cu glugă, care își ascunde fața te înghesuie într-un colț pe un hol gol și nimeni nu te-a amenințat?

- Înainte să fie rănit *cineva* mi se pare o amenințare. Michael era furios.

- Ai ajuns la urgență, Meg! Plecăm, iar tu vii cu noi, gata!

Margaret își frecă pieptul și tuși de câteva ori. Era ceva ce făcea foarte des, cel puțin asta observase Val de când se întorseseră de la spital.

- Puteți să ne lăsați singuri câteva minute, vă rog?

Ryder și Michael ieșiră pe ușa din spate. Rick luă ultima valiză din cameră și o trase pe Judy cu el.

- *Cara!* O luă de mână și o așeză pe canapea. Ce poți să faci aici?

- Pot să te ajut să-l găsești pe cel care se află în spatele acestei probleme.

„Nu fără să-ți riști propria siguranță“, vru el să-i spună.

- Ești o distragere a atenției minunată, care o să mă împiedice să-l găsesc. L-ai auzit pe doctor, trebuie să te odihnești și să lași medicamentele să-și facă treaba.

- Mă simt bine, zise și apoi tuși. La naiba! mormăi ea. El voia să o determine să cedeze.

- Gabi e nerăbdătoare să viziteze Los Angeles și să găsească rochia perfectă pentru nunta ei. Nu a mai plecat de pe insulă de ceva timp. O să mă poți ajuta să văd de unde au venit e-mailurile, să le găsesc expeditorul mai ușor cu ajutorul prietenilor tăi. Michael o să fie departe de ochii indiscreți.

Meg se uită la el. Vedea foarte clar printre tacticile lui.

- Joci murdar.

- Ai încredere în prietenul tău, Rick?

- Bineînțeles.

- Atunci el poate să mă ajute aici, iar când o să găsim ceva, o să vin la tine. Îi sărută vârful degetelor. Vreau mai mult din tine, șopti el.

- Acum chiar joci murdar.
El se aplecă și o sărută scurt. Nu îndrăznea să riște mai mult, iar ea să nu mai poată respira. Când se retrase, îi observă pleoapele pe jumătate închise și oftă. Nu, nu încheiase lucrurile cu ea - nici pe departe.

Îi aranjă o șuviță rebelă și o așteptă să deschidă ochii.
- O să plec, zise Meg și deschise încet ochii.

Alonzo stătea alături de Gabi lângă avion. Stăteau mult mai aproape decât seara anterioară. Sora lui îi zâmbi logodnicului ei înainte ca acesta să o tragă aproape pentru un sărut tandru.

Val se uită în altă parte, oferindu-le intimitate.

- Mulțumesc pentru tot! Michael dădu mâna cu Val.
Ținem legătura.

Ryder își luă și el rămas-bun, după care cei doi bărbați urcară în avion. Judy își sărută soțul și își urmă fratele.

- Sună-mă când aterizați! Margaret se încruntă.
Dacă m-aș simți puțin mai bine, nu aș pleca. Vreau să știți asta.

Bărbatul le zâmbi amândurora.

- S-a notat.

- Meg, plecăm sau nu? strigă Judy de sub trapa avionului.

- Trebuie să plec.

Val se apropie, își lipi corpul de al ei și și aplecă buzele. Sărutul trebuia să-i fie îndeajuns pentru o vreme, așa că profită din plin.

- Cea mai mare parte a muncii de investigație e dezamăgitoare și frustrantă. Rick Evans își ridică privirea din camerele de supraveghere și ridică arătătorul. Dar într-un final cineva face o greșală și atunci ne găsim omul.

- Nu mă înțelege greșit, Rick, dar nu pari să fii genul de tip care să fie frustrat prea mult timp.

Telefonul sună în buzunarul lui Rick, amintindu-i lui Val că încă nu știa nimic de Margaret.

- Bună, iubito! Nu, e aici.

Val fu atent când Rick se uită spre el.

- Nu, o să-i spun. Da, o s-o fac. Și eu te iubesc.

Rick își băgă telefonul la loc în buzunar și începu să din nou să tasteze.

- Era Judy. Au ajuns bine. Meg e epuizată și deja s-a dus la culcare.

Lui Val i se strânse inima la acest gând.

Rick apărea pe „enter” cu un gest măreț și se întoarse cu scaunul.

- Revenind la ce vorbeam, ai dreptate. E greu. Toate informațiile sunt pe drum spre Russell. Omului meu îi place să caute și să găsească. O să găsească e-mailurile, o să se uite la toate imaginile de pe camerele de supraveghere și o să caute ceva nelalocul lui.

- Toate înregistrările de la camerele mele sunt trimise în afara insulei?

- Încă poți să le accesezi de aici.

Val își duse o mână la gât.

- Ușurel, Val! Înțeleg cum merge securitatea.

- Și Lou înțelege.

Omul lui de bază își informa echipa de pe insulă de prezența lui Rick și muncea la instalarea și mai multor camere pe coridoarele de serviciu.

- E bine să mai avem o pereche de ochi. Russell nu îl știe pe Lou. O să pună sub semnul întrebării tot ce vede. Persoana cu care avem de-a face cunoaște insula, știe regulile, procedurile și se bucură de încrederea ta - sau cel puțin a angajaților de aici.

- Nimeni nu vine pe insulă cu un aparat de fotografiat privat.

Rick se rezemă de scaun.

- Și cum garantezi asta?

- Bagajul vizitatorilor e scanat. Telefoanele mobile sunt luate, iar toate camerele de fotografiat de pe insulă sunt verificate înainte să plece de pe insulă.

Val vorbi apoi despre excursiile clienților lui și îi spuse cum erau organizate plecările lor.

- Există ceasuri care au camere de fotografiat, spuse Rick.

Val își trecu mâna prin păr.

- Pozele au fost făcute cu un obiectiv mare. Deși sunt convins că armata poate să facă poze din spațiu, cineva de aici nu cred că poate face asta. În plus, oaspeții mei apreciază intimitatea de care se bucură pe insulă la fel de mult ca mine. Tocmai de asta sunt aici. Toată lumea îmi acceptă politica de confidențialitate. Dacă există o breșă, atunci riscă să fie duși în fața unui judecător.

Rick studie peretele din spatele calculatoarelor.

- Nu cred că avem de-a face cu un invitat.

Nici Val nu credea asta.

- Iar asta nu-i exclude pe angajații mei.

- Pierderea locurilor lor de muncă nu s-ar compara cu banii pe care i-ar câștiga cu pozele făcute sau cu poveștile pe care le-ar spune. Dar cum rămâne cu muncitorii cu contract? Sunt sigur că aici e mereu nevoie de reparații.

- Conduc Sapore di Amore ca pe o navă de croazieră. Menajerele au voie să intre în anumite zone, la fel ospătării. Mentenanța zonelor comune este făcută după ce pleacă oaspeții. Situațiile de urgență necesită prezența securității.

Val îi spusese deja toate astea.

Rick se ridică și se întinse.

- Atunci începem de jos. Cei care au cel mai puțin de pierdut. Și apoi o luăm în sus.

Val își luă sacoul care stătea pe spătarul unui scaun.

Rick zâmbi.

- Încă e foarte cald afară. De ce porți costum?

Val își aranjă cravata.

- Le amintește angajaților că eu sunt șeful.
Se duseră în port, pe care mulți angajați nu-l părăseau.
Unul dintre primele lucruri care îi atraseră atenția lui
Rick fu iahtul lui Alonzo.

- E al tău?

- Al logodnicului lui Gabi.

- Toate astea cumpărate numai din câștiguri din industria vinului?

- E o afacere mare.

- Chiar mai profitabilă decât cea de whisky, Val.

În spatele lui era Alonzo, care se îndrepta spre ei. Era evident că le auzise conversația.

- Am băut niște whisky decent, spuse Rick, în timp ce dădu mâna cu celălalt bărbat.

Alonzo clipi.

- Și eu, dar să nu spui nimănu.

- Pleci? întrebă Val.

Alonzo încuviință.

- Ai destule lucruri pe cap și fără oamenii mei aici.

Val nu se gândise la echipajul lui Alonzo.

- Unde stau oamenii tăi când sunt pe insulă? întrebă Rick.

- Pe iaht, domnule Evans. Camerele lor sunt destul de confortabile.

- Pare logic.

Alonzo își întoarse din nou atenția spre Val.

- Se pare că ai avut mulți pasionați de cabernet, prietene. O să-ți mai trimit.

- Mulțumesc.

Ultima grijă a lui Val era vinul.

- Știu că ești preocupat de alte treburi, dar voiam să-ți spun că, după ce se întoarce Gabi, vreau să o iau într-o excursie scurtă.

- Gabi știe despre asta?

- Nu încă, mai am câteva detalii de care să mă ocup. Mi-am neglijat logodnica și trebuie să schimb acest lucru.

Val era întru totul de acord. Ideea ca sora lui și Alonzo să plece de pe insulă pentru o vreme era bună pentru toată lumea.

Val dădu mâna cu Alonzo.

- Să nu muncești prea mult!

- Ți-aș spune același lucru, dar știu că o să dai cuvintelor mele o greutate mai mică decât o să dau eu cuvintelor tale.

Amândoi erau dependenți de muncă. Era surprinzător că Alonzo găsisese timp să o cunoască pe Gabi, cu atât mai mult să-i promită că avea să se căsătorească cu ea.

Poate pentru că era în patul ei sau datorită aerului încărcat ori mirosului de mâncare venit de la vecini, Meg dormi buștean și se trezi mai proaspătă decât o făcuse în ultimele săptămâni.

Chiar și să-și facă duș era mai plăcut decât își amintea. Suflă în debitmetrul ca să vadă cum se comportau plămânii ei. Măsurătorile erau din ce în ce mai bune datorită medicamentelor prescrise de doctor. Era incredibil cum oxigenul din sânge o făcea să privească ziua cu alți ochi.

Practic alergă pe scări, spre mirosul de cafea și mic dejun.

- Ia uite cine s-a trezit!

Meg le îmbrățișă pe Judy și pe Gabi, care stăteau lângă aragaz.

- Mâncare gătită? Pentru mine?

- Nu te obișnuiești cu asta! Gabi a insistat.

Meg își luă o cană cu cafea și se așeză pe blatul din bucătărie.

- E bine să fiu acasă.

- Vacanțele sunt mereu drăguțe, dar să te întorci acasă poate să fie și mai bine, spuse Judy.

- Da... A fost vacanța cel mai puțin odihnitoare pe care am avut-o de mult timp.

Gabi se încruntă.

- Îmi pare rău.

- Nu o lua personal, draga mea. Insula e frumoasă, mâncarea e incredibilă, iar compania... Și-l imaginează pe Val cu zâmbetul pe buze. Dar nu e nimic din toate astea.

- E vorba despre drumul spre spital cu elicopterul - mereu îți strică dispoziția.

Judy mereu avusese un fel de a spune lucrurilor pe nume.

- Grijile pe care mi le-am făcut pentru Michael... începu Meg, dar se opri când se uită la Gabi.

- Te rog, nu face asta! Nu sunt oarbă. Nu e prima celebritate care vine pe insula fratelui meu și pozează în cineva care nu e de fapt. Crede-mă pe cuvânt!

Judy o împunse pe Gabi.

- Vreau să întreb la cine te referi, dar n-o s-o fac.

- Nu aș spune.

Gabi zâmbi și îi făcu cu ochiul.

- Oh, nu!

Meg se gândi la Val și se uită prin bucătărie după geantă.

- Ce e?

- Am uitat să-l sun pe Val aseară.

- Nu-ți face griji, îi zise Judy. Am vorbit cu Rick.

Meg oftă și amână conversația pentru mai târziu.

- Sunt curioasă dacă sunt pe cale de a descoperi cine e.

Judy așeză o farfurie cu omletă, pâine prăjită și șuncă în fața lui Meg.

- Dacă tipul cu glugă e acolo, Rick o să-l găsească.

- Dar nu a făcut nimic.

- Te-a speriat și te-a lăsat fără aer.

Judy își puse o porție pe farfurie și se așeză lângă Meg.

- Te cunosc de mult timp, iar lucrul ăsta nu se întâmplă des. În plus, niciodată nu a trebuit să te duc la Urgențe. Așa că nu a făcut nimic nu funcționează cu mine. Te-a speriat groaznic de tare.

- Am dansat toată seara, am alergat toată ziua...

- De ce minimalizezi ce s-a întâmplat? Tipul te-a înghesuit într-un colț, a spus niște lucruri groaznice și a plecat.

Judy avea dreptate.

- Cred că nu vreau să mă gândesc că o mică amenințare mă transformă într-o regină a melodramei care ajunge în spital.

Judy își îndreptă furculița în direcția lui Meg.

- Cu excepția descrierii pe care tocmai ți-ai făcut-o, nimeni nu poate să te acuze că ești melodramatică.

Se auzi soneria la casa Tarzana, iar Judy se ridică pentru a deschide.

- Livrare pentru domnișoara Rosenthal.

Meg se aplecă pentru a vedea pe hol. Judy tocmai lua un buchet imens din ceea ce păreau să fie două duzini de trandafiri.

- Oh, fratele meu e atât de dulce! spuse Gabi când Judy aduse florile în bucătărie.

Meg nu crezuse că era genul de fată căreia să-i placă florile, dar zâmbea, în ciuda propriilor prejudecăți. Se uită la cartea de vizită din buchet și zâmbi.

- Ce scrie? întrebă Judy.

- Nu sunt de la Val.

- Nu?

Meg se lăsă pe spate în scaun.

- Nu. Sunt de la Jim Lewis.

Gabi își dădu capul pe spate, râzând.

- Poate chiar își caută următoarea soție.

- Cine e Jim Lewis? întrebă Judy derutată.

capitolul 17

- Ți-o amintești pe Shannon Wentworth.

Meg intră în studioul de fotografie al clienței ei împreună cu Gabi.

- Da, bineînțeles. Tu și proaspătul tău soț ați fost clienții noștri la începutul anului.

- Da... Îmi pare rău, dar ți-am uitat numele.

- Gabriella Masini. Sora lui Val.

Shannon dădu mâna cu Gabi și îi zâmbi.

- Ne-am simțit minunat pe insula ta.

- E a fratelui meu, dar îți mulțumesc. Îmi place să cred că ajut și eu puțin.

- Cum merge campania politică? întrebă Meg după ce făcu prezentările.

- E epuizant. Ca să nu mai zic că mă îngraș. Pot să jur că sunt mai multe cine decât zilele dintr-o săptămână.

Shannon își ținea părul strâns la spate într-o coadă. Lui Meg nu-i era ușor să-și imagineze talia ei mică și silueta îngrășându-se.

- Mănâncă o bucată de țelină, sunt sigură că asta o să îndrepte lucrurile.

Shannon înțelese gluma lui Meg și o bătu pe braț.

- Ce te aduce la studioul meu din Beverly Hills?

Studioul unde se mutase Shannon după ceremonia de căsătorie contractuală era în centrul din Beverly Hills, lângă Rodeo. Imobilul de lux făcuse parte din înțelegere. Putea să facă poze instantanee și mai puțin instantanee. Ale clientelor exclusiviste care mergeau pe Rodeo doar ca să fie văzute. Accepta și contracte cu alții care voiau ca un profesionist să le pozeze absolvirea copiilor, bebelușii sau nunta. Partea și mai bună era că Shannon mereu dorise să-i îndrume pe noii absolvenți talentați, iar studioul ei îi permitea să facă asta.

- Noua mea prietenă își plănuiește nunta. Are nevoie de o rochie de mireasă, iar cum tu ești fotograficul care știe tot ce ține de nunți, mă gândeam că poate ne îndrumi. Arată-ne niște poze, spune-ne pe cine cunoști!

În Hollywood, L.A., era mai important pe cine cunoșteai, nu ce știai.

Privirea lui Shannon se opri asupra lui Gabi cu un nou interes.

- Te căsătorești?

Gabi ridică mâna stângă și își mișcă degetele.

- Da.

- Felicitări! Stai puțin! Shannon o fixă cu privirea pe Meg. E clientă?

Meg râse. Alonzo nu ar fi trecut în nici un caz verificarea.

- Ah, nu! Gabi era logodită dinainte să ne cunoaștem.

- Oh, îmi pare rău! Shannon se întoarse spre Gabi pentru a doua oară. Felicitări! Când e ziua cea mare?

Gabi se uită la cele două femei.

- În toamnă. Și cum adică *sunt o clientă*?

- Ți-am spus despre verificările pe care le fac, îi răspunse vag Meg.

Shannon interveni:

- Cunosc oameni. Mulți oameni. Hai să ne uităm la câteva mirese și îmi spui ce-ți place! Începem de acolo.

Se așezară cu o grămadă de albume în față, fiecare plin cu mirese și tot ce ține de nunți. Dacă era un lucru în care credea Meg, acela era să ofere ajutor. Era de ajutor și faptul că Shannon era o fotografă talentată și o persoană de treabă. Partea cu persoană de treabă era un plus. Nu trebuise să se gândească de două ori să o ajute să-și pună pe picioare afacerea.

- Te căsătorești pe insulă? Undeva unde e frig? Știi ce vor purta domnișoarele de onoare?

Gabi se îndreptă și tăcu. Ochii i se umplură de lacrimi.

- Draga mea, ce s-a întâmplat?

- Nu am o domnișoară de onoare. Cum pot să mă căsătoresc fără o domnișoară de onoare?

Shannon îi aduse un pachet cu șervețele, în timp ce Meg o mângâie pe spate, în timp ce lacrimi curgeau din ochii lui Gabi.

- Mulți oameni se căsătoresc fără să dea o petrecere mare.

Gabi își șterse nasul.

- Am o verișoară, dar nu ne vedem prea des. Când am anunțat-o că mă căsătoresc, nu știa dacă o să poată veni. Gabi se ridică și începu să se plimbe. E groaznic.

- Nu e groaznic și nici anormal, spuse Shannon.

- Am petrecut atât timp pe insulă, încât am uitat să mă ocup de prietenii. Cum poate Alonzo să iubească pe cineva așa? O să fiu o nevestă groaznică.

- Acum nu ești pe insulă, îi aminti Meg. Și eu sunt fix aici. Nu ai uitat să te ocupi de nimic. Acum, dacă nu e nici o problemă, hai să-ți găsim rochia perfectă!

Meg luă unul dintre albume și arătă spre prima rochie mulată și fără bretele.

- Cred că ai arăta incredibil în asta.

Gabi tot nu era convinsă. Aruncă o privire la poză și se îmbufnă. Meg se uită din nou la album.

- Mama ta nu ți-a spus că o să-ți rămână fața așa dacă o să te tot strâmbi?

Când râsul lui Gabi ajunse la urechile lui Meg, știu că trecuse de temerile miresei emoționate.

Însă Meg își făcea în continuare griji pentru prietena ei. Chiar dacă Gabi îi spusese că Alonzo compensase comportamentul de nemernic în ultima noapte pe insulă. Bărbatul nu trecuse însă de testul ei. Acum, când se întorsese acasă, testul înainta cu rapiditate. Când verificarea făcută de Sam și cea făcută de ea nu îl puseră pe bărbat într-o lumină bună, Meg se implică cu toată forța în jocul anti-Alonzo.

Gabi se îndrăgosti de primul designer pe care îl vizitase. Numele lui era Marco și scopul lui erau banii. Cum Val îi promisese nunta visurilor ei, nu se gândea la prețul creațiilor lui Marco. Ce nu știa Gabi era că la fiecare rochie probată Meg îi făcea o poză și vorbea cu Val prin mesaje.

„Deci cam cât vrei să dai pe rochia de mireasă a surorii tale?”

„E o rochie. Cât poate să coste?”

Bietul Val habar n-avea!

Marco purta un costum care ar fi fost pe gustul lui Bond, cu excepția cravatei mov.

- Marco, dragule... Rochia asta cât ar fi?

Gabi purta o rochie fără bretele, cu talie de prințesă și cele mai spectaculoase perle de-a lungul corsajului. Arătau atât de bine încât până și Meg, care nu știa să facă diferența între o perlă și o mărgea din sticlă, era impresionată.

- Vorbim despre preț, Margaret?

Bărbatului îi plăceau numele întregi. Să îi ceară să îi spună „Meg” era ca și cum îi cerea să-i zică Papei „tată”.

- Da.

- Ieftin... foarte ieftin.

Ba bine că nu!

- Ieftin pentru Kate Middleton sau pentru Honey Boo Boo?

Marco tocmai aranja sâniul lui Gabi în rochie, având mâinile pline. Își lăsă capul pe spate, râzând.

- Dumnezeule! Ce e în neregulă cu o țară care lasă... chestia aia la televizor? Marco își așeză mâinile pe talia lui Gabi și o întoarse spre o oglindă din trei părți. Minunat! Își plimbă mâna peste talia ei, de parcă avea dreptul să facă asta, și aranjă trena. Cred că ar trebui să ne uităm la niște rochii mai mulate. Mai puțin umflăte, dar vezi cât de bine se potrivește stilul ăsta cu tonul pielii tale.

- Toate rochiile sunt albe.

Marco îi aruncă lui Meg un zâmbet tăios.

- Mușcă-ți limba! Eu nu am nimic alb. Fiecare nuanță e unică.

- Mi se pare minunată.

Gabi se întoarse în fața oglinzii, ca să admire ornamentele de pe spate.

- Marco... despre ce vorbim? Șase cifre? Cinci? Patru?

- Patru? Dumnezeu, nu sunt Kmart!

Exact cum credea Meg.

- Șase?

- Nu, am spus că e ieftin.

- Chiar și după taxe?

Marco nu avea pic de rușine în timp ce se mișca în jurul lui Gabi, trăgând și aranjând.

- Asta ar trebui luată de aici.

- Marco?

Bărbatul îi făcu un semn să tacă.

Meg se așeză pe canapeaua albă din piele și se uită în timp ce Gabi îl lăsa pe Marco să o tot aranjeze.

Meg îi trimise poza cu Gabi în rochie lui Val.

„Ia ghici cât costă minunăția asta.“

„Aia e Gabi?“

„Da, e superbă. Ghicește prețul, bogătașule!“

Răspunsul lui întârzie. „Nu contează. Sora mea merită orice își dorește.“

„Deci ar trebui să-i spun că 100 000 pentru o rochie pe care o s-o poarte o dată, numai într-o parte a zilei, e în regulă?“

Meg găsi o anumită satisfacție uitându-se cum punctele mesajului tot clipeau. Da, Val era o persoană altruistă și atentă, dar nu credea că era chiar atât de mult.

Punctele continuă să apară, așa că Meg puse paie pe foc: „Urmează voalul, pantofii și bijuteriile, bogătașule! Alege-ți cuvintele cu grijă!“

Puncte puncte, puncte...

„Distrage-i atenția!“

Frumos spus.

- Gabi, draga mea, poate că ar trebui să ne uităm și la ceva cu mai puține mărgele. Nu cred că ar arăta bine în căldura din Keys.

Marco scoase două rochii din colecția lui, în timp ce Gabi se duse în spatele perdelei ca să-și dea jos rochia.

- Marco? Meg îi făcu semn să vină la ea. Lucrez cu multe mirese, dar hai ca pe asta să o facem perfectă cu mai puțini bani, da?

Marco ridică o sprânceană îndurerată.

- M-a avertizat Shannon.

- Majoritatea miresele mele își permit rochia aia, cu toate ajustările necesare. Arată spre rochia de șase cifre. Gabi o să fie dusă la altar de fratele ei, nu de tată.

În plus, avea să fie întâmpinată de un mire pe care Meg nu credea că avea să-l păstreze. Dar nu spuse și asta.

Marco lăsă din mână una din cele două rochii și găsi alta.

- Gabriella, trebuie să o încerci pe asta. Cred că o să fie perfectă.

Meg scrisese un mesaj când Gabi ieși cu a doua rochie. „Îmi ești dator.“

Puncte, puncte, puncte...

Meg râse și își puse telefonul deoparte.

- Îmi place asta.

Așa cum o descria Meg, Samantha Harrison era o roșcată mică și fâșneată, care emana încredere în sine și avea bani, ca și cum se născuse așa. Adevărul era însă că rolul ei de mamă, soție și ducesă șlefuisese lucrurile cu care se născuse și o transformase într-o adevărată forță.

Alliance era copilul ei. Nu mai avea nevoie de banii pe care îi aducea afacerea, dar continua să o conducă din mai multe motive diferite. Unul dintre ele era că își găsisese propriul soț prin intermediul acestui serviciu și avea nevoie de două mâini ca să numere mariajele reușite pe care ea sau angajații ei le aranjaseră de când începuse afacerea. Dacă Meg trebuia să ghicească, lui Sam îi plăcea să le dea putere femeilor atât prin căsătorii temporare și averea pe care o aduceau acestea, cât și împingându-le mai departe în viață. Meg știa că viața

i se schimbase complet de când începuse să lucreze pentru ea.

Mascându-și înălțimea cu tocuri înalte, Sam tot trebuia să se întindă ca să ajungă la cafeaua pusă pe raftul de sus din bucătăria lui Meg. Exact acolo își găsi Meg șefa când ea și Gabi se întoarseră de la Marco.

- Dumnezeu, femeie! Stai că-ți dau eu asta!

- Nu știi de ce ții cafeaua pe raftul de sus.

Meg luă punga cu boabe din cea mai bună cafea columbiană și turnă în râșniță.

- Dacă o țin mai jos, îmi tot fac și nu dorm deloc noaptea. Faptul că trebuie să mă întind după ea îmi amintește să nu mai vreau.

Sam clătină din cap, se aplecă peste masă și se concentrează asupra lui Gabi.

- Tu trebuie să fii domnișoara Masini.

Gabi se duse să dea amâna cu Sam.

- Spune-mi Gabi, te rog!

Meg făcu prezentările în timp ce prepara cafeaua.

- Sper că nu te deranjează că v-am invadat, îi spuse Sam.

- E casa ta, îi aminti Meg șefei ei.

Asta nu însemna că Sam ar fi profitat vreodată de faptul că Meg locuia acolo fără să plătească aproape nimic.

Se mută din bucătărie la biroul din living.

- Căutam rețeaua principală a unui program pe care știu că l-am folosit la un moment dat.

Sam se așeză în fața computerului masiv, în care se aflau fișiere cu informații și contacte ale clienților avuți de-a lungul anilor. Software-ul de securitate includea recunoașterea vocii și scanarea retinei.

Inițial, Meg crezuse că era exagerat, asta până când înțelesese amploarea informațiilor din fișierele lui Sam.

Meg stătea lângă șefa ei, conștientă de apropierea lui Gabi.

- Ce programe încerci să găsești? Poate reușesc să te ajut.

Sam tuși și continuă să caute.

- Programul de venituri și datorii. M-a ajutat să obțin cifrele de afaceri despre care știu foarte puține.

- Eu mă pricep la calcule, zise Gabi din ușă.

Sam continuă să caute.

- Mă refer la venitul brut din profitul raportat, la costul de producție și la cheltuielile clientului. Chestii complicate, la care aș prefera să nu se uite contabilul soțului meu.

- Da, calcule. Fratele meu spunea că sunt un savant în matematică. Mi-a luat ceva să înțeleg că râdea de mine, dar mai târziu, când și-a început afacerea, și-a dat seama că nu mă descurcam chiar rău.

Sam se întoarce încet pe scaun în timp ce se uita la Gabi.

Se așază picior peste picior și se rezemă de spătar.

- Bun. Să spunem că avem un împrumut de 8 650 000 de dolari pentru o casă, cu o dobândă de 4,5%. Care sunt cheltuielile mele lunare?

Gabi lovi aerul cu degetele, ca și cum avea un calculator.

- Împrumut pe 15 sau 30 ani?

- 15, zise Meg.

- 30, rosti Sam în același timp.

Gabi își dădu ochii peste cap.

- 66 172, rotunjit pentru 15 și... Făcu o pauză. 43 828 pe lună pentru 30 de ani. Se îndepărtă de perete. Dar media națională cât e acum? 2,63%, chiar puțin mai mare. Să spunem 2,79. Asta ar însemna în jur de 35 500 pe lună. Rotunjit.

- Are dreptate? întrebă Meg.

În loc să îi răspundă, Sam își întoarce scaunul și introduse numerele în calculatorul de pe birou.

- Sfinte Dumnezeule!

Un zgomot din bucătărie îi atrase atenția lui Gabi.

- Cum îți place cafeaua, Samantha?

- Cu frișcă.

Gabi ieși din cameră.

- Avea dreptate, nu-i așa?

- Uau!

- Presupun că poate să te ajute cu calculele, spuse

Meg.

- Cu bărbatul ei?

Meg nu se gândise la asta.

- Lasă lucrurile așa. E mai bine să descopere singură
ce e cu adevărat tipul ăsta.

Sam se întoarse spre computer.

- Nu-mi place ce văd. Iaș fi refuzat solicitarea de mult
dacă ne ruga să-i găsim pereche.

- Ai găsit ceva concret?

- De asta mă ocup.

- Mulțumesc. Are nevoie de noi să o protejăm.

Gabi intră în cameră cu două căni de cafea în mână
și se așeză lângă birou.

- Poftim!

Gabi bău din cealaltă cană.

- Cum adică? Nimic pentru mine?

Gabi râse.

- Ai spus că eviți cafeaua ca să dormi noaptea.

Meg clătină din cap.

- Am spus că încerc s-o evit.

Femeile râseră, iar când Meg se întoarse, conversația
deja o depășea.

Sam citea ceva de pe un caiet și scria numere pe
margine.

- Deci dacă potențialul de profit al depozitului este
de 20 000 pe 90 de metri pătrați de spațiu operațional,
iar costul pentru obținerea produsului e de 4 000, asta
incluzând munca, proviziile, tot ce e de bază, profitul e
unul substanțial.

- În funcție de spațiu, da. Dar iei în considerare și
ipoteka, asigurarea, taxele?

Sam clătină din cap.

- Pentru asta am nevoie de program. Mi se pare că acest posibil client cheltuiește mai mult decât poate câștiga și nu găsesc sursa adițională de venit.

- Banii familiei?

- Nu îi găsesc. Dar poate că am făcut ceva greșit. La prima vedere, venitul e de mai multe milioane pe an, dar simt că îmi scapă ceva.

În timp ce Sam și Gabi încercau să găsească o variantă, Meg făcu un gest pe care foarte rar îl făcea. Ieși din birou și sună un bărbat.

capitolul 18

Un val de entuziasm crescă nivelul de energie al lui Val când văzu numărul lui Meg pe ecranul telefonului.

- Bună, spuse el cu zâmbetul pe față.

Se simțea din nou ca un copil, în ciuda stresului din acea zi.

- Salutare, bogătașule!

- Bună, Margaret.

Meg râse.

- Într-una din zilele astea, va trebui să-ți dau permisiunea să-mi spui Meg.

Val se îndepărtă de monitoarele la care se uita și se rezemă de una dintre ferestrele din podea până în tavan.

- Poate că o s-o faci, *cara*, dar poate că eu n-o să-l folosesc.

Râsul ei era molipsitor.

- Cum te simți?

- Tușesc seara, dar în afară de asta, perfect.

- Te-ai dus la specialistul tău?

- Nu am unul.

Lui Val îi dispăru zâmbetul de pe față.

- Doctorul ți-a spus să găsești unul.

- O s-o fac...

- Când?

Nu avea de gând să renunțe. Imaginea cu ea încercând să respire avea să-l bântuie mult timp de acum încolo.

- De când ai devenit cicălitor?

Bărbatul oftă și și-o imagina enervându-se dacă insista prea mult.

- Te rog, Margaret! Data viitoare e posibil să nu mai fii la fel de norocoasă.

- Am dat câteva telefoane, Val. Există anumite etape prin care trebuie să treci ca să te asiguri că factura o să fie acoperită de compania de asigurări.

Gândul că ea amâna îngrijirile de care avea nevoie din cauza unei companii de asigurări îl înfurie.

- Pune-l pe specialist să-ți trimită factura.

- Nu toți deținem o insulă, bogătașule!

- O să plătesc eu.

- Nu fi ridicol! Pot să-mi plătesc facturile medicale.

De fapt, putea să-și acopere coplățile atât timp cât compania de asigurări aproba numele medicului. Val știa cum mergea treaba. Mai știa că așteptarea unui specialist ducea uneori la amânări care îi îmbolnăveau și mai tare pe oameni. Încercă să găsească un mod de a avea grijă de ea fără să o enerveze.

Era ca mersul pe sfoară.

- O să fii fericit să afli că sora ta a trecut peste rochia din șase cifre.

Margaret schimbă subiectul cu pricepere.

- Chiar atât costa?

- Ridicol, nu?

- Gabi e o persoană practică. Nu cred că ar fi acceptat.

- Așa cum știi, femeile au tendința să devină emotive când vine vorba de rochia în care se vor mărita.

- Dacă știam că o s-o duci la designeri care îi arată rochii de o 100 000 de dolari...

Meg îl opri.

- Ce ai fi făcut?

Val trebui să admită că replica lui Meg îl făcu să zâmbească.

- I-aș fi zis să se bucure și să fie rațională.

- Atunci să-i zic să meargă pe prima opțiune.

Era un test - genul pe care o femeie i-l dădea unui bărbat ca să se hotărască dacă vorbele nobile se potrivesc cu acțiunile. Cumva, trebuia să le facă pe ambele ca să meargă la unison cu Margaret. Cu toate că nu ar fi vrut ca sora lui să dea atâția bani pe o rochie, nu voia nici să-i refuze această plăcere.

- Sora mea merită tot ce e mai bun. Doar o să se căsătorească o singură dată.

- Ei bine... Margaret oftă, ca și cum nu era de acord. Din fericire pentru tine, i-a plăcut rochia mai ieftină. Ai scăpat, bogătașule! O să mă asigur că o să cumpere niște accesorii scumpe ca să compenseze pentru rochie.

- Sunt sigur de asta.

O auzi pe Margaret tușind de câteva ori departe de telefon, ceea ce deschidea din nou subiectul legat de sănătatea ei, pe care ea îl tot evita.

- Ceva vești ai despre fotograficul misterios?

Fără să aibă piste noi sau fotografii noi în inbox, Val se simțea frustrat.

- Ce știi despre spam-uri?

- Sunt enervante.

- Da, dar știi cum te găsesc cei care le trimit? Cum îți trimit e-mailuri cu numele și informațiile personale?

- Instrumentul ales de mine este pianul, nu am ales tastatura.

Val clătină din cap.

- Nici eu. Rick și prietenii lui au urmărit e-mailuri până în Olanda. Mă rog, unul dintre ele, celălalt arăta spre Japonia.

- Deci nu știm nimic.

- Nimic. Și nimic nou nu pare să apară în zona asta. Se frecă între ochi, sperând să mai scape de tensiune.

- Știu că nu o să sune bine, dar nu asta voiam să aud.

- Știu, *cara*. Dacă nu se întâmplă nimic, cum o să știm că fotograful nostru o să păstreze tăcerea? Ce informații are? Cum sau când o să le folosească?

- Șantaj.

Exact la asta se gândea și el.

- Sper să ne înșelăm.

- Îi știu pe Rick și pe colegii lui. Chiar dacă pista e goală, tot e o pistă. E posibil să dureze, dar o să găsească persoana responsabilă la un moment dat.

După două zile petrecute cu Rick Evans, Val știa că omul era un câine de vânătoare. Rick nu avea nimic de câștigat dacă îl salva pe el, dar era foarte atașat de familia soției lui.

- Ceva tot o să apară.

- Nu-mi place faptul că persoana care a făcut pozele deține controlul.

„Exact.”

- Dacă banii erau scopul, am fi auzit deja ceva - asta dacă fotograful chiar avea ceva.

- Ce altceva în afară de bani și-ar putea dori cineva care apelează la șantaj? Nici unul dintre noi nu are vreun cazier care să iasă la suprafață.

- Chiar dacă am avea, rezultatul final ar fi același.

- Șantaj.

- Da.

- Ceea ce ne duce la început, iar fotograful deține controlul. Conversația era frustrantă până și pentru el. Ce porți?

Arta distragerii atenției dura mult cu Margaret. Și nu mai voia să discute despre lucruri pe care nici unul din ei nu le putea controla.

- Ce port?

- Da, *bella*, hainele de pe tine. Ce porți?

Nu și-o putea imaginând mergând să cumpere rochii de mireasă în rochiile ei mulate și cu ruj roșu. Știa că o mare parte din toate astea erau pentru spectacol.

- Blugi și o bluză din bumbac, spuse ea râzând. Tu? Val vru să răspundă, însă ea îl întrerupse: Stai, lasă-mă să ghicesc. Un costum... Haina e posibil să fie dată jos, în funcție de locul în care te afli pe insulă.

- Mă cunoști deja atât de bine.

- Ai măcar o pereche de blugi?

Bărbatul ezită.

- Serios, Masini? Nu ai blugi albaștri? Toată lumea are măcar o pereche.

Margaret îi vorbi despre lipsa de diversitate din garderoba lui, făcu și câteva remarci despre cravatele lui, iar pentru cincisprezece minute îi luă gândul de la probleme.

- Cum se poate ca deja să îmi fie dor de tine? întrebă el când conversația se apropia de sfârșit.

- Sunt genul de fată de care ți se face dor.

- Văd că ești și modestă.

- Mușcă-ți limba, Masini! Dintre toți oamenii, tu știi că nu ai de câștigat dacă te ascunzi sau te prefaci a fi ce nu ești.

Val își dădu ochii peste cap în camera goală.

- Cum ar fi iubita unui star de cinema?

- Au! Puncte pentru tine. Deși, dacă e să fiu sinceră, în cazul ăsta nu am prea avut de câștigat.

- Așa e. Însă fără planul tău e posibil să nu te fi cunoscut niciodată.

Meg oftă.

- Dacă ar fi venit din partea altcuiva, aș fi spus că e o replică ieftină.

- Dar dacă vine de la mine?

- Ești prea stăpân pe sine ca să spui prostii.

- Dacă o fac, poți să-mi reproșezi.

- Știi foarte bine că asta aș face.

Îi plăceau discuțiile lor relaxate, fără lucruri stupide, așa cum spusese ea atât de bine.

- O să te sun mâine, îi zise el.

- Mai repede chiar dacă e nevoie.

- Bun plan.

- Noapte bună, *cara!*

Nu voia să închidă telefonul, simțindu-se ca un adolescent îndrăgostit.

- Noapte bună, Val!

El își îndepărtă telefonul de ureche.

- Val?

Tresări și-l ridică repede la ureche.

- Da?

- Și mie mi-e dor de tine.

Apoi închise.

Val nu se putea opri din zâmbit.

- Au trecut trei zile... Cât durează să găsești o rochie?

- Alonzo, spuse Gabi cu un oftat.

- Mi-e dor de tine.

- Uneori trec săptămâni întregi și nu te văd, zise Gabi și se băgă în pat cu telefonul mobil la ureche.

- Ne-am certat. Nu-mi place când ne certăm.

Cât de multă nevoie avea să audă acele cuvinte!

- Petrecem prea mult timp separați.

- Sunt de acord. Trebuie să schimb asta.

O parte din îndoiala care o cuprinsese se risipi.

- Știu că nu e o scuză, dar au fost niște calcule prost făcute cu noua podgorie, care m-au făcut să mă port cu tine nu tocmai frumos. Vreau să fie perfect între noi.

- Alonzo, nu caut perfecțiune.

- I-am spus fratelui tău că o să te duc undeva când te întorci, zise el, schimbând subiectul.

Gabi își mușcă buza de jos și zâmbi.

- Unde mă duci?

- E secret, dar îți spun ceva: o să fim doar noi. Doar noi doi!

Gabi închise ochii și încercă să-și imagineze cum erau doar ei doi. Se părea că fuseseră împreună numai când erau și alții pe lângă ei. Avuseseră momente intime, pe care le furaseră pe insulă, dar nu multe.

- Mi-ar plăcea.

- Atunci vino acasă ca să te duc undeva!

- Alonzo...

Era prinsă între noile ei prietene și viața viitoare - se uită la inelul de pe mâna stângă și-și aminti promisiunea pe care i-o făcuse logodnicului ei.

- O să caut un zbor. Ne vedem în Key West?

- Da, oftă el. Să-mi scrii un mesaj cu ora la care ajungi ca să fiu acolo.

Din ce în ce mai încrezătoare cu fiecare minut care trecea, Gabi se așeză și mai confortabil în pat.

- Spune-mi ce ai făcut azi!

- Am aranjat călătoria noastră. M-am asigurat că totul o să meargă fără probleme.

- Mă tachinezi. O să mergem cu iahtul?

- Pentru o perioadă.

- Și după aceea?

Vocea lui Alonzo se schimbă de la tonul blând pe care îl folosise.

- Nu mai e o surpriză dacă îți spun, nu-i așa?

Inima îi bătu mai repede.

- Presupun că nu.

- Mâine, Gabi. Ne vedem mâine. Tonul lui era delicat din nou. Delicat cu o urmă de dulceață. Până dimineață o să mă gândesc că ești lângă mine.

Michael conducea pe coastă, mașina lui Ferrari luând curbele ca și cum erau o nimica toată. Trecu de Santa Barbara și o luă spre est, pe 101, apoi continuă spre nord. Podgoriile erau presărate prin peisajul din văile Napa și Sonoma, frunzele verzi și strugurii plini fiind perfecți pentru recoltat. Îi plăcea la țară. Insectele care zumzăiau, modul leneș în care soarele se mișca peste pământ. Își dădu seama cât de mult contrasta asta cu viața lui de zi cu zi.

Zidurile proprietății lui din Beverly Hills îl apăsaseră de când se întorsese de pe insulă. Reușise să aibă două conversații cu Ryder, ambele dulci și tensionate.

Era îngrijorat. Amândoi erau. Ryder nu găsisese încă nimic și nici nu circulară poze noi. Ca un drogat care își căuta următoarea doză, Michael nu putea să doarmă și se mișca încontinuu. Era bine să conducă pe coastă. Ca și cum făcea ceva.

Chiar dacă nu era lucrul corect, dar era ceva.

O luă pe aleea înconjurată de stejari care ducea spre proprietatea Windon. Natalie și Chuck Windon erau unii dintre cei mai buni oameni din industria vinului pe care îi știa Michael. În plus, aveau un produs superior, care se aflase pe masa lui Michael de nenumărate ori. În loc să oprească în parcare pentru numeroasele tururi pentru degustări de vin, Michael se opri pe aleea privată a proprietarilor.

Luă punga de hârtie maro de pe scaunul din dreapta și urcă scările.

Natalie ieși din casă, întâmpinându-l cu zâmbetul pe buze.

- Michael. Știam că vii?

Michael lăsă punga pe o treaptă și o sărută pe ambii obraji.

- A fost o decizie de moment, sper că e în regulă.

Natalie avea 1,62 metri, iar dragostea pentru gătit era dată de gol de silueta puțin mai plină. Aceasta deschise ușa casei și îl invită înăuntru.

- Mereu ești bine-venit.

Michael intră în holul cu aer condiționat și o urmă spre partea din spate a casei.

- Chuck e pe teren cu supraveghetorul. Ar trebui să se întoarcă în curând.

Bucătăria familiei Windon era construită pentru cineva care știa să gătească. Natalie fusese o bucătăreasă pricepută dinainte să-și întâlnească soțul. Cei doi se hotărâseră să cumpere podgoria în urmă cu aproape

20 de ani. Acum, când le crescuseră copiii, unul din fii călcând pe urmele tatălui său în domeniul producției de vin, iar celălalt fiind la o universitate de pe Coasta de Est, casa era foarte tăcută.

- Ai venit la fix pentru prânz.

Natalie se duse la aragaz și gustă ceva dintr-o oală. Îi întinse și lui Michael să guste.

O supă cu o urmă de condiment, o bucată de cârnac și cartofi.

- Mm, ce bun e! Ce e?

- Supă portugheză cu cârnați. E minunată, nu?

- Perfectă.

Michael își trase un scaun și se făcu comod.

- Pot să te ajut cu ceva?

Natalie îl privi peste umăr și își dădu ochii peste cap.

- Ceai sau vin?

- Ceai.

Femeia se mișcă prin bucătărie, strângând castroanele și scoțând pâine și unt proaspăt.

- Cum arată recolta?

- Ne-a lovit seceta, deci o să avem o cantitate mai mică.

- Dar sunteți bine?

- O să fim bine, Michael.

El gustă din ceaiul cu gheață în timp ce vorbeau despre struguri, vin și vreme. Când Chuck intră în casă, începură bătăile pe spate și strângerile de mâini. În timpul prânzului vorbiră despre copiii care erau la colegiu și filmele viitoare.

Când Natalie îi lăsă pe veranda din spate, care dădea spre rânduri și rânduri de vie, Chuck își ridică picioarele pe un scaun tapițat.

- Nu cred că ai venit până aici pentru prânz și o simplă vizită.

- Prânzul a fost divin, spuse Michael.

- Nu te contrazic.

Michael băgă mâna în punga de lângă el și scoase o sticlă de vin, pe care i-o dădu lui Chuck.

- Ce e asta?

- Ai auzit de marca asta?

Chuck întoarse sticla de vin ca să citească eticheta.

- Nu. De ce?

Michael se duse spre raftul cu vinuri, luă două pahare și un tirbușon. Dacă exista un expert când venea vorba de vin, acela era Chuck. Bărbatul știa mai multe decât Dumnezeu despre acest subiect.

Cu o relaxare exersată, Chuck luă mostra oferită, o învârti, o miroși și, într-un final, o gustă. Un zâmbet de apreciere îi apăru pe față. Ridică din nou sticla, iar zâmbetul i se transformă în nedumerire în timp ce se uită cu atenție.

- Tu m-ai învățat să recunosc vinurile după regiuni. Țasta de unde e? întrebă Michael.

- Umbria mai mult ca sigur. Chuck se uită din nou la sticlă. Dar am fost peste tot în zona aia și nu știu numele ăsta. E o crama nouă?

Michael se rezemă de barul de afară și turnă puțin din vinul lui Alonzo într-un pahar.

- Nu sunt sigur cât de veche e crama, dar omul din spatele acestei sticle mi-a spus că ăsta e din Campagna.

- Nu. Nu decât dacă strugurii sunt în Umbria și procesați în Campagna.

Ca un om al străzii, Michael deschise a doua sticlă, dar nu o scoase din punga maro simplă. Turnă din ea într-un pahar și i-l dădu lui Chuck.

Acesta îl învârti, îl miroși, gustă și scuipă.

- E identic.

Michael încuviință scurt în timp ce scoase sticla din pungă și i-o arătă lui Chuck.

- Cum e posibil?

- Mai multe vinuri pot avea gusturi asemănătoare.

- Poate dacă provin din aceeași regiune. Dar mirosul de stejar? Chuck își aplecă nasul în pahar și închise

ochii. Umbria. Mi-aș pune reputația la bătaie pentru asta.

Era plăcut să vadă că dubiile îi erau justificate, dar acum întrebarea era de ce... De ce Alonzo Picano susținea că în podgoria lui din Campagna creșteau struguri folosiți pentru obținerea vinului din mâinile lui Michael? Și cum era posibil ca vinul să aibă același gust precum cel dintr-o cramă mult mai mare, cu o reputație solidă?

capitolul 19

Val îl însoți pe Rick înapoi în California. Mama lui merse într-o călătorie bine-venită la sora ei în New York, cât era vremea caldă. Insula funcționa normal, fără să mai apară poze noi. Securitatea fusese dublată și totul era dureros de tăcut.

Nu-i spusese lui Margaret că se întorcea cu Rick. Dacă Val căuta o scuză, avea să folosească dorința de a-și însoți sora înapoi în Keys.

Judy îi luă de la aeroport și își înghionti soțul.

- Nu mi-ai spus că o să vină și el cu tine.

- Nu ai întrebat.

Rick își sărută soția și îi șopti ceva la ureche. Privirea ei se opri asupra lui Val.

- Deci ai venit până aici ca s-o vezi pe Meg? întrebă Judy în timp ce înaintau printre mulțimi de oameni ca să-și ia bagajele.

- Speram să o surprind.

Judy începu să râdă, iar Rick o fixă cu privirea.

- Ce e așa de amuzant?

Găsiră locul cu bagaje și așteptară ca banda transportatoare să înceapă să golească cala avionului.

- Ei bine, ai venit cu o oră prea târziu, spuse Judy, care se uită la ceas.

- O oră prea târziu pentru ce?

- Meg și Mike au plecat acum o oră.
Val nu-și mai caută valiza și se uită la Judy.

- Unde s-au dus?

- În Italia.

Rick clătină din cap.

- Italia? De ce?

- Mike a spus că avea o pistă pe care voia să o urmărească. Cei doi au început să vorbească și, dintr-una într-alta, Meg m-a rugat să-i ud plantele... din nou.

„La naiba!”

- Gabi s-a dus cu ei?

- Gabi a plecat dis-de-dimineață, a spus că se duce acasă și apoi se vede cu logodnicul ei. Nu ți-a zis?

Val își scoase mobilul din buzunar și anulă modul avion, care era impus în timpul zborului. Cum era posibil ca atâția oameni să fi plecat atât de departe în numai șase ore? Avea un mesaj de la Meg: „Fac o călătorie rapidă peste Ocean. Te sun când aterizăm dacă nu o să fie prea târziu”.

Apoi avea un mesaj vocal de la sora lui: „Nu am vrut să-ți faci griji. Mă văd cu Alonzo la Key West pentru un weekend romantic. Te iubesc”.

Val își văzu valiza apărând pe banda rulantă.

- Unde în Italia?

- Au zburat spre Roma. Nu știu sigur unde stă, Sam e posibil să știe.

Val își verifică servieta, asigurându-se că avea pașaportul înăuntru.

Plecară de la terminalul Sosiri al aeroportului LAX și urcă spre cel de Plecări și bilete.

- Ce faci? întrebă Rick.

- Se pare că zbor spre Roma. Să mă sunați când aflați unde stă Margaret!

- Dar tocmai ai coborât dintr-un avion, spuse Judy.

- Dacă Michael și Margaret urmăresc o pistă în Italia, e posibil să-i ajute cineva care chiar vorbește italiană.

- Are dreptate.

- Ai idee ce avans au?

Judy ridică din umeri.

- Au menționat ceva, că vinul lui Alonzo are același gust cu al altcuiva. Atât am auzit.

- Vinul lui?

„Ce ai aflat, Margaret?”

Val urcă pe scara rulantă.

- Să mă suni, spuse el, făcându-i semn lui Rick.

- Sper că știi ce faci! strigă Rick după el.

- Mă duc după o fată în Italia.

Rick își dădu capul pe spate, râzând.

- Meg o să adore asta.

Val își făcu drum printre călătorii entuziasmați, găsi linia aeriană pe care o folosea cel mai des și se așeză la rând. Ceva îi spunea că îl aștepta o noapte lungă.

Ceasul ei interior spunea că era 4 dimineața, însă ceasurile din Roma arătau ora 1 după-amiază.

Ea și Michael aveau un apartament cu două dormitoare, cu o cameră de mijloc mare, cu vedere spre lumina Romei. Căzură de acord să fure câteva ore de somn, apoi să facă tot ce puteau ca să stea treji. Voiau să-și ia niște mâncare, să pună la cale un plan și să plece în ziua următoare, la prima oră.

La 9 seara li se închideau ochii, dar încercau să-și alunge oboseala cauzată de decalajul de fus orar cât de repede posibil.

Meg își aruncă geanta pe măsuța de cafea când intrară în cameră.

- Sunt mort, reuși să spună Michael.

- Dacă o să mă trezești înainte de 9, e posibil să nu fiu responsabilă pentru acțiunile mele, îl avertiză Meg.

Douăsprezece ore de somn păreau o bucată de rai.

Michael reuși să-i facă un semn cu mâna și se duse în camera lui.

Meg se duse pe băjbăite în baia din camera ei. Se spălă și se pieptănă înainte să se îndrepte spre pat. În timp

ce-și desfăcea bluza, se auzi un mormăit din cealaltă parte a camerei.

Camera era luminată luminile orașului care pătrundeau prin geam. Conturul siluetei unei persoane de pe patul ei o forță să facă ochii mari.

Apăsă pe cel mai apropiat întrerupător și simți cum bătăile inimii îi încetiniră.

- Val? șopti ea.

„Ce naiba?” Îi trimisese un mesaj când ajunsese în Roma și nu primise nici un răspuns, așa că presupuse că bărbatul era în pat. În Florida.

Ei bine, era în pat... dar nu în Florida.

Întins pe cearșafuri, purta în continuare o cămașă, dar fără cravată. Pantalonii îi ascundeau picioarele lungi. Pe față îi crescuse o barbă de o zi, gura îi era întredeschisă, iar respirația îi spunea că dormea. Meg îi contemplă prezența, care era în același timp dulce și sexy.

De ce era acolo și de ce se afla în patul ei?

Cu un zâmbet pe buze, stinse lumina, își scoase cămașa de noapte din valiza pe care n-o desfăcuse încă și se duse înapoi în baie, ca să se pregătească pentru somn.

Meg dădu păturile la o parte și se strecură sub ele.

- Val? îi șopti ea numele din nou, dorind să-l trezească pentru a ști că era acolo. Val?

Bărbatul mormăi ceva în italiană.

- Val? de data asta vorbi mai tare și își puse mâna pe umărul lui.

- Cara?

Se întoarse spre ea.

- Ce faci aici, Masini?

Val nu deschise ochii. Adevărul era că nici nu era convinsă că bărbatul știa că vorbise.

- Aeroporturi... Italia... Camerele erau pline... Atât de obosit.

Înțelese perfect ultima parte. Epuizarea îi amenința și sănătatea mentală. Se apropie destul cât să înceapă să-i desfacă nasturii.

- Dă-ți asta jos, Val. Nu o să dormi bine în ea.

Măinile lui le urmau pe ale ei, cu toate că avea ochii închiși.

Pe jumătate adormită, Meg admiră priveliștea când el se ridică și-și dădu jos cămașa. Începu să se întindă, doar că ea îl mai ținu în picioare puțin.

- Pantalonii. Cureaua în pat o să fie distractivă altă dată, nu în seara asta.

Val zâmbi și deschise un ochi. Următoarele cuvinte fură din nou în italiană.

„Val poartă boxeri.” Acesta fu gândul ei când bărbatul se băgă sub pături, lângă ea.

Meg începu să se întindă când el o trase în brațe și o sărută pe creștetul capului.

- Culcă-te, *bella*. Mulțumesc că nu m-ai dat afară.

- Sunt prea obosită ca să fac așa ceva.

O trase și mai aproape, iar ea îi inspiră mirosul. Poate că de dimineață avea să-i spună că nu obișnuia să doarmă cu bărbații peste noapte.

Gabi se trezi înconjurată de ocean.

Adormise în brațele lui Alonzo, după o cină romantică pe punte pe care o pregătise bucătarul.

Îi plăcea să fie pe mare. Spațiul deschis și vast părea sigur de pe iaht, în timp ce valurile o seduceau cu o senzație de calm pe care pământul nu o putea oferi.

Alonzo o așteptase la aeroportul din Key West și o luase cu iahtul său, fiind pe apă într-o oră. Când îl întrebă unde mergeau, nu-i spusese nimic. Doar îi dăduse un pahar de șampanie și îi spusese să nu-și facă griji. Cu tot soarele, vinul și cina incredibilă, Gabi adormise sub stele. Amândoi erau obosiți când se băgaseră în pat, însă Alonzo făcuse dragoste cu ea cu ochii pe jumătate deschiși. Actul parcă se terminase înainte să înceapă, dar Gabi era prea obosită să-i pese.

Se trezi amețită, iar lângă pat avea o sticlă de apă și două pastile. „Pentru durerea ta de cap”, scria pe un bilet lăsat lângă apă.

Cum știuse Alonzo că avea să se trezească având o durere de cap? Poate că era de la vin? Sau că poate marea o răscolise.

Luă pastilele și se ridică din pat. Se uită pe geam și își dădu seama că erau în mijlocul mării. Nu se vedea deloc pământul.

Dușul de la bord era cât de luxos putea să fie pe un iaht. Apa îi alină durerea de cap, dar nu o trezi complet.

Când ieși de la duș, văzu că fusese cineva în camera ei și îi pusese pe pat o rochie albă de vară, care nu era a ei, însoțită de alt bilet: „Pentru mireasa mea”.

Cu un zâmbet, îmbracă rochia din bumbac și se întoarce spre oglindă. Îi venea perfect și îi ajungea până la degete. Chiar în căldura Mării Caraibilor, materialul era răcoros pe piele.

Își prinse părul într-un coc în vârful capului și încercă să alunge somnul când ieși din cameră, în căutarea logodnicului ei.

- Domnișoară Masini, o întâmpină stewardul în cabină și trase un scaun la masă. Domnul Picano a cerut să mâncați înainte de ziua cea mare. O să vină și el imediat.

- Cafea. Aș vrea niște cafea.

- Da, doamnă.

Tânărul se întoarce cu cafea și un castron cu fructe proaspete, împreună cu o varietate de briose. Era la jumătatea cafelei și mânca dintr-o brișă când intră Alonzo.

- Aici erai, spuse el, sărutând-o pe cap și așezându-se lângă ea.

- Ai dormit bine?

- Buștean. Deși un buștean nu doarme, nu-i așa?

Alonzo îi atinse nasul cu un deget și îi făcu semn tânărului să vină. Fără să i se ceară, acesta aduse o sticlă de șampanie și două pahare.

- E cam devreme pentru asta, nu crezi? întrebă ea.

În loc să spună ceva, bărbatul îi făcu cu ochiul și apoi îi făcu semn tânărului să plece.

Își ridică paharul și o așteptă și pe ea să-l ia pe al ei.

- Pentru noi, spuse el.

Cum putea să refuze zâmbetul de pe fața lui Alonzo?

- Pentru noi!

Vinul dulce și acidulat îi gădilă nasul și îi alunecă pe gât.

Înainte să pună paharul jos, Alonzo îi turnă și mai mult.

- O să-mi spui unde mergem? întrebă ea pentru a mia oară de când o luase de la aeroport.

Bărbatul ocoli masa și se așeză lângă ea, trăgând-o aproape.

- Ce zici de o lună de miere? Întrebarea suna ciudat spusă de el. Undeva departe de toată lumea. Putem să facem dragoste ore întregi, să ieșim doar ca să mâncăm sau să punem pe cineva să ne aducă mâncarea la pat.

Nu părea să fie el deloc. Alonzo nu stătea într-un loc pentru fantezii leneșe precum cele pe care le descria.

- Și ce am face în ziua următoare?

Bărbatul râse și o sărută pe obraz.

- Mă cunoști atât de bine!

Alonzo se rezemă de spătar și își lipi capul de al ei.

- Am fost atât de ocupat! Am nevoie de tine să mă aduci cu picioarele pe pământ.

Bucurându-se de senzația brațelor lui în jurul ei, Gabi se rezemă de el și bău din șampanie. Gândul că era persoana de care el avea nevoie în viața lui ca să se simtă complet îi lăsă o senzație de căldură. Până atunci, nimeni nu avusese cu adevărat nevoie de ea. Mama ei avusese nevoie de Val, mai ales după moartea tatălui lor, dar Gabi se simțise mereu mai mult ca o povară.

- E plăcut să aibă cineva nevoie de mine, mărturisi ea.

El își lipi fața de gâtul ei.

- Am nevoie de tine, Gabriella. Mai mult decât pot să-ți spun. Buzele lui le căutară pe ale ei pentru un sărut scurt. Când se retrase, își ridică paharul: Pentru faptul că avem nevoie unul de altul.

Gabi mai bău și simți cum ametește. Căldura îi acapără obrazii când puse paharul jos.

- Căsătorește-te cu mine, spuse Alonzo.

Ea chicoti.

- Deja ți-am spus că o s-o fac, zise și ridică mâna stângă.

Alonzo își puse paharul lângă al ei și îngenunche pe podea, luând-o de ambele mâini în timp ce o privea.

- Căsătorește-te cu mine acum. Azi!

Ea clipi și își alungă ceața din minte.

- Azi?

- Da, azi. Nu vreau să mai aștept. Vreau ca azi să-mi iei numele.

- Dar nunta...

- Putem s-o facem din nou mai târziu, cu rochie, flori, familie. Dar hai să facem asta acum, pentru noi. Nimeni nu trebuie să afle. Gândește-te, spuse el cu un zâmbet prostesc pe față. Peste câțiva ani, o să le povestim copiilor cum am fugit pe ape deschise într-o zi de vară, cu briza oceanului.

„Vorbești serios?”

Expresia de pe fața lui îi spuse că vorbea foarte serios.

Luă în considerare posibilitatea, dar simți o ezitare.

- Gândește-te doar ce greutate o să ți se ridice de pe umeri dacă nunta publică nu o să fie plină de stres emoțional. Alonzo îi sărută degetele. Te rog!

Gabi voia să spună da, urma să pronunțe cuvântul, când își simți capul greu.

- Cum am putea? Nu avem nici un preot.

- Căpitanul meu are autoritatea să facă asta, draga mea. Pe punte, chiar acum. O să-mi promit viața ție.

- Of, Alonzo!

Bărbatul se aplecă și o sărută apăsător. Trecură câteva secunde înainte să se îndepărteze destul cât să șoptească:

- Te iubesc, Gabriella. Fă-mă cel mai fericit bărbat de pe ocean și ia-mi numele!

Oare putea s-o facă? De ce să mai aștepte? Puteau s-o facă din nou peste câteva luni...

Simți cum barca se înclină - sau poate că era ea. Drumul pe care o împingea Alonzo era ca un vârtej pe care simțea că nu îl putea evita. Cu o inimă fericită și o minte încețoșată, se trezi încuviințând.

- Da? întrebă el din nou.

- Da.

După alt sărut, Alonzo îi dădu paharul și se ridică.

- Mă duc să-i spun căpitanului să aranjeze totul.

Măinile lui Gabi tremurau când ridică paharul la buze. Se uită în jos și văzu că era aproape gol. Se uită la sticlă și își dădu seama că și aceasta era aproape goală.

Oare chiar fusese de acord să se căsătorească cu el departe de toată lumea?

Zâmbi, în ciuda nodului din stomac. Se simțea bine să ia o decizie pe cont propriu, fără îndrumarea familiei. În plus, mutarea datei cu câteva luni mai devreme nu însemna nimic. Chiar nu însemna.

capitolul 20

La un moment dat, Meg își dădu seama că era într-un pat de hotel... doar că acesta se mișca. Iar de când absolvise colegiul, paturile de hotel cu saltele cu apă nu făceau parte din rutina ei. Slavă Domnului!

Cu toate astea, capul i se mișca în sus și în jos într-o mișcare constantă.

„Roma. Da. Sunt în Italia.“

Deschise ochii. „Val.“

Nu visa. Capul îi era lipit de pieptul lui Val și, din acea poziție, pieptul lui era ceva aparte. Ferm, presărat

cu păr negru. Pielea lui de italian și traiul pe o insulă tropicală îi dăduseră un bronz auriu pe care mulți și-l doreau, dar pe care rareori îl căpătau.

Încercând să stea nemișcată și să nu-și trezească partenerul, se uită să vadă unde îi erau toate membrele și ce făceau. Se afla pe partea ei stângă, cu brațul stâng prins între ei doi. Brațul drept era întins în josul pieptului lui, iar piciorul drept încolăcit în jurul picioarelor lui. Nici că ar fi putut semăna mai mult cu o pătură umană. Chiar și în somn, Val se ținea de ea. Mâna lui dreaptă era pe șoldul ei, un șold complet expus de atingerea lui. Se părea că așa-zisa ei cămașă de noapte dorise să se ridice în timpul nopții. Cu cealaltă mână, Val o ținea de brațul care era întins peste pieptul lui.

„Eu nu fac chestii de genul ăsta.“

Cu toate astea, era înfășurată în jurul lui ca buzele care sugeau felii de lime după un shot de tequila. Dormitul împreună însemna angajament, iar Val nu avea nimic care să însemne angajament. Nici măcar nu se culcaseră împreună – mă rog, se culcaseră, dar nu... Meg închise ochii și se afundă mai mult în el. „Cum poate să miroasă atât de bine după o zi de drum și o noapte de somn?“

Meg se desfătă cu senzația de a-l avea aproape și cu mirosul lui, după care se forță să deschidă ochii. Încercă să-și tragă mâna dreaptă de sub a lui, dar degetele lui se înfășurară în jurul alor ei și o ținură și mai strâns.

- Nu pleca, spuse el.

- Ești treaz?

- Din momentul în care ai deschis ochii.

Meg își înalță capul și văzu că o privea. Dumnezeuule, trebuia să existe o lege să nu arate atât de sexy la prima oră a dimineții!

Ea zâmbi și nu-și făcu griji legate de părul în dezordine sau de posibila respirație de dimineață.

- Ce faci în patul meu, Masini?

Bărbatul se întoarse destul ca piciorul ei să alunece între ale lui.

- Îmbrățișez o femeie frumoasă.

- Cât de isteț din partea ta! Cum ai reușit să intri în cameră aseară?

- Avantajul de a ști limba, *cara*. Italia, mai ales Roma, e un loc al iubirii și al romantismului. Câteva cuvinte scurte deschid uși.

- Și banii?

Val ridică sprâncenele.

- Nici asta nu strică.

- Deci ai mituit ca să ajungi în patul meu. Sunt impresionată.

Val îi dădu drumul la mână și își puse palma pe obrazul ei.

Ea se bucură de atingerea lui. Degetul ei mare se plimba de-a lungul unui mușchi încordat.

Val se mută mai aproape, gemând ușor la atingerea ei. Oftă, iar privirea i-o susținu pe a ei.

- Acum de ce o să fie nevoie ca să ajung în tine?

Imaginea cu ei doi, prinși într-o îmbrățișare pasională, îi apărură atât de repede în minte lui Meg, încât tresări.

Degetele ei se înfipseră în pielea lui.

- Asta e ușor.

Zâmbetul lui fu neprețuit.

- Da?

Cu vârful degetului, Meg îi mângâie sfârțul, iar el își ținu respirația.

- Nu trebuie decât să ceri.

Val își linse buzele, ascunzându-și zâmbetul și încercând să fie serios.

- *Cara*... Își trecu mâna peste fața ei și îi atinse ușor gâtul. *Bella*, lasă-mă să te iubesc!

Accentul lui deveni mai intens în timp ce vocea îi deveni mai joasă.

Oare mai existase cineva care să facă dragoste cu ea numai prin cuvinte?

Numai Val.

Ea îi răspunse cu un sărut. Când simți gust de mentă pe limbă, se retrase.

- Nu joci corect. Apă de gură?

El o trase înapoi, o sărută, o gustă și făcu să dispară toate gândurile legate de respirația de dimineață. Meg oftă și îl lăsă să preia controlul. Val o ținu ostatică doar cu limba lui, venerându-i gura. Când buzele ei îl obosiră sau poate doar trebuia să respire, o împinse pe spate și începu un dans lent în zona gâtului, mâna lui liberă jucându-se cu piciorul și cu șoldul ei, trezind cu atingerea lui fiecare nerv care ațipise.

Poate că trebuia să-și schimbe părerea despre dormitul peste noapte cu cineva.

- Trezitul alături de tine are anumite avantaje, spuse ea, în timp ce Val îi trase cămașa de noapte în jos și îi sărută partea de sus a sânelui.

Sfârcurile ei se întăriră și i se oferiră. Mâna lui se înfășură în jurul ei, mângâind.

- Ca și culcatul cu mine. Îi mușcă ușor sfârțul prin haine. Și dușul cu mine.

Cum putea să sugă prin material? Totul o gâdila. Își trase șoldurile mai aproape, pentru un contact mai strâns. Genunchiul lui îi oferă eliberarea dorinței care îi ardea jos în stomac.

- Băi fierbinți, spuse ea. Îmi plac băile fierbinți.

Bărbatul râse, în timp ce o ridică îndeajuns cât să-i tragă cămașa de noapte peste cap.

- *Sei bellissima*, spuse el, înainte să își aplece capul ca să o guste.

Asprimea bărbii lui nu făcu decât să intensifice chinul pe care limba lui îl oferea sânelor ei. Tachinarea lentă, chinuitoare a corpului ei îi mări pulsul și o făcu să respire mai greoi. Până acum, nodul din piept nu-și făcuse apariția, deși corpul ei era încordat.

Greutatea erecției lui Val o apăsa pe stomac și îi declanșă un fior de dorință între picioare.

Meg își plimbă unghiile pe spatele lui și dădu peste elasticul de la boxeri, în timp ce își trăgea genunchiul mai aproape.

Val șopti ceva în italiană, după care o sărută din nou. Nu se grăbi. În trecut, Meg se grăbea, încerca să-și împingă iubitul cât mai repede spre linia de final. Dar nu și cu Val. Faptul că se sărutau pe jumătate goi, ca doi tineri pe bancheta din spate a unei mașini, oferea o plăcere despre care uitase că exista.

Se sărutară, se atinseră, se gustară și descoperiră locurile care trezeau cel mai intens răspuns în celălalt. Val îi atinse pliurile cu o cascadă de cuvinte senzuale în italiană.

- Mă omori, spuse ea când el nu se grăbi cu atingerea.

- Atunci o să murim împreună, *cara*.

Folosindu-și picioarele, îi dădu boxerii jos și îl tachină așa cum o tachinase și el.

Era încins, pregătit... Își plimbă unghiile peste, sub și în jurul, dar nu îl atinse complet până când Val nu îi oferi o eliberare. Prima atingere a degetelor lui în cele mai sensibile părți îi făcură inima să bată cu putere în piept.

- Ușor. Încet, *bella*.

Încet era bine. Meg se forță să inspire adânc. El o atinse și o aduse până la marginea eliberării, moment în care se retrase. În loc să-l lovească frustrată în piept, Meg îi răspunse cu aceeași monedă la tachinare. Îi atinse și îl strânse. El se împinse în mâna ei, pierzându-și controlul când îl auzi ținându-și respirația.

Acum era lângă el, iar în următoarea secundă era sub el. Auzi un ambalaj, îl simți îndepărtându-se destul cât să se protejeze și Meg știu că era în siguranță. Val o luă de mâini și i le ridică peste cap.

Era goală în fața lui, iar el se mișcă spre esența ei deschisă.

- Sei un dono, șopti el când o pătrunse.

Ea se mulă pe el, îl primi și oftă.

- Oh, Val!

Închise ochii ca să simtă plăcerea.

- E perfect. Ești perfect.

Apoi el începu să se miște. Cum făcuse cu sărutul, construi valuri lente de plăcere, până când sensibilitatea făcu loc nevoii lacome. Meg îl apucă de umeri, își înfășură picioarele în jurul taliei lui și găsi alt loc al plăcerii adânc în corpul ei, de a cărui existență nici măcar nu știuse.

Ea simți momentul în care Val pierdu controlul, în timp ce tot lua de la ea și cerea ca trupul ei să îi răspundă. Asta și făcu.

Meg începu să respire sacadat și ameți în timp ce se spulberă în eliberarea ei. Val se grăbi să țină pasul, până când amândoi gâfâiră, relaxați.

Cu Val pe jumătate adormit deasupra ei, Meg întinse mâna după inhalatorul de pe noptieră.

El o privi îngrijorat.

- Sunt bine, insistă ea. Doar puțin.

Presiunea corpului dispăru imediat, dar îi simți lipsa. Dar îi era mai ușor să respire fără greutatea lui pe ea.

Medicamentul îi deschise plămâni.

- Îmi pare rău.

Bietul de el credea că o omorâse.

Ea își puse inhalatorul pe noptieră și îl trase din nou pe ea.

- Mie, nu.

- Dar plămâni tăi...

- Sunt bine.

Meg oftă.

Val se așeză pe spate și o trase peste el tocmai când soarele începea să răsară deasupra Romei.

Margaret cânta la duș.

„Evident că ea cântă la duș.” Oare se așteptase la altceva?

Val se pieptăna după ce se îmbracă într-o cămașă casual și niște pantaloni. Se întrebă dacă hotelul avea un magazin de haine unde se vindeau blugi.

Își zâmbi în oglindă și clătină din cap.

- O să mă ocup de asta mai târziu, își spuse înainte să iasă din camera lui Margaret.

Lăsând-o cântând - de fapt, fredonând, cu apa care curgea în baia privată. Ieși în camera comună a apartamentului și se lovi de privirea ușor surprinsă a lui Michael, care se bucura deja de o cană de cafea și de un mic dejun cu fructe, brânză și biscuiți.

- De ce nu sunt surprins să te văd ieșind din camera lui Meg?

Michael îi făcu semn să se așeze lângă el și luă bolul de cafea. După o încuviințare scurtă, turnă băutura tare într-o cană.

- Am zburat în L.A. și am auzit că sunteți amândoi aici. Eram cu cinci ore în urma voastră.

Michael puse cafeaua în fața lui Val după ce acesta se așeză.

- Asta o să te trezească, spuse el după prima gură.

- Cafea europeană... nimic mai bun.

A doua înghițitură îi pică mai bine lui Val.

- Columbiană?

Michael încuviință din cap.

- Așa e, dar cine petrece mult timp acolo?

- Bine punctat.

Vorbiră despre cafea, călătorii și luară micul dejun.

- Deci de ce sunteți în Roma? întrebă Val într-un final.

Michael își ridică mâna în aer și flutură două degete în direcția lui Val.

- Nu știu dacă o să vrei să auzi asta.

Val simți cum zâmbetul îi dispăru de pe față.

- De ce?

Din spatele lui, Val auzi vocea lui Margaret.

- Pentru că urmărim o pistă despre viitorul tău cumnat.

Val nu știa ce era mai rău - faptul că Michael și Margaret erau în Roma, în Italia, urmărind o pistă despre Alonzo sau faptul că nu simțise cum i se ridică părul de pe ceafă.

- De ce?

Michael și Margaret schimbă câteva priviri.

- E vorba de vin, îi zise Michael. E ceva legat de vinul lui care nu se leagă.

Margaret se așeză lângă el, temându-se de reacția lui, dacă Val o citea bine. Femeia cu care tocmai făcuse dragoste, pe care o iubise cu intensitate era agitată.

Val îi făcu semn și își bătu ușor piciorul cu un zâmbet.

Ea veni și se așeză pe locul oferit. Pielea ei era curată, iar părul îi mirosea a trandafiri. Nu era pic de machiaj pe fața ei, dar era frumoasă. Agitată, dar frumoasă.

Meg bău cafea din cana lui și o umplu în timp ce Michael vorbea.

Potrivit lui Michael, vinul lui Alonzo avea un gust familiar. Prea familiar, ca și cum vinul nu provenea din regiunea Italiei unde susținea Alonzo că era făcut. Când Michael îi spuse lui Val despre timpul pe care îl petrecuse cu un bărbat care cunoștea vinurile mai bine decât cunoștea Val domeniul stațiunilor de vacanță și cum stătea treaba cu mamele italiene băgăcioase, Val se trezi întrebându-se de ce Michael și Margaret zburaseră până în Italia pentru o pistă.

- E tot ce avem, spuse Margaret în timp ce-i dădu un biscuit.

- Vinul lui Alonzo are același gust ca o marcă pe care o știi, deci de ce să zbori peste Ocean ca să verifici?

Urmă alt schimb de priviri între Michael și Margaret.

- Nu-mi place de el, spuse Margaret. Nu cred că e bărbatul potrivit pentru sora ta. Și cred că ascunde ceva.

- Ascunde ceva pentru că nu-ți place de el?

Margaret se ridică din poala lui Val și se duse la dralumina umplu camera.

- Nu-mi place de el, așa că l-am verificat.

Asta îl făcu pe Val să fie mai atent.

- L-ai verificat?

Cu spatele la el - un spate îmbrăcat în pantaloni și o cămașă de mătase -, tot se simțea goală, sexy.

- Cheltuiește mai mulți bani decât câștigă.

Val își dădu seama că bătea cu degetul în masă. Știa că Alonzo ducea o viață extravagantă. Se gândise la stilul lui de viață când îi acceptase cererea de a căsători cu sora lui. Gabi merita un bărbat care putea să-i asigure un anumit nivel de trai.

De asemenea, Gabi avea dreptul la intimitate, iar asta îl oprise pe Val să-i facă o verificare completă iubitelui ei.

- De unde știi asta?

- L-am verificat. Margaret își întoarse privirea calmă spre Val. Bărbatul ascunde ceva și am venit aici ca să aflăm ce anume.

El luă cana de cafea, după care o puse jos.

- Chiar dacă e așa, ce legătură are asta cu pozele cu voi doi?

Margaret ridică din umeri.

- Poate că nu are nici o legătură. Sau bărbatul știe că suntem pe urmele lui și vrea o garanție ca să nu spunem nimic. Probabil pozele.

- Alonzo nu era pe insulă când au fost făcute pozele.

Însă, chiar în timp ce spuse asta, Val își aminti că unul dintre angajații lui Alonzo fusese. Viitorul lui cumnat și oamenii lui nu treceau prin verificările riguroase prin care treceau toți angajații și oaspeții lui Val.

- Dacă ne înșelăm, o să plecăm din Italia cu burta plină și o ladă sau două de vin. Dar dacă avem dreptate...

Michael se uită la Margaret.

- Prevenim o prietenă să facă o greșeală imensă.

- Te referi la Gabi.

Val zâmbi din nou. Faptul că Margaret se străduise atât de mult ca să se asigure că sora lui nu se aruncă în brațele bărbatului nepotrivit îi dădu o senzație de căldură.

- Gabi e prea naivă. Fie Alonzo este absolut incredibil în pat, fie...

- Nu vreau să aud nimic despre viața sexuală a surorii mele, o întrerupse Val.

Margaret se duse spre el, se așeză din nou în poala lui și îl sărută apăsător.

- Hai să ne asigurăm că sora ta nu face cea mai mare greșală a vieții ei!

Val își trecu mâinile în jurul taliei lui Margaret. Adora mirosul ei.

- Și dacă Alonzo e în regulă și noi suntem aici doar ca să-i găsim defecte?

- Cum vor afla? Nu își fac de cap pe...

Val își scrâșni dinții.

- Din nou viața amoroasă a surorii mele.

Margaret îl cruță.

- Nu o să afle decât dacă descoperim ceva. Și, chiar dacă află, pot să iau totul asupra mea. Tu nu ai făcut decât să vii după mine și n-ai avut de ales decât să ne însoțești. Sau poți să te duci acasă și să spui nu ai nimic de-a face cu asta.

- Și să te las în Italia fără să știi limba? Ce te aștepti să găsești dacă nu știi când cineva îți spune adevărul sau îți zice să ești un turist stupid?

Michael făcu un semn spre ea.

- Are dreptate. Poți să te prefaci că nu știi limba și că suntem turiști.

- Iar la momentul potrivit le pui întrebările potrivite localnicilor. Merită încercat. În cel mai rău caz...

- Plecăm cu burta plină și câteva lăzi de vin, termină Val fraza.

capitolul 21

Bărbatul era sexy, încrezător și complet în elementul lui în timp ce negocia cu o companie de închiriat mașini înainte să plece din hotel. Se părea că Michael și Val aveau ceva în comun când venea vorba de mașini. Bineînțeles că asta însemna că Meg era blocată pe așa-zisa banchetă din spate a unei mașini, în timp ce Val zbură peste autostrăzile și drumurile Italiei.

Cu toate că semnele de circulație nu erau complet străine, le luă câteva minute să proceseze totul. Val în schimb schimba vitezele și făcea la dreapta sau la stânga de parcă era acasă.

Nu dură mult ca orașul să rămână în urma lor și zona rurală să se deschidă, cu zone întinse și podgorii. Michael nu își ștersese zâmbetul de pe buze de când plecaseră de la hotel.

- E ca în California, dar mai bine, spuse Meg din spate.

Michael încuviință.

- Producția optimă de struguri. California produce peste 80% din vinul din America. Dar aici a luat naștere vinul... Mă rog, aici și în Franța.

- Dar nimănui nu-i plac francezii.

Gluma lui Val îi făcu pe toți să râdă.

Meg nu cunoștea pe nimeni care să fie în totalitate francez și nu avea o părere despre acel subiect.

- E vorba de istorie, de anii de producție care fac fiecare zonă unică. Noii producători de vinuri studiază asta și e sarcina lor să cunoască diferențele subtile.

Lui Val îi plăcea să șofeze cu viteză. Lua cu siguranță curbele strâmte ale drumului, în timp ce ghida mașina sport după bunul plac.

- Ești actor, ce știi tu despre diferențe subtile? întreabă Val.

- Hollywood.

Val reuși să-i arunce o privire lui Michael înainte să-și îndrepte din nou ochii spre drum.

- Înainte să fiu destul de mare ca să beau, Hollywoodul mi-a oferit tot. Aveam 20 de ani când am apărut în primul film. Când am terminat producția, erau linii de cocaină și shoturi de tequila pe bar.

Meg nu auzise povestea asta și știa cu siguranță că nici prietena ei Judy nu o auzise, așa că ascultă cu atenție fiecare silabă.

- Cocaina nu era o opțiune. Nici nu m-am uitat de două ori la ea, dar tequila... asta e altă poveste.

Meg râse.

- Te-a mușcat de fund, așa e?

Michael clătină din cap, de parcă își amintea durerea.

- Nu înțeleg ce văd oamenii la porcăria aia. Mi-a fost rău o săptămână. După asta, after-party-urile au continuat și am observat vinul, șampania - toate puse lângă droguri și alte chestii. Voiam să fiu adult, dar nu voiam să am arsuri în stomac o săptămână după asta. Hollywoodul își permitea un vin decent. Am învățat repede ce îmi plăcea și ce nu.

Meg zâmbi. Îi plăcu faptul că Michael le împărtășise o poveste personală.

- Atunci de ce-ți ascunzi iubirea pentru vin? Ai o crămă plină de vin, dar în public bei bere.

- Imaginea mea bea bere.

Meg pufni.

- Poate că e momentul să-ți schimbi imaginea. Berea e băutura săracului. Vinul și chiar tequila sunt pentru oamenii cu bani.

Michael păru să-i ia în considerare cuvintele.

- Cu excepția cazului în care îți place berea, spuse Val.

- Nu o suport.

- Viața e prea scurtă ca să bei ceva ce nu-ți place.

Meg fu de acord. Ea era în țara vinului și nu îi plăcea asta. Un whisky era perfect, dar vinul? Nu.

Merseră până în regiunea Umbria și la crama care producea ceea ce Michael insista că avea același gust ca vinul lui Alonzo.

Nu era nici un dubiu după felul în care intraseră în camera de degustare că se aflau într-o misiune.

Din fericire, fața lui Michael era cunoscută peste tot. Angajații se înghesuiră să îi ajute, cerură autografe și le oferiră mai multă atenție decât oricui altcuiva.

Nu trecu mult timp până când proprietarii cramei veniră lângă Michael. Charisma și farmecul lui natural deschideau uși ca nimic altceva.

- Prietenii mei, domnișoara Rosenthal și domnul Masini, spuse Michael, deschizând conversația spre ei doi.

Val dădu mâna cu proprietarul și vorbi în italiană. Înțelegerea incognito avea să aștepte până când ajungeau în regiunea lui Alonzo. Aici, Val avea mână liberă să vorbească orice voia ca să afle răspunsurile pe care le căutau.

- Deci vreți să aflați mai multe despre vinul nostru, spuse gazda lor.

- Mă tem că ne aflăm în dezavantaj din cauza prietenului nostru faimos. A spus că sunteți cei mai buni. Am venit să aflăm de ce.

Luciano, căruia i se spunea Luc, îi duse pe toți trei în spatele camerei de degustări, pentru un tur privat. Meg se întrebă dacă îl refuzase cineva vreodată pe Michael.

Pereții de piatră ai pasajului dădură spre o cameră mai mare, unde se aflau câteva mese și câteva sute de sticle de vin. Spațiul răcoros contrasta cu camera de deasupra, unde oamenii de rând degustau vinul.

Luc le spuse cât de veche era crama și le vorbi despre strămoșii lui, care deținuseră crama înaintea lui. Deseori, se întorcea și-i spunea ceva în italiană lui Val, apoi continua, de parcă toți înțeleseseră.

- A fost un an grozav. Luc se întinse spre raftul de sus al cramei răcoroase și scoase o sticlă care era deja

curățată de praf. Țasta e anul despre care ai spus că îți place, nu?

Michael studie eticheta, după care îi dădu gazdei sticla înapoi.

- Am mai multe sticle în colecția mea.

Luc își înclină capul, în semn de apreciere.

- Spune-mi ce vrei să știi, *signor*. Deja îți place vinul meu. Poate că ești aici ca să găsești alt vin preferat?

- Aș vrea să încerc mai multe, bineînțeles, dar vreau și să aflu și prietenii mei despre aceste varietăți și ce le scoate în evidență printre toate vinuri de aici din Italia.

Luc întinse mâna, încurajându-i să ia loc, în timp ce el folosi un interfon ca să ceară ajutor de la angajații săi. Înainte ca Meg să-și poată trage scaunul, trei angajați intrară în cameră și începură să aranjeze pahar după pahar. Luc scoase sticle din colecția lui, în timp ce altele fură aduse din camera de sus. O tavă cu biscuiți, brânză, măslina și alte câteva lucruri pe care Meg nu le putu identifica fu așezată pe masa lor.

- Vremea în acel an a fost perfectă. Am sperat că și anul următor va fi la fel, dar ploaia din acel sezon ne-a dat o recoltă mică.

În timp ce Luc le explica condițiile meteorologice, turnă puțin vin în trei pahare.

În loc să ia paharul precum Michael și Val, Meg își îndreptă atenția spre Luc:

- Mi-ar plăcea să mă prefac că știu ce degust, Luc, dar mi s-ar părea mare păcat. Te rog, spune-mi ce văd și ce degust!

- E plăcerea mea, *signorina*.

Luc vorbi despre culoarea și densitatea vinului.

Meg se așteptă ca bărbatul să-și afunde nasul adânc în pahar, dar acesta pur și simplu ținu paharul sub nas și inspiră mirosul. Luc îi vorbi despre lucrurile la care trebuia să fie atentă când mirosea vinul - lucrurile rele.

- Dar nu o să găsești așa ceva aici, spuse el. Acum spune-mi, pot să simți stejarul?

Meg nu era sigură dacă inspirase stejar sau nu.

- Ținem acest vin vechi în cele mai vechi butoaie.

- Le refolosiți? întrebă Meg.

- Da, de mai multe ori. Butoaiele noi au cu totul alt miros.

Când fură pregătiți să deguste, Meg chiar aștepta cu nerăbdare să guste vinul cu miros de stejar, nu prea dens și roșu, nu mov.

Ea și Michael înghițiră vinul cu gust plăcut, în timp ce Val îl scuipă.

Gustară diferite amestecuri și varietăți, de fiecare dată mâncând și biscuiții de pe masă. La final, urmă întrebarea care ardea pentru toți.

- Ce face ca acest vin să fie unic în această regiune, Luc? întrebă Michael.

- Aș vrea să-mi asum tot creditul, dar adevărul e mult prea cunoscut ca să poată fi falsificat. Aroma unică vine de la *sagrantino*. Strugurele crește aproape numai în această regiune.

- Toate amestecurile tale au acest strugure? întrebă Val.

- Nu toate, dar în acest an de producție, am folosit mai mult.

Era momentul ca Meg să pună întrebarea evidentă.

- Deci nu o să găsim vinuri care au același gust, să zicem, în regiunea Campagna?

- Nu e posibil, *signorina*. Unele vinuri e posibil să semene, dar nu se vor compara cu acesta. Oricum, nu pentru cei educați în acest sens. Cineva ca tine, care nu știe încă diferențele subtile, e posibil să nu-și dea seama de schimbarea regiunilor.

- Pun pariu că Michael și-ar da seama de diferență, spuse ea.

Luc se întoarse spre Michael.

- Să-ți testăm bolta palatină?

- Sunt deschis provocării.

Luc înclină capul și îi spuse ceva unuia dintre oamenii lui, care dispăru și se întoarse cu câteva sticle.

Val și Meg priviră cum paharele fură luate și înlocuite cu unele noi. Michael roti lichidul în pahar, gustă și scuipă fără să spună nici un cuvânt. Scrise răspunsul despre regiune și îl așeză cu fața în jos, în fața sticlelor anonime, după care trecu la următoarea.

- Clar arată ca și cum știe ce face, îi șopti Val la ureche.

Meg ridică din umeri. Și ea reușea să simtă diferența între niște tipuri de whisky, deci era de înțeles că Michael putea să deosebească vinurile.

Michael ezită la ultima sticlă, bău de două ori din ea și îl lăsă să-i curgă pe gât în loc să-l scuipe.

- Bună încercare, îi spuse el lui Luc.

- Hai să vedem cum te-ai descurcat!

Luc dezvălui prima sticlă și o întoarse spre Michael. Regiunea Veneto.

Întoarse răspunsul lui Michael și zâmbi.

- Unu la unu.

A doua sticlă era Toscana, a treia era a lui Luc, a patra din Campagna, a cincea din Sicilia.

- Și ultima? întrebă Luc cu o expresie ciudată de mândrie.

- Napa, zise Michael și râse.

- Cred că putem spune cu siguranță că Michael știe regiunile viticole, îi spuse Meg lui Val.

Având o confirmare a papilelor gustative ale lui Michael, chiar era momentul să aibă dubii în privința vinului lui Alonzo.

Luc îi însoți afară din camera de degustare și îi invită să rămână la cină. Având în vedere cât timp le oferise, ar fi fost o insultă să plece pur și simplu.

Așa că rămaseră la cină, băură și mai mult vin și, după ce plecară, Michael și Val dădură comenzi mari din colecția lui Luc, care să fie trimise în SUA.

-Acum ce facem? întrebă Meg.

-Mâine o luăm spre sud.

-Spre crama lui Alonzo? zise Meg, dar nu era convinsă că era o idee bună.

-La proprietățile vecine. Aflăm ce putem de acolo, sugerează Val.

Îngrijorarea se citea pe fața lui. Meg își puse mâna pe piciorul lui în timp ce conducea. El îi sărută degetele, după care îi așeză mâna la loc.

De ce spunea Alonzo că vinul altcuiva era al lui?

Meg se gândi la Gabi. Ceva îi spunea că prietena ei nu avea să îmbrace rochia de mireasă prea curând. După expresia lui Val, dacă bănuielile lor erau adevărate, prefera să o închidă pe Gabi într-un turn de fildeș decât să lase un mincinos să o ia de soție pe sora lui.

Ceremonia fu scurtă. Lui Gabi îi plăcea să creadă că trecuse repede pentru că așa se întâmpla cu toate lucrurile bune din viață. Minte îi plutea între soare, mare și enormitatea angajamentului pe care și-l asuma. Când căpitanul îi spuse lui Alonzo să sărute mireasa, soțul ei o luă în brațe și o copleși.

Unul dintre membrii echipajului făcu câteva poze în timpul ceremoniei scurte, apoi ținură din nou un toast, cu promisiunile pe care și le făcură unul altuia.

Gabi își amintea că semnase o hârtie și se întrebă cum reușise Alonzo să aducă un certificat de căsătorie în mijlocul oceanului. Apoi bărbatul o duse în cabina lui.

Peste câteva ore, se trezi cu o durere de cap și un gol în stomac. Ca și înainte, Alonzo nu era lângă ea. Soarele apunea, simțindu-se o briză răcoroasă, care o ajută să-și limpezească mintea când se dădu jos din pat.

Alonzo se ținea de balustradă și privea oceanul.

- Aici erai, spuse ea, în timp ce-și înfășură mâinile în jurul taliei lui.

Bărbatul îi acoperi mâna cu a lui și o sărută pe creștetul capului.

- Dormeai atât de liniștită, doamnă Picano! Era datoria mea de soț să te las să dormi.

- Și să ratez apusul?

Bărbatul o trase mai aproape.

Când se află în brațele lui, Gabi spuse:

- Chiar suntem căsătoriți.

- Da.

- Cred că e cel mai spontan lucru pe care l-am făcut vreodată, îi spuse ea cu un oftat.

Alonzo se retrase și zâmbetul îi dispăru de pe buze.

- Încă te doare capul, nu?

- Puțin.

Îi spuse să se așeze și să îl aștepte. Când se întoarse, avea altă doză de aspirină și un pahar cu apă.

- Ai atâta grijă de mine! îi zise ea.

- Am promis că așa o să fie, nu?

Gabi nu-și amintea dacă asta făcuse parte din jurămintele lor. Se muștră pentru că uitase atât de repede cuvintele. Poate, dacă îi mai trecea durerea de cap, avea să-și amintească totul mai clar.

Alonzo se așeză lângă ea și o lăsă să-și rezeme capul de umărul lui. Liniștea mării și medicamentul îi învinseră rapid durerea de cap. Începea să se întrebe dacă medicamentul lui Alonzo din Italia era făcător de minuni. Niciodată nu îi trecuse durerea atât de repede. Ba chiar mintea îi plutea puțin în timp ce durerea dispărea.

- Te simți deja mai bine? întrebă Alonzo în timp ce soarele nu le mai ținu companie.

- Probabil datorită ție.

Bărbatul se ridică și se întinse după ea.

- Hai cu mine atunci. Am o masă demnă de o nouă mireasă care așteaptă să o savurezi.

Gabi pluti în timp ce cinară, băură și chiar dansară. Noaptea fu magică - tot ce sperase Gabi să trăiască în ziua nunții și în acea seară.

Ziua următoare, un flacon cu medicamente se afla lângă paharul cu apă. Alonzo iar nu era lângă ea.

capitolul 22

- E deja a treia cramă și nimeni nu vorbește, spuse Meg în mașină, clătinând din cap.

Tot ce putea Val să simtă era mirosul părului ei. Hotelul avea o marcă de produse pe bază de semințe de struguri și ulei. Parfumul îl îmbătă. Sau poate femeia care îl folosea.

- E ca și cum nu vorbesc în mod voit.

Michael pronunță cuvintele pe care Val le gândea. Intraseră în crama aflată la est de cea a lui Alonzo, iar Meg și Michael pozară într-un cuplu. Val intră și el la scurt timp după aceea și stătu deoparte în timp ce degustau vin și puneau întrebări. În clipa în care pomenirea de crama Picano, zâmbetele dispărură și obloanele fură trase. La fel se întâmplă la a doua cramă. Cea din nord nu fu la fel de reținută, dar tot nu spuse nimic despre vecini. Proprietatea schimbase ceva oameni de-a lungul anilor, dar nimic mai mult. Cu toate astea, Val credea că se purta o conversație pe care nu o auzea și nici măcar nu era în italiană.

- Eu zic să schimbăm puțin lucrurile, sugeră Meg. La următoarea oprire, tu o să rămâi în mașină, îi spuse lui Michael. Eu și Val o să mergem înăuntru... Eu o să fiu puțin amețită, iar iubitul meu italian o să muncească din greu ca să aibă noroc și să intre în crama lui Alonzo.

Alonzo nu avea o cameră de degustare, lucru nemăi-auzit, iar cu atâtea crame în zonă, nu era chiar cea mai bună practică în afaceri.

Margaret își desfăcu nasturii de sus ai bluzei, până ce decolteul ei alb simți aerul italian.

- Ce faci?

- Pregătesc terenul, spuse ea, după care se mai dădu cu un strat de gloss, își umflă părul și îi trimise un sărut lui Val.

Era minunată, chiar și în încercarea de a arăta ca o femeie oarecare cu care te distrai. Val o cunoștea pe femeia de sub acea fațadă. Era mai frustrată decât el de zidul de care se loviseră. Gabi însemna ceva pentru ea. „Nu o s-o lăsăm să facă o greșală colosală dacă Alonzo o joacă pe degete.” Cuvintele ei răsunară în mintea lui Val. Fusese atât de prins în propria viață, în propria muncă, încât nu reușise să-și protejeze sora. Ar fi trebuit să-l investigheze mai mult pe Alonzo. În încercarea de a asigura intimitatea surorii lui, considerase adevărat tot ce-i spusese Alonzo.

Val verificase dacă numele lui Alonzo chiar era asociat cu podgoria, dar atât.

Acum, câteva luni mai târziu, traversa zona rurală a Italiei ca să găsească defectele viitorului său cumnat. Bărbatul care se culca cu sora lui.

Val se încordă. În acel moment, sora lui era singură cu acel bărbat.

„O vacanță scurtă”, îi spusese Alonzo. Un mod de a se apropia din nou de viitoarea lui soție.

De ce ar fi vrut un logodnic să se apropie din nou de viitoarea lui soție?

Michael conduse până la parcare, iar Val o ajută pe Meg să coboare de pe bancheta din spate.

În clipa în care coborâra din mașină, Margaret începu să chicotească și să-l împingă.

- Ești bine?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

- Intră în jocul meu!
El își puse zâmbetul pe buze și o conduse în camera de degustare.

Gălăgios și american era o formă de artă, iar Margaret era maestră la asta.

- Oh, asta e drăguță, spuse ea când intrară în camera de degustare cu aer condiționat.

- Și cea de dinainte a fost drăguță.

Erau câțiva clienți care stăteau la barul de degustare, învârtind și gustând vin. Majoritatea îl beau, foarte puțini îl și scuipau.

Margaret îl fixă cu privirea pe unul dintre ei. Val nu se considera un bărbat gelos și știa că Margaret doar interpreta un rol, însă tot nu-i plăcea toată atenția pe care o îndreptase spre tânărul din spatele barului.

- Pentru ce vin e cunoscut locul ăsta?

Așa deschidea conversația?

Celălalt bărbat se uită la Val.

- Am fost în toată regiunea azi, îi spuse Val în engleză.

- Vinurile noastre albe sunt premiate, spuse băiatul în engleză. Nu că ați observa diferența după cât ați băut, spuse el în italiană.

Val nu se sinchisi, pretinzând că nu-l înțelesese.

Cei doi râseră și-i zâmbiră dulce lui Margaret.

- Ce a spus? întrebă ea în timp ce se așeză în poala lui Val.

- A spus că ești minunată, *cara*.

Fu rândul angajatului să râdă.

- Adu-ne mostre din vinurile voastre câștigătoare, îi zise Val bărbatului în italiană.

Tânărul alinie paharele și începu să toarne.

Margaret învârti vinul alb și zâmbi.

- Fac ce trebuie?

Val voia să-și muște buza, dar nu o făcu.

- Numai cu cele roșii, *bella*.

- Ah, bine.

Margaret mirosi și înghiți.

- Are gust de trandafiri.

Val se întoarce spre angajat, care făcu o mișcare subtilă cu capul.

Val încercă și el și scuipă vinul. Nu exista nici o tentă florală în amestec. Cel puțin nu pe papilele lui gustative.

La a treia degustare, Margaret exclamă:

- Stejar, simt miros de stejar!

Angajatul clătină din nou din cap.

- Nu ținem vinul alb în stejar.

Margaret se îmbufnă și se comportă ca o blondă.

- Păcat, credeam că l-am nimerit pe ăsta. Pun pariu că în crama aia de sus e stejar. Cum îi zice?

- Picano. Acolo o să mergem după aceea, *cara*. Nu-ți face griji.

Bărbatul clătină din cap.

- Nu au degustări, le spuse el.

Margaret se îmbufnă și mai tare.

- De ce, doar suntem în Italia, nu? Casa vinului și a iubirii?

Îl sărută pe Val pe gât destul ca bărbatul din spatele barului să se foiască.

- Nu știi sigur de ce nu fac degustări.

Bărbatul scoase un vin roșu din spatele barului și îl prezentă lui Val.

- Pentru doamna?

Val încuviință scurt și spuse:

- Știu că am gustat din vinul lor în SUA. E vreun loc de unde pot să-l cumpăr?

Val nu-și dădu seama dacă discuția despre alt soi de vin îl deranja pe angajat.

- Nu e local. Cred că exportă în exclusivitate.

Margaret bea vin și asculta.

- E normal? întrebă Val.

Angajatul le șopti:

- Cred că sunt intimidați de toate numele din jur. Noii proprietari vin pe aici foarte rar - cel mai probabil, calitatea nu e exact cea care ar trebui să fie.

Margaret îi dădu paharul ei lui Val.

- Asta e bun.

Val gustă și încuviință. După ce cumpărară câteva sticle din vinul roșu despre care Margaret spusese că îi plăcuse, se întoarseră la mașină. Îi spuseră lui Michael ce aflaseră în timp ce conduceau spre ultima podgorie vecină cu proprietatea lui Picano.

- Cine face vin italianesc și nu îl vinde italienilor? întrebă Margaret.

- Nu am auzit niciodată așa ceva. Michael coti spre următoarea cramă. Care e planul cu locul acesta?

- Cred că ar trebui să te duci în camera de degustare și să strângi publicul de acolo. Eu și Val putem să ne plimbăm puțin prin podgorie, poate să vedem locul lui Alonzo.

- Să încalcăm proprietatea?

- Să intrăm dintr-o podgorie în alta. Toate arată la fel, îi spuse Margaret lui Val în timp ce-și flutura genele.

- Știam eu că ești mai vicleană decât mi-a dat de înțeles verificarea pe care ți-am făcut-o.

- Viața este prea scurtă ca să stai mereu pe drumul corect.

Michael râse.

- Poți să mai spui asta o dată.

În parcare erau mai multe mașini. Se îndepărtară de mulțime și găsiră umbra unui copac din spate. Michael își puse ochelarii de soare înainte să deschidă portiera.

- Dați-mi cinci minute!

- Dă-i gata, domnule Hollywood!

Margaret îl bătu pe spate, iar el coborî din mașină.

Amândoi îl priviră dispărând în camera de degustare.

- Îmi plac prietenii tăi, spuse Val.

- Michael e un om bun. Toată familia e cu picioarele pe pământ, sinceră... E greu de explicat.

- Familia lui știe despre... el?

Cei doi nu discutaseră încă deschis despre sexualitatea lui Michael, iar Val nu avea de gând să facă asta acum.

- Te referi la factorul Ryder?

Până și Margaret se juca în jurul a ceea ce era evident.

- Da.

- Majoritatea știu. Părinții și sora cea mică încă nu știu, dar e doar o chestiune de timp.

- Ce te face să spui asta?

- E greu de spus de ce simt asta. S-a schimbat foarte mult în ultimii ani, de când fratele lui și două dintre surori au aflat. Am vorbit. Știe că secretele lui sunt o povară pentru familie. Nimeni nu vrea să fie cel căruia îi scapă informația.

- Trebuie să fie greu cu toate minciunile.

Margaret își coborî privirea asupra lui.

- Nu suport faptul că trăim într-o societate unde simte că trebuie să se poarte așa cum nu e de fapt.

- Lucrurile se schimbă.

- Nu destul de repede.

Văzu din nou ambiția și pasiunea pentru ce era corect, pe care Margaret le etala de fiecare dată când venea vorba de oamenii pe care îi iubea. Val își puse palma pe obrazul ei.

- Prietenii tăi sunt norocoși să te aibă, șopti el.

Meg roși la auzul complimentului.

- Nici unul dintre prietenii mei nu m-a avut, deși sunt convinsă că au vrut asta.

Femeia îl făcea să râdă când se aștepta mai puțin.

- Atât de modestă, *bella!*

- Etalează ce ai, Masini!

Val se aplecă și o sărută ca și cum avea tot dreptul să facă asta. Când se retrase, Meg avea o privire visătoare.

- O să te las să etalezi ce ai și să le amintești tuturor celor care încearcă faptul că nu te pot avea.

- Oh?

Val își înclină capul într-o parte, se întinse dincolo de Margaret și îi deschise portiera.

- Nu te împart.

„Nu te împart... Nu te împart...”

Meg trebui să se concentreze să pună un picior în fața celuilalt și să se poarte ca și cum băuse mai mult decât niște simple degustări. Adevărul era că se simțea puțin amețită, iar Val nu o ajutase cu vorbele lui despre faptul că nu avea să o împartă cu nimeni.

Acele trei cuvinte îi trimiseră un val neașteptat de plăcere prin corp. De când se întâmplase asta? Însemna că îi păsa, nu?

Monogamia era un angajament. De ce „angajament” era un cuvânt atât de greu de acceptat?

Ceva din „nu te împart” o zguduise și o încântase în același timp.

Intrară câțiva metri într-o podgorie, și Val o opri.

- Stai acolo, îi spuse el.

Pierdută în gânduri, îl fixă cu privirea.

- Poftim?

Arătă în dreapta lor, spre cei câțiva angajați care se uitau spre ei. Val își scoase telefonul mobil și îl îndreptă spre ea, ca și cum făcea o poză.

- Zâmbește, *bella!*

Ah, da, erau într-o misiune. Împărțitul, angajamentele, apartamentele, artiștii și toate gândurile trebuiau să aștepte. În acel moment, trebuiau să se asigure că Gabi nu-și lua un angajament față de un infractor, cu toate că exact asta credea Meg.

Ea poză, iar bărbați care îi priveau se întoarseră cu spatele.

- Se uită? întrebă Val.

- Nu se mai uită.

Val o luă de mână și începură să urce dealul, intrând în zonele cu vie. Nu le luă mult ca să urce și să dispară din raza vizuală camerei de degustare, a parcării și a muncitorilor.

- Asta e drumul spre Alonzo?

Un drum pavat trecea de-a lungul cramei adiacente - văzuseră asta pe o hartă.

- Cred că da, spuse Val.

Urmară drumul și trecură printre rândurile de vie ca să fie cât mai ascunși cu putință.

- Ce crezi că o să găsim? o întrebă Val.

- Probabil nimic. Se pare că locul nu e populat.

- Mă întreb cum e posibil. Fiecare cramă pe care am vizitat-o avea angajați peste tot. Cu cât ne apropiem mai mult de strângerea recoltei, cu atât e nevoie de mai multe mâini.

Începeau să urce din nou, iar drumul se curbă, îndepărtându-se de ei. Limita dintre proprietăți erau doar un rând de măslini și tufe de trandafiri.

- Să presupunem că Michael are dreptate în legătură cu vinul pe care Alonzo îl trece ca fiind al lui, spuse Meg. Tot pare foarte mult de muncă. Și ce faci cu toți strugurii dacă nu un soi de vin?

Terenul lui Alonzo era plin de rânduri cu viță-de-vie, ca în toate celelalte regiuni.

- Poate că nu e îndeajuns... Poate că vinul e prost.

Val păru să se gândească la cuvintele ei pe măsură ce panta deveni mai abruptă.

Meg încetini.

- E timpul să trecem peste graniță, spuse Val.

- După tine.

Traversară pe terenul lui Alonzo și se îndepărtară de drum.

- De cât timp are pământul ăsta?

- Cel puțin cinci ani, poate chiar mai mult, spuse Val. Majoritatea acestor proprietăți, cel puțin cele profitabile, foarte rar își schimbă proprietarii.

- Oare e posibil ca Alonzo să fi făcut o investiție proastă, iar acum vrea să îndrepte lucrurile cu vinul de contrabandă?

- Cu riscul de a ajunge la închisoare? Nu știu de ce ar face asta.

Poate că Val nu înțelegea, dar Meg o făcea. Se părea că bărbatul era rece într-un minut și grețos de dulce

în următorul. Experiența ei cu astfel de oameni nu se terminase niciodată bine.

Auziră un vehicul pe drum, nu se mai mișcă și se ascunseră printre rânduri.

- Se pare că e cineva aici.

- Dacă muncitorii se plimbă în jurul caselor, ne întoarcem, îi spuse Val când se ridicară și începură să meargă din nou după ce trecu mașina.

- Nu și dacă putem să aflăm ceva.

Val se opri, iar Meg se lipi în el.

- Ne întoarcem. Nu risc să am probleme cât ești și tu aici.

- Eu sunt cea care a avut ideea asta nebunească, iar acum crezi că e o idee proastă să fiu aici?

- Nu știu dacă am crezut vreodată că asta e o idee bună.

Meg îl ocoli, urcând dealul.

- E singura idee.

Val se duse după ea, o luă de mână și păstră un ritm mai lent.

Văzură un hambar imens și o casă mică - ambele mult mai mici decât vilele pe care le vizitaseră toată ziua. Asta nu însemna că mărimea casei conta.

Cu cât se apropiau mai mult de hambar, cu atât vorbeau mai puțin. Camionul de livrare pe care îl urmăriseră pe drum era parcat acum în fața celei mai mari clădiri. Meg îl denumise hambar în mintea ei, dar era probabil locul unde erau aduși strugurii ca să fie procesați.

Punctul în care erau nu avea o perspectivă grozavă, dar tot vedeau destul de clar activitatea. Însă nu puteau să audă conversațiile.

Un fel de echipament greoi era adus la camion, unde unul dintre multele butoaie fu ridicat și pus într-un fel de lift. Cei trei bărbați erau foarte atenți cu butoiul. Era evident că acesta era plin.

- De când aduce o cramă butoaie cu vin?

Val nu spuse nimic, doar se uită.

După mai multe încercături, începură să apară și lăzi. Lăzi cu vin erau descărcate din camion și transferate în hambar.

- Ai văzut destul? întrebă ea.

Cu maxilarul încordat în mod vizibil, Val îi răspunse printr-o mișcare scurtă din cap.

Se retraseră până când nu mai văzură hambarul și apoi coborâră repede dealul, trecură de măslini și se întoarseră spre mașină.

Val încerca să proceseze totul. În încercarea de a-i arăta că înțelegea cât de greu era pentru el să accepte că viitorul lui cumnat îl făcuse să creadă ceva ce nu era adevărat, Meg îl luă de mână. El îi strânse mâna, iar Meg îl strânse la rândul ei.

capitolul 23

- Trebuie să știu unde sunt, Lou.

Ajunși înapoi la hotel, Val începu să facă ordine în haos.

- Domnul Picano a spus că e o călătorie scurtă.

- Unde? Știm unde?

Val știa răspunsul, dar nu se putu abține să nu întrebe.

- E un iaht privat. Nu se poate ști unde sunt. Ar putea să fie la câțiva kilometri de țărm sau în Cuba.

Lui Val începu să-i bubuie capul.

- Prioritatea noastră este Gabi. Trebuie s-o găsim!

- Raport de persoană dispărută? Răpire?

„Da... Nu!“

- Nu încă. Hai să aflăm ce putem fără autorități!

- S-a făcut, șefule. Mai pot să fac ceva?

- Nu. Sună-mă oricând.

Angajatul lui Val închise telefonul și tot ce rămase în urmă fu îngrijorarea.

Margaret se duse în spatele lui, proaspătă după duș, și își trecu mâna peste umerii lui.

- O s-o găsim.

O bătaie discretă în ușă indică sosirea mesei aduse de room-service.

Val se scuză, strângând-o pe Meg de mână, și se duse să facă un duș rapid, în timp ce ea răspunse la ușă. Amândoi ieșiseră dintre rândurile de viță-de-vie arătând ca niște muncitori.

În alte circumstanțe, Val ar fi apreciat aventura. Faptul că nu se gândise la insula lui de când plecase era o ușurare stranie. Abia când Margaret îi spusese de adevărata natură a firmei Alliance înțelesese cât de mari erau riscurile.

Doar că acum își făcea griji pentru cineva mult mai important.

Îmbrăcat în pantaloni de pijama și un halat de la hotel, Val li se alătură lui Michael și lui Margaret la cină.

Aceștia își mâncau salatele și beau dintr-una din multe sticle de vin pe care le cumpăraseră în timpul zilei.

- Te simți mai bine? îl întrebă Margaret.

- Mai curat.

Ea îi oferi un zâmbet plin de înțelegere.

Michael îi turnă lui Val în pahar un vin roșu.

- Vorbeam despre mobil.

Val ezită când ridică paharul.

- Cum e posibil ca un actor, un proprietar de hotel și managerul unei firme de pețit să discute despre mobil?

- Pentru că știm jucătorii, îi spuse Margaret.

- Și pentru că, atunci când îți dai seama care e mobilul, ai o șansă să-l prinzi pe tipul cel rău. Michael își flutură furculița în aer. Am jucat în destule filme cu aceeași temă generală.

- Filme. „Nu viață reală“, se gândi Val.

- Să nu o uităm nici pe Judy, îi spuse Margaret lui Michael.

Expresia bărbatului deveni serioasă.

- Ce e cu Judy? întrebă Val.

Margaret își împinse salata deoparte și începu felul principal.

- Acum câțiva ani, Judy a fost urmărită de cineva. Nu era răspunsul la care se așteptase Val.

- Care într-un final a răpit-o.

Furculița lui Val ezită deasupra mâncării.

Michael și Margaret se uitară unul la altul. Toate urmele de zâmbet dispărură într-o clipă.

- Am întâlnit-o pe Judy... E soția lui Rick, nu?

Margaret încuviință.

- A supraviețuit, dar... Mă rog, asta nu e important, important e să privim problema logic. Ce are Picano de câștigat căsătorindu-se cu sora ta? Ce are de câștigat prefăcându-se că vinul altcuiva e al lui? Omul are bani, dar nu destui ca să dea socoteală pentru fiecare dolar pe care îl cheltuiește... De ce? Margaret continuă să vorbească: E american? E italian ca nație? E posibil să aibă nevoie de Gabi pentru cetățenie? O vrea pentru banii ei? El era bărbatul din spatele pozelor? Vrea să te aibă la mână cu ceva?

Val văzu durerea din ochii lui Margaret și își dădu seama că mai fusese în situația asta.

În loc să o facă să-și retrăiască trecutul, Val încercă să răspundă la întrebări.

- Alonzo e italian. Căsătoria cu sora mea ar putea să-i paveze drumul spre cetățenie, dar nu a spus niciodată că ar vrea așa ceva. Ba chiar îi plăcea că ea era americană, în timp ce el avea baza aici, în Italia.

- Dar, dacă nu stă la cramă, unde locuiește când e aici? întrebă Michael.

Margaret oftă și își ridică din nou furculița.

- Nu aș ști să-ți spun, zise Val între îmbucături.

- O să-i sun pe Rick și pe Judy de dimineață ca să-i pun la curent, spuse Margaret. Rick poate să afle.

- Cât despre bani... Mereu i-am dat lui Gabi. Am clădit stațiunea de pe insulă cu fondurile tatălui meu.

În realitate, o treime din insulă și toate câștigurile aferente sunt ale ei, deși e ceva despre care nu prea discutăm. Știe că nu trebuie să-și facă niciodată griji în privința banilor.

- Alonzo știe asta? Întrebă Michael.

- Eu nu am discutat niciodată cu el, dar nu pot să vorbesc în numele lui Gabi.

Acesta era alt minus dacă Gabi îi spusese lui Alonzo despre aranjamentul lor.

- Deci e posibil ca banii să fie un factor motivant.

Cei trei reușiră să mănânce câte ceva și băură o sticlă de vin, după care renunțară la mâncare.

Peste mai puțin de o jumătate de oră, Margaret își odihnea capul în brațele lui Val. Singura lumină din cameră venea de la luminile Romei.

- Să-mi amintești să mă întorc aici, spuse ea, în timp ce el îi mângâia brațul gol. Orașul arată minunat.

- Nu ai mai fost aici?

Margaret chicoti.

- Am crescut în statul Washington, unde mereu plo-uă. Singurele călătorii pe care le-am făcut au fost datorită locului de muncă - mă rog, și datorită lui Judy. Am fost în orașul ei natal, care îl face pe al meu să arate ca New Yorkul.

- E chiar așa de mic?

- Citisem despre orașe mici, dar nici unul nu se compară cu Hilton din Utah. Am înțeles de ce trei din cei cinci copii Gardner s-au mutat.

- Gardner?

- E numele de familie al lui Michael. Wolfe e pentru filme.

Val păru să-și amintească ceva despre alte nume ale actorilor, dar nu reținuse toată informația.

- Roma e minunată. Cu o istorie atât de bogată! Și arhitectura... Judy și-ar fi dat sânul stâng ca să se plimbe pe străzile orașului.

Val râse.

- Sânul stâng? Serios?

- E foarte pasionată de arhitectură. Nici nu pot să-ți spun pe la câte muzee m-a târât în timpul colegiului. Margaret continuă, povestindu-i despre experiența ei la colegiu cu sora lui Michael. Eu am dus-o în niște baruri cu trupe grozave și ea ce face? Joacă biliard și profită din plin de asta. O răsfățată!

Nu era nici urmă de amărăciune în cuvintele lui Margaret.

- Se pare că sunteți cele mai bune prietene.

- Da. Sunt norocoasă. Și ea și-a lăsat amprenta asupra mea. Acum am o dorință intensă să vizitez Vaticanul și să văd operele lui Michelangelo. Și mie nici măcar nu-mi plac genul ăsta de lucruri.

Val o sărută pe creștetul capului.

- Atunci o să ne întoarcem. Să vedem orașul și să facem tot ce vrea inima ta și nici măcar nu-ți place.

Margaret oftă, ca și cum voia să spună ceva, dar se opri. Apoi zise:

- Ei bine, sunt norocoasă să o am pe Judy. Asta a devenit evident când Gabi mi-a spus că nu are o prietenă apropiată. Dacă o știam pe sora ta dinainte să-l întâlnească pe Alonzo, i-aș fi spus că poate mai bine de atât.

Val închise ochii la auzul vorbelor ei.

- Ar fi trebuit să...

- Nu, Val, e o chestie a fetelor. Bărbații nu văd lucrurile ca femeile. Tu ai aprobat un portofoliu, femeile aprobă persoana, abia apoi se întreabă dacă bărbatul e o partidă financiară decentă. Margaret mormăi. Dumnezeu, cât de superficial a sunat asta!

- Nu trebuie să-ți ceri scuze. Un bărbat ar trebui să se ocupe de nevoile financiare ale soției și familiei sale.

Meg clătină din cap.

- Ești un bărbat de modă veche. Eu nu cred că asta contează. Ce contează e ca doi oameni să muncească pentru ca viața lor să funcționeze pentru motivele corecte. Nu ar fi bine pentru Gabi să se cupleze

cu un bărbat care stă pe canapea toată ziua și spune cum o să-și găsească un loc de muncă la un moment dat.

-Sau un bărbat care își câștigă banii ilegal.

Cuvintele lui atârnară între ei.

-O să-i găsim, spuse Margaret. O să-i găsim și o să-i punem întrebări lui Alonzo. Avem mai multe semne de întrebare legate de el decât a avut Gabi vreodată. E posibil ca numai întrebările în sine să o facă să se întrebe dacă ăsta chiar e bărbatul potrivit pentru ea.

Val spera asta... După toate întrebările pe care le avea în minte, nu-l voia pe Alonzo aproape de sora lui. Cum putuse să fie atât de orb? Gabi era acum cu acel bărbat undeva... singură.

-Hei, încetează!

Margaret se ridică și îl privi.

-Ce e?

-Nu te mai învinovăți!

-Ești prea insistentă.

-Spune bărbatul care aseară a apărut în patul meu fără invitație.

Trecuse doar o noapte? Părea mai mult, cu toate evenimentele din acea zi.

-Cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată.

Margaret păru să-i analizeze cuvintele, după care se lăsă peste el, la un centimetru de buzele lui.

-Nu a fost groaznică.

Ea îl sărută. Își lipi buzele voluptuoase de ale lui cu hotărâre și îi alungă toate gândurile legate de podgorii murdare, spionaj și sora lui.

„Sunt superficial, atât de superficial!” Se întări imediat, corpul lui fremătând de dorință. Ar fi trebuit să fie obosit, să ațipească în loc să pornească în călătoria cu covorul magic numit Margaret. Și de când se referea la a face dragoste ca la o călătorie cu un covor magic? Femeia care îl săruta se strecura în viața lui încet, iar lui îi plăcea.

Femeia îl seduse. Când ar fi trebuit să meargă la biserică și să se roage la oricine îl asculta să-i protejeze sora, era sedus. Toate acestea numai pentru că Margaret își făcuse loc în viața lui și o acapara.

Meg își plimbă degetele peste pieptul lui, se jucă puțin cu sfârcurile, apoi se mută mai jos. Asta în timp ce îl săruta cu o pasiune nestăpânită. Nu era nimic timid în atingerea ei sau în sărut.

Însă în fiecare secundă el îi asculta respirația. Se mișca prea repede, inima îi bătea prea tare? Trebuia să se oprească?

Toate aceste gânduri dispărură când Meg își plimbă gura talentată peste maxilarul lui.

- Îmi place barba, e atât de sexy, șopti ea.

- O să-mi arunc aparatul de ras.

Piciorul ei se afla între ale lui, lipit de mädular.

- Merda!

Margaret chicoti și își plimbă degetele sub boxerii lui.

- Nu sunt sigură dacă înjuri sau șoptești dulcegării.

Înjura, dar din cauza propriei lipse de control.

Margaret împinse păturile spre capătul patului și îi dădu boxerii jos cu atenție. Ea avea o misiune, iar el îi văzu dedicarea înainte să îngenuncheze în fața lui.

- E impresionant, Masini!

Strânse cearcafurile în pumni când Meg îl tachină cu degetele. Găsise o venă groasă și o mângâie până când un val de înjurături îi rămaseră blocate în gât.

Când gura ei îi înlocui degetele, șoldurile lui Val părăsiră patul.

Îl gustă lent, tachinându-l cu gura, o atingere delicată de dinți... Când gema, plăcerea îl cuprindea atât de tare, încât simțea un val de eliberare până în punctul exploziei.

Îi spuse să o ia mai încet, să se oprească, în timp ce îi menținea ritmul cu șoldurile. Val își dădu seama, prea târziu, că vorbea în italiană.

Ochii lui Margaret îi întâlniră pe ai lui când termină.

Camera se învârti până când nu mai putu să țină ochii deschiși.

- Îmi pare rău, *bella*, ar fi trebuit să aștept.

Când deschise ochii, Margaret zâmbea și își plimba degetul arătător peste buzele umede.

- Nu e permis să-ți ceri scuze pentru că ți-ai pierdut controlul. Îmi place.

Fără nici o avertizare, Val își înfășură un braț în jurul taliei ei și o așeză sub el.

- E rândul meu.

- Mm...

Îi trase cămașa de noapte peste cap, observă lipsa chiloților și îi mulțumi oricărui Dumnezeu care exista că i-o scosese în cale.

- Ar trebui să-ți fie frică, o tachină el cu buzele aproape de urechea ei.

Partea din spate a urechii o făcu să se zvârcolească, mai ales când Val își plimbă maxilarul neras peste gâtul ei.

Nu se grăbi. O veneră cu buzele, cu limba, până când ajunse exact unde voia. Ea era caldă, frumoasă, iar el îi spuse asta cu vorbe și îi arătă cu fapte.

Margaret blestemă și se deschise pentru ca el să o guste și să o exploreze.

Val asta făcu, gustând-o până când ea nu mai putu să vorbească deloc. Când se zgudui și îi strigă numele, el o aduse înapoi încet, doar ca să o facă din nou a lui.

Se așeză între picioarele ei. Adora senzația gleznelor ei peste spatele lui.

- Vreau să-mi gemi numele din nou, *cara*.

- Autoritar.

Val o sărută și se gustă pe el însuși pe buzele ei. Știa că limba lui avea parfumul ei. Nu fu nimic blând în felul în care se mișcă deasupra ei. O apucă de șolduri și se mișcă până ce ajunse aproape de orgasm.

Unghiile ei erau înfipite în spatele lui, strângându-l de fund, forțându-l acolo unde avea cea mai mare nevoie de el și întâmpinându-i fiecare penetrare.

Margaret se cutremură, strângându-l adânc în ea, forțându-l să o urmeze.

- Eu... Dumnezeu! spuse ea.

El se întinse spre noptieră și îi găsi inhalatorul.

Meg îi râse în umăr.

- Sunt bine. Își lăsă brațele în lateral, în semn de capitulare. Atât de bine!

Reveniră încet în univers. El se dădu într-o parte pentru ca ea să-și pună capul pe pieptul lui și să o țină în brațe.

- Văd că ne facem un obicei din asta, spuse ea.

- Dacă am un cuvânt de spus în toată treaba, da, așa e.

- Ne descurcăm foarte bine la capitolul ăsta.

Epuizarea începu să le dea târcoale în timp ce vorbeau.

- Suntem buni și la alte lucruri, doar că nu le-am explorat încă.

- Hm... Meg respira mai lent acum. Eu nu accept asta cu dormitul peste noapte.

Val închise ochii.

- Păcat.

- Da?

Meg era aproape adormită.

- Unul din noi o să fie foarte dezamăgit.

- Hm...

„Și nu o să fiu eu.“

Telefonul care sună în miezul nopții nu era un semn bun pentru nimeni. Michael se întinse peste pat și răspunse la mobil.

- Da?

- Sfinte Dumnezeule, Michael, unde ești?

Tony! Managerul lui, asistentul personal și orice putea inventa Michael pentru el să facă, țipa acum la telefon.

- Într-un loc unde acum e miezul nopții. De ce anume ai nevoie?

- Chiar ești în Italia? Așa ai scris și în e-mail. Michael se ridică din pat, aprinse lampa de pe noptieră și închise ochii când lumina îl orbi.

- Ce e-mail?

Nu-i trimisese nimic lui Tony. Decizia de a se urca în avion fusese de ultim moment.

- Ar putea să fie rău... Spune-mi că ești acolo cu o femeie!

- Despre ce tot vorbești, Tony? Calmează-te și ia-o de la început.

- Cineva mi-a trimis un e-mail, mi-a spus să te motivez să pleci din Italia dacă vreau să ai o carieră în continuare. A spus că are poze, Michael! A spus că tu și prietena ta o să vă căutați locuri noi de muncă dacă nu veniți acasă și continuați să vă băgați nasul în treburile altora. Chiar așa a zis.

Michael se trezi imediat.

- Iisuse! Ești cu o femeie, nu?

- Oarecum. Meg e aici.

Tony râsuflă ușurat.

- E cu noul ei iubit.

- La nai...

Michael mereu se întrebese dacă Tony suspecta ceva. Nu vorbiseră despre asta, nu încercaseră să iasă la întâlniri duble, nimic de genul ăsta. Bărbatul îi spusese că, dacă avea nevoie să controleze presa, avea să încerce să schimbe orice poveste din tabloide.

- Ai văzut poze?

- Nu. E posibil să fie poze?

Michael ura că trebuia să răspundă la această întrebare.

- Nu se știe. A fost nebunie pe insulă.

- Bine. Putem să ne ocupăm de asta. O să mă ocup de asta.

Michael se îndreptă spre dulap și își luă valiza.

- Trebuie să știi ce și când se întâmplă indiferent ce ar fi.

- Am înțeles. Vii acasă?

- O să vin la un moment dat. Trebuie să mă opresc mai întâi în Utah.

Dumnezeule, Ryder nu se aștepta la așa ceva! Și dacă pozele chiar aveau să circule, tatăl lui avea să le vadă.

- Trebuie să plec, îi spuse lui Tony.

- Du-te! Urcă-te într-un avion. E cineva de aici pe care trebuie să sun, care să poată schimba povestea asta?

„Nu poate să se întâmple asta!“

- Da, sună-i pe Karen și pe Zach. Spune-le ce mi-ai zis mie. Trimite-i un e-mail lui Rick, vezi dacă poate să găsească sursa mesajului. Nu vorbi cu nimeni, doar cu familia mea - numai familia care e în California.

- Am înțeles. Bine.

Bietul Tony urma să facă un atac de cord. Sau poate chiar el.

Michael închise telefonul și îl aruncă pe pat, după care își băgă hainele în valiză.

Se spală pe față și pe dinți și își băgă toate produsele de toaletă în valiză înainte să iasă din cameră.

Val era în livingul apartamentului lor, într-un halat de baie.

- Mi se părea că te-am auzit.

Michael se opri, își lăsă valiza jos și își trecu mâna prin păr.

- M-a sunat managerul meu. Îi explică și văzu cum ochii lui Val înghețară. Nu știi cine a trimis mesajul ăsta, dar cineva știe că suntem aici, știe că suntem în căutarea a ceva.

Val se încruntă.

- E vina mea

Michael clătină din cap.

- E vina omului din spatele aparatului de fotografiat.

- Alonzo.

- Nu știm asta sigur.

-Nu contează. Tu te afli într-o situație riscantă pentru că eu nu mi-am ținut promisiunea.
Ar fi fost simplu să dea vina pe altcineva, dar Michael nu fusese crescut așa și nu-l putea lăsa pe Val să suporte consecințele.

-Sunt gay. Le-am ascuns lucrul ăsta fanilor mei, care cumpărau bilete la filmele în care apăream, părinților, prietenilor... Mi-a mers bine. Pot să supraviețuiesc. O să rezist. Pe măsură ce cuvintele se revărsau din el, Michael știa că erau adevărate. O să-l devasteze pe Ryder și o să distrugă încrederea părinților mei. Am nevoie de 24 de ore ca să rezolv problema asta cu oamenii pe care îi iubesc. Apoi putem să întoarcem povestea ca să fie bine pentru toți.

Val nu părea convins.

-Du-te la culcare, îi spuse Michael noului său prieten. Măine-dimineață găsește-ți sora și ia-o de lângă omul acela! Dacă el e autorul, e dispus să dărâme Hollywoodul, Florida și câteva locuri din Marea Britanie ca să obțină ce vrea.

-Să mă distrugă pe mine nu e același lucru cu milioanele tale.

-Iar eu sunt nimic în comparație cu Alliance.

-Alliance?

-Șeful lui Meg... Omul e duce. Blake își iubește soția, iar când cineva îi face probleme... Dumnezeu să-l aibă în pază!

-Pare o persoană pe care ar trebui să o întâlnesc.

Michael zâmbi pentru prima oară în acea seară.

-Fă-o pe Meg fericită și o să se întâmple și asta!

Michael dădu mâna cu Val.

-Să mă suni dacă ai ceva vești.

-Și tu.

Michael încuviință rapid, își ridică valiza și plecă din Italia fără să se uite înapoi.

capitolul 24

Gabi voia să coboare de pe vas...

Luase aspirina lui Alonzo de patru zile doar ca să-și țină ochii deschiși. Dacă bărbatul observase cât de rău se simțea, nu spusese nimic. O hrănea, o puneă în pat și îi oferea calmante pentru durerile de cap care fuseseră constante de când se căsătoriseră.

Poate că era alergică la căsnicie?

Voia să creadă totuși că era din cauza iahtului. Nici asta nu era bine, dar era mai bine decât să fie de vină Alonzo.

Stătea pe punte, ochelarii închiși la culoare ascunzând soarele de ochii ei, și avea o pălărie mare pe cap. Se apropiau de insula pe care Alonzo o alesese pentru luna lor de miere. Alonzo voia ca ea să stea și în afara iahtului, ca să vadă dacă îi dispăreau durerile de cap. Știa că se apropiau de insula care nu era locuită. Alonzo îi spusese că o descoperise într-una dintre numeroasele lui călătorii în zonă și credea că era locul perfect unde să se odihnească peste noapte și să vadă dacă aveau să-i dispară durerile de cap.

- Răul de mișcare nu apare mereu sub formă de greață, îi spusese el.

În acel moment, Gabi era dispusă să încerce orice.

Căpitanul îndreptă vasul spre un golf mic, așa cum făcuse de nenumărate ori.

- Unde suntem mai exact? întrebă Gabi, în timp ce Alonzo o ajuta să se urce în barca pregătită să-i ducă la mal.

Alonzo ezită, apoi spuse:

- Sudul Cubei.

Ea se așeză loc și atinse apa caldă.

- Credeam că mergem spre Bahamas.

Alonzo clătină ușor din cap, oferindu-i un zâmbet împăciuitor.

- Asta a fost destinația noastră de la început. Am vrut să împărtășesc totul cu tine.

Gabi era convinsă că nu dura patru zile și nopți să ocolească Cuba, dar nu-i mai puse întrebări.

Barca îi duse pe ei doi și doi membri ai echipajului la tăr.

În câteva minute, Alonzo o ajuta să pășească pe plaja unde nisipul fierbinte și apa sărată îi întâmpinara degetele. Ameți când se ridică. Dacă nu s-ar fi sprijinit de umărul soțului ei, ar fi căzut.

- Simt că încă sunt pe iaht.

- Te-ai obișnuit cu călătoria pe mare. O să-ți revii, nu-ți face griji! Hai să mergem la umbră în timp ce oamenii mei ne ridică tabăra.

Plaja mică nu era curățată, precum cea de pe insula fratelui ei, și trebui să pășească foarte atentă ca să nu se taie în scoici.

Ajunseră la liziera de pe insulă, iar Alonzo întinse o pătură. Odată ce ea se așeză, el aduse o cutie mică cu gheață și o așeză lângă ea.

- Poftim.

Deschise ce părea să fie o băutură energizantă și i-o dădu.

Ea gustă și se strâmbă.

- E sărat.

- Probabil ești deshidratată. Asta ar trebui să te ajute.

- Ești atât de atent! În mod normal nu sunt așa.

El îi făcu cu ochiul și se îndepărtă. După un schimb de cuvinte cu oamenii lui, aceștia plecară, lăsându-i singuri la tăr.

- Cât de mare e insula asta? întrebă ea după ce se întoarse Alonzo.

- Cam trei kilometri dintr-o parte în alta.

- Cum ai găsit-o?

Alonzo se rezemă în coate și se uită la bărbații care plecau.

- Ocolem o furtună acum câțiva ani, înainte să te întâlnesc pe tine.

- Te-ai întors de atunci?

- O dată sau de două ori.

- Căpitanul părea să știe exact unde să ancoreze. Credeam că o să fie dificil cu reciful ăsta.

Gabi nu-i vedea ochii lui Alonzo, însă zâmbetul bărbatului dispăru.

- Căpitanul meu e unul dintre cei mai buni.

Cuvintele lui aveau ceva tăios, ca și cum ea nu avea încredere în el.

- Sunt sigură că este.

Alonzo se ridică și se întinse spre ea.

- Hai să ne plimbăm!

Gabi își termină băutura și își puse sandalele.

Vegetația insulei îi copleși în câțiva metri. Cum insula era mică, Gabi nu-și făcu griji că avea să se piardă și îl lăsă pe Alonzo să meargă în față. Durerea de cap o făcu să-și dorească medicamentele de la Alonzo. Însă, în loc să i le ceară, îl lăsă să o ducă departe de marginea apei.

- Cred că am găsit ceva.

Meg vorbise la telefon cu Rick din clipa în care afluase de plecarea lui Michael și motivul pentru care făcuse asta.

- Dumnezeu, sper că așa e!

- Ai auzit vreodată de Steve Leger?

- Nu, nu am nici cea mai vagă idee. Cine e?

- Dar Stephan Léger?

Rick puse accent pe numele de familie, dar Meg tot nu știa.

- Nu îmi vine nimic în minte, Rick. Cine e Stephan Léger?

Val auzi conversația și ridică o sprânceană.

- Stephan? Ce e cu Stephan?

Meg ridică o mână.

- Stai un pic, Rick. Numele pare să însemne ceva pentru Val. O să te pun pe difuzor.

Odată ce făcu asta, așeză telefonul în mijlocul mesei și așteptă din cauza întârzierii semnalului.

- Spune-mi ce știi, zise Val mai tare.

- Cunoști numele Stephan Léger, care are un alias, Steve Leger?

Val se prinse de marginea mesei.

- De ce ar avea nevoie căpitanul charterului meu de pe insulă de un alias?

- Asta e o întrebare bună. Una și mai bună ar fi care e numele adevărat al omului? Steve Leger a murit din cauze naturale, într-un sanatoriu din Milwaukee, cam acum 20 de ani. Vocea lui Rick se auzi cu întârziere din cauza unui bâzâit pe linie. Mi-am permis să-ți verific cei mai de încredere angajați. Asigurarea socială a lui Stephan aparține unui bărbat mort. Acum încerc să aflu cine e de fapt. Va trebui să trag câteva sfori.

- Apelează la Eliza și Carter, sugeră Meg.

- Blake a făcut deja asta. Mai am câteva lucruri la care pot să apelez. O să-i dăm de capăt. Până atunci, nu-i spune nimic lui Stephan.

- Am avut încredere în el.

- Ceva îmi spune că omul a profitat de asta. Știi cu cât îl plătești?

- Carol are toate informațiile.

- Să-mi dai undă verde pentru un apel. Cred că costul lui de cheltuieli e mai mare decât cel de venituri, dar nu o să știu sigur decât după ce o să am cifrele de la tine.

Val își scosese deja mobilul din buzunar.

- Tu sun-o pe Carol, eu o să-i spun lui Rick ce s-a întâmplat cu Michael, îi zise Meg.

El făcu un scurt semn de mulțumire, își ridică mobilul la ureche și plecă.

Meg scoase telefonul de pe difuzor și îi explică lui Rick ce se întâmplase în ultimele 24 de ore.

- Știu că noului tău iubit nu o să-i placă asta, dar instinctul îmi spune că Alonzo e la fel de dubios ca Stephan.

Meg simți un nod în stomac.

- Știu. Cât mi-aș dori ca ea să nu fie cu el acum! Oamenii lui Val o caută, dar oceanul e mare. Nu ai semnal decât dacă ești aproape de un țărm populat.

- Da, spuse Rick, care începu să râdă.

- Nu e amuzant.

- Tocmai m-am gândit la ceva. Pe cine știm noi priceput la transporturi? Dacă Alonzo își trimite vinul, care nu e al lui, atunci unde ajunge? Cine îl cumpără și de ce?

Meg ezită.

- Blake.

Blake Harrison, însuși ducele, deținea și conducea una dintre cele mai mari companii de transport din SUA și Marea Britanie.

- Îl sun eu.

- Înainte să o faci, sună-i pe Karen și Zach. Michael vrea ca fratele lui să știe ce se întâmplă. Se pare că Michael o să spună adevărul. Cel puțin părinților lui. Va avea nevoie de sprijinul lui Zach.

Rick oftă.

- Bine, o să-l sun.

Mai vorbiră câteva minute despre șederea în Italia și unde se duceau de acolo.

Cu toate că Meg era mai îngândurată decât înainte de conversație, cel puțin aflaseră ceva.

Nu ceva *bun*, dar era ceva.

Gabi abia ajunsese la mica tabără improvizată de echipajul lui Alonzo, că își și goli stomacul în spatele unui tufiș.

- Nu mă simt bine, spuse ea ce era evident, în timp ce Alonzo o ducea spre tabără.

- Poate că ar trebui să ne întoarcem la bord...

- Nu, te rog! O noapte.

Simplul gând că avea să fie înapoi pe iaht îi făcea greață.

- Bine, draga mea. O noapte. Căpitanul Alba poate să ajute. Are pregătire medicală.

Soarele apunea, dar ea ardea.

- Poate.

Alonzo o ajută să se întindă.

- Nu ar fi trebuit să mergem la plimbare.

- Credeam că mă simt mai bine. Nu a fost vina ta.

Alonzo o sărută pe frunte, după care plecă.

Când Gabi deschise ochii din nou, căpitanul se afla deasupra ei și îi freca brațul.

- Doar o mică injecție, doamnă Picano.

Simți o înțepătură în braț și un val subit de căldură.

Greața subită provocată de orice îi injectase dispăru rapid, dar și o mare parte din durere.

Acum plutea.

Ce loc liniștitor, unde valurile nu-ți provocau dureri de cap, iar soarele nu era intens! Întru câtva Gabi știa că medicamentele menite să o vindece nu funcționau precum ce primise, dar nu-i păsa. Se simțea mult mai bine. Pulsul îi încetini și mintea îi dansa într-un curs nesfârșit de yoga.

„Namaste.“

Căpitanul Alba o privi cu atenție, după care privirea i se mută spre Alonzo.

- O să se simtă mai bine pentru câteva ore.

O voce aspră se auzi în spatele ei.

- Doar de asta am nevoie.

Hilton era un oraș mic. Ar fi fost imposibil ca Michael să apară fără să fie observat, mai ales când era mândria orașului. Ba chiar locuitorii puseseră un semn pe autostradă în care spuneau cât de mândri erau de succesul lui.

Michael se întrebă dacă semnul ar fi fost dat jos dacă toți ar fi știut adevărul despre el.

După ce se forțase să doarmă în avion, Michael se trezise cu destulă energie să închirieze o mașină și să conducă de la aeroport până în orașelul său natal. Străzile se goleau înainte de 20.00 în majoritatea serilor și la ora 18.00 duminica, asta dacă magazinele chiar se deschideau.

Acum era pitoresc, dar în copilărie era sufocant.

Ryder locuia la periferia orașului, dar nu destul de departe încât să nu fie observat dacă Michael îl vizita acum, când era faimos. Își planificase sosirea la lăsarea întunericului. Majoritatea vecinilor nu aveau să observe o mașină care trecea pe lângă ei sau să iasă afară dacă mașina nu făcea vreun zgomot deosebit.

Casa fără etaj a lui Ryder se afla pe câteva hectare ale unei ferme vechi, care căzuse în paragină de când preluase el proprietatea. Televizorul lumina prin fereastra din față, iar în difuzoare răsuna sunetul unui meci de baseball.

Michael ezită – nu era sigur ce sau cum avea să-i spună lui Ryder că viața lui urma să fie întoarsă cu fundul în sus pentru că își alesese iubitul greșit.

Se îndreptă de spate și bătu la ușă.

Volumul televizorului scăzu, iar Michael bătu din nou.

În clipa în care Ryder deschise ușa, îi apărură imediat un zâmbet pe buze. Un zâmbet care spunea „Dumnezeule, cât mă bucur să te văd!” Ryder era genul de om la care Michael se putea obișnui să se întoarcă acasă de la muncă, după o zi grea. Apoi îl lovi realitatea.

Zâmbetul lui Ryder dispărură treptat.

– Oh, nu!

– Pot să intru?

Ryder deschise ușa, iar Michael intră în ce ar fi fost viața lui dacă ar fi rămas în Hilton.

– Îmi pare rău.

Ryder închise televizorul și se duse să-și toarne lichior într-un pahar. Îl bău, apoi își puse altul. Abia după aceea scoase un pahar și pentru Michael.

- Când o să devină public?

Michael luă paharul și-l dădu pe gât la fel de repede ca Ryder.

- Nu știu, dar pot spune cu siguranță că o să se întâmple la un moment dat. Dumnezeu, Ryder, nu am vrut...

- Încetează! Sunt băiat mare. Știam care sunt riscurile.

- Dar...

- Mike, gata!

Ryder își puse paharul pe bar și se îndepărtă, trăgând jaluzelele. Îi scăpă un râset ușor care se transformă în hohote.

Michael se întrebă dacă Ryder o lua razna.

- Sunt ușurat. Îl privi pe Michael. Nu mai pot să trăiesc aici... așa.

Nu era reacția la care se așteptase Michael.

- Și locul tău de muncă?

- E aproape vară. Am terminat. O să-mi caut altceva. Cuvintele erau ușor de digerat, dar Michael nu le credea.

- Dar iubești Utah.

- Iubire e un cuvânt puternic. Sunt obișnuit cu Utah. Nu am plecat de aici de la 18 ani. Cei mai mulți dintre voi ați făcut-o, chiar dacă numai pentru scurt timp.

Ryder umplu din nou paharele și se mută pe canapea. Michael îl urmă.

- Știi în câte state e legală căsătoria între homosexuali?

- 20. Cel puțin alte 11 au apeluri la tribunal ca să fie adăugate, inclusiv Utah. Ryder își așeză paharul deoparte și îl luă pe Michael de mână. Orășelelor de genul ăsta o să le ia o groază de timp ca să le prindă din urmă după legalizare. Nu vreau să le aștept. Vreau să trăiesc, Mike!

Michael știa că momentul acesta că avea să vină.

Adevărul.

- Nu știu dacă pot să le spun tuturor.

Oricât de mult își dorea să spună altceva, Michael nu credea că o dezvăluire totală avea să funcționeze pentru el.

- Atunci nu o face. Eu pot să intru în lumea ta. Îmi iau un loc de muncă. Ce se întâmplă în casa noastră e numai treaba noastră, nu a altcuiva.

Michael simți cum îi tresări inima.

- Casa noastră?

Ryder îi zâmbi.

- Asta dacă invitația mai e valabilă...

Michael putea să numere pe două degete momentele când simțise nevoia să plângă ca un copil. Primul fusese în ziua când își dăduse seama că femeile nu aveau nici un efect asupra lui. Al doilea fusese când el și Karen hotărâseră să meargă mai departe cu divorțul. Nu conta că ea nu era soția lui în adevăratul sens al cuvântului. Știa că acea relație, acea prietenie aveau să dispară din viața lui.

Cu toate astea, simți cum ochii i se umplură de lacrimi.

- Invitația e pavată cu aur.

Ryder îi aruncă zâmbetul care îl tulburase pe Michael prima oară când îl observase cu adevărat.

- Deci facem asta.

Michael încuviință.

- Da, facem asta.

Se aplecă, îi atinse buzele lui Ryder și știu că venise momentul ca viața lui să meargă mai departe.

capitolul 25

- Crezi că îmi pasă ce vrei? Și tu ești implicat în asta la fel de mult ca mine. Acum vino aici și fă ca totul să arate bine!

Alonzo arătă spre pat. Soția lui, oricât de scurtă avea să fie căsnicia, era drogată și se foia în pat.

Alba își dădu jos cămașa și pantalonii, dar își lăsă chiloții.

I se făcea rău când o vedea așa. Nu emoțional, bineînțeles, pentru că nu o iubise niciodată, dar cât de slabă devenise într-o perioadă atât de scurtă! După doar două zile în care o drogase, devenise sclava lui. Atât de simplu. Dacă ar fi putut să câștige bani făcând femei inocente să devină dependente de droguri, nu ar mai fi trebuit să-și demonstreze valoarea.

Pe de altă parte, dacă planul funcționa, ea avea să fie prima din multe altele.

Alba se urcă în pat, își ascunse șoldurile cu un cearșaf și își îngropă capul în umărul lui Gabi.

Alonzo începu să facă poze.

Gabi se întoarse spre el, cu privirea neclară și un zâmbet pe buze.

- Hei, ce faci acolo?

- Zâmbește, iubito!

Gabi asta făcu, iar Alonzo făcu o poză care avea să-l țină pe Val tăcut pentru totdeauna.

Val își dorea ca oceanul nesfârșit de sub el să se transforme în pământ. Atunci ar fi știut că era mai aproape de Gabi. Mai aproape să pună punct acelei situații.

Margaret îl luă de mână pentru a mia oară de când poza ajunsese prin e-mail.

- El are nevoie de ea, șopti Margaret.

- Nu părea să fie ea.

Margaret se uită în altă parte.

- Aș vrea să nu fi fost Gabi, dar amândoi știm că era ea.

Erau două poze. Una cu Gabi care întindea brațul, așteptând acul, și alta cu ea în pat cu un bărbat pe care Val nu-l recunoscuse. Imaginea îi provocase greață. Era pregătit să omoare. Imaginile erau însoțite de un mesaj simplu: „Dacă știți ce e mai bine pentru amândoi, plecați din Italia“.

- Cum s-a întâmplat așa ceva? întrebă el.

Cum mai putea să-și privească sora în ochi din nou?

- Nu e vina ta, Val. Nu știi.

Avionul privat, care era al șefului lui Margaret, îi ducea acasă.

- Eu sunt responsabil pentru ea. E sora mea.

- Dă vina pe mine! Eu și Michael am forțat intrarea pe insula ta, după care au început problemele.

- E ridicol!

Margaret își trase mâna.

- Îi dai surorii tale droguri?

- Nu!

- Tu ai aranjat să fie făcute poze cu ea în pat cu un străin?

- Nu!

Val simțea cum îi fierbea sângele.

- Atunci nu ai făcut tu asta. Acum nu o mai compătimi, nu-ți mai plânge de milă, și hai să vedem ce o să facem! Mai avem trei ore până la Miami și nu avem nici un plan pentru clipa în care ajungem acolo.

Val se ridică de pe scaunul de piele al avionului privat cu șase locuri și se plimbă prin cabină.

Aproape tot timpul petrecut în avion doar se întrebase cum de nu prevăzuse așa ceva.

Chiar și cu toate pozele, cu tot ce descoperiseră Margaret și prietenii ei, nu existau dovezi că Alonzo era implicat. Cu excepția faptului că bărbatul o avea pe sora lui. Val îi lăsase mesaje pe telefon lui Gabi să îl sune. Îi lăsase un mesaj lui Alonzo, spunându-i că nu se așteptase să fie plecați atât de mult și că, dacă nu auzea nimic de la el direct în următoarele 24 de ore, avea să anunțe autoritățile despre un posibil iaht scufundat.

Pe cine păcălea? Alonzo era singura legătură între toate punctele. Vinul, crama care vindea un vin vechi ce nu era al lui, membrul echipajului lăsat pe Sapore di Amore, care putea să fi făcut pozele. Dacă și căpitanul

Stephan era persoana pe care Alonzo o cunoștea, legăturile erau complete.

- E o verigă lipsă, spuse el.

- Mai mult de una. Hai să punem suspectul în rolul răufăcătorului. Stephan... Ce știm despre el?

- Transportă pasageri pe și de pe insula mea.

- Sună destul de simplu. De când lucrează pentru tine?

- Câțiva ani cred.

- Mai mult decât Alonzo?

- Da, îi spuse Val. Potrivit lui Lou, nici unul dintre angajații mei nu a lipsit de la muncă de când au apărut pozele cu noi doi. Stephan încă transportă pasageri.

- E posibil să-l știe pe Alonzo? Să lucreze cu el?

- Da, e posibil. De ce?

În timp ce vorbeau, Margaret își lua notițe în carnetel.

- Știm să Stephan e un alias. Asta îl face suspect într-o altă situație. Nu în ce se întâmplă acum cu Gabi, pentru că bărbatul nu lipsește de la slujba lui de pe insulă. Dar e posibil să fie fost în spatele pozelor la început.

- E mai probabil decât să o fi făcut o menajeră.

Margaret trase o linie neagră pe carnetel și începu din nou să pună întrebări.

- Când l-a întâlnit Gabi pe Alonzo?

- Acum un an, poate mai mult. Eram la o strângere de fonduri de pe continent. L-am întâlnit pe Alonzo și le-am făcut cunoștință. „Eu le-am făcut cunoștință.”

Val închise ochii din cauza greții de la stomac.

- Concentrează-te, Masini! Cum l-ai întâlnit?

Val încercă să scape de vinovăția din suflet.

- La bar, licitația... Nu-mi amintesc. Am început să vorbim. Mi-a spus că era în industria vinului și m-a întrebat cine era minunata mea soție. L-am corectat, iar Alonzo mi-a făcut sora să roșească. Mi s-a părut drăguț. A trimis flori, vin... Au început să iasă la întâlniri. Nu a trecut mult până când mi-a cerut mâna ei.

- Clasic.

- Nu și pentru mine. Mă așteptam la asta. Alonzo știa că eu am fost bărbatul casei mulți ani. Presupun că eu și Gabi am fost onorați de gestul lui, că mi-a cerut permisiunea de a se căsători cu ea.

- Dar nu și mama ta, spuse Margaret.

- Mama nu l-a plăcut niciodată. Spunea că e prea mieros, prea ascuns.

Când încetase Val să mai asculte vorbele mamei lui?

- Deci Gabi îl plăcea, tu îl plăceai, dar ce a urmat?

Val ridică din umeri.

- Am căzut într-un ritm confortabil. L-am rugat să nu grăbească nunta, de dragul mamei. Nu a părut prea încântat de asta, dar a fost de acord. Venea des pe insulă. A înțeles nevoia de acces limitat pentru echipajul lui și mereu a respectat asta. A început să-mi aducă lăzi cu vin fără să ne ia bani pe ele, eu crezând că era un efort de a o seduce pe Gabi. Oaspeților mei le-a plăcut, așa că am adăugat selecția lui în meniu.

- Dar vinul nu e al lui. Deci el aduce vin de la altă podgorie, spunând că este al lui, doar ca să-ți cucerească sora?

- Nu o să știm decât după ce aflăm dacă mai sunt și alți comercianți care cumpără marca lui. Pe insulă se consumă multe sticle pe săptămână, dar nu știu dacă luăm tot ce ne aduce el.

- Știi numele navelor care vin? Ale căpitanilor?

Val nu suporta că nu putea decât să o fixeze pe Meg cu privirea.

- Stai să ghicesc! Ai oameni pentru asta.

- Toate sunt niște întrebări foarte bune, *cara*. O să le pun odată ce ajungem acasă.

Meg luă pixul și scrise pe hârtie.

- Sticle de vin din Italia greșit etichetate cu ce destinație? Apoi ajung pe insula ta. Toate doar ca să impresioneze o fată? Nu prea cred.

- Afacerea cu vin e una mare.

- Nu și când îl dai gratis, îi aminti Margaret. Nu, Alonzo avea nevoie de tine, de Gabi, de insulă. Încep să cred că vinul e ne semnificativ. Sau o diversiune pentru altceva.

Mintea lui Val se duse imediat la imaginea care îi era întipărită pentru totdeauna în minte - cea cu Gabi care întindea mâna după un ac.

- Prin natura ei, insula limitează numărul de oameni. Cum ții autoritățile mulțumite? Cine te monitorizează?

- Departamentul de Sănătate vine anual. La fel Comisia de reglementare. Nu am plângeri, așa că nu am multe probleme.

Margaret își împinse scaunul în spate și începu să bată darabana în cotieră.

- Deci ai putea face aproape orice pe insulă și nimeni nu ar ști. Ai limitat accesul la internet, i-ai pus pe oaspeți să jure că nu vor spune nimic, ai interzis pozele, care sunt o parte zilnică a vieții din secolul XXI... Ai putea să faci trafic cu sclavi, droguri, sex și nimeni n-ar ști.

Val începu să nu-și mai simtă degetele.

- Dumnezeu!

- Alonzo face trafic cu ceva mai bun decât câteva sticle de vin. Dacă se căsătorește cu sora ta, ea nu o să-l dea de gol. Dacă te șantajează pe tine, trebuie să-i cânti în strună...

- Pe naiba trebuie!

Margaret zâmbi pentru prima oară într-o oră.

- Sau asta crede. Ideea e că are impresia că e în siguranță dacă face parte din familie. Apoi, înainte să se căsătorească cu sora ta, eu și Michael apărem și observăm ceva ciudat la vinul lui.

- Alonzo vede că planul i se destramă, sugeră ei. Harta probabilităților începu să se contureze în mintea lui Val. Pune la cale un plan ca să facă fotografii pentru a-ți compromite eforturile de pe insulă.

Val închise ochii și înjură în italiană.

- Unul dintre oamenii lui Alonzo a spus că nu s-a simțit bine cât tu erai pe insulă. A zis că nu putea să meargă cu iahtul până ce nu își revenea. El a rămas în timp ce Alonzo nu era acolo.

- Tipul care m-a încolțit pe hol?

- Poate.

Val își trecu mâna peste barba care îi creștea.

- Apoi ai plecat cu Gabi.

- După ce ea și Alonzo s-au certat.

Asta era ceva nou pentru el.

- Se certau?

- Ea avea dubii în privința căsătoriei cu el. Chiar înainte să plecăm de pe insulă, a sărutat-o și s-au împăcat. Peste câteva zile, Alonzo a făcut gestul măreț. A luat-o pentru un weekend romantic - asta deja se întâmplă de o săptămână. În același timp, noi urmărim pista cu vinul, o persoană pe care o știe ne vede sau poate o căutare pe internet arată că Michael e în Italia...

- La naiba, Margaret, presupunem foarte multe!

- Da? Care parte nu e adevărată?

- Nici măcar nu știm dacă Alonzo o are pe Gabi... E posibil să li se fi întâmplat cu totul altceva.

Margaret râse.

- Știu sigur că Alonzo cheltuiește mai mulți bani decât face. Știu că nu câștigă aproape nimic din crămă. Dacă face bani în mod legitim, chestia asta nu e în registre. Ție cum îți sună toate astea, Val? Apoi Gabi a plecat cu el, iar acum apar pozele astea cu ea și amenințarea să plecăm imediat din Italia. Nu există decât o singură persoană care ar trebui să se simtă amenințată de prezența noastră acolo. În cazul ăsta, e vinovat până ce se demonstrează contrariul.

Val începu să tremure.

- Eu le-am făcut cunoștință, *cara!*

Vocea lui Margaret deveni mai blândă. Se mută pe locul de lângă el și îl luă de mâini.

- Bărbatul v-a păcălit pe amândoi - eu cred că știa cine ești dinainte să te salute. Sunt o mulțime de oameni bolnavi în lume.

Dacă i se întâmpla ceva surorii lui... Dacă era să se ia după poze, deja se întâmplase asta.

- O să-l omor!

- Încetează, Val! Nu ești criminal.

- Așteaptă și o să vezi!

Margaret clătină din cap.

- Nu oferă cazare mixtă în închisoare. Eu aș fi complice, și asta ar putea să devină complicat.

Val încercă să zâmbească, dar nu reuși.

- Nu-ți place să dormi peste noapte cu cineva.

- Nu fac asta cu Bertha în patul de sus. Așa că hai să scoatem crima din conversație. Hai să-i găsim și să folosim resursele pe care le avem ca să o luăm pe Gabi de lângă el!

- Resursele mele sunt limitate. Pot să plătesc recompensa, să plătesc ca să o aducă înapoi...

Margaret își înclină capul.

- Resursele noastre, Val! Rick e pe urmele lui Alonzo. De ce? Pentru că lucrează cu Blake. Pozele cu Michael pot să amenințe afacerea Samanthei, despre care Alonzo nu știe nimic... Bărbatul a intrat în ceva mult mai adânc decât e pregătit să înțeleagă. Nu știu dacă lucrează cu altcineva, dar mă îndoiesc că legăturile lui ajung atât de departe ca ale șefei mele și ale prietenilor ei. O să trag niște sfori, iar cea mai bună parte e că toți sunt oameni decenti, care ar fi foarte iritați că o femeie nevinovată se află în pericol din cauza unui nemernic.

Val voia să creadă că Gabi avea să se întoarcă acasă nevătămată, dar acest lucru părea din ce în ce mai puțin probabil.

Lui Michael i se părea că, de fiecare dată când se întorcea acasă, casa lui din copilărie se micșora. Casa cu patru dormitoare și etaj părușe destul de mare. Strada

liniștită găzduise aceiași oameni de când se născuse el. Uneori, cineva îmbătrânea, iar unul dintre copii fie prelua casa, fie își muta părintele în vârstă cu ei în orașul vecin.

Lucrurile nu se schimbau în Hilton, Utah.

Tocmai de asta Michael alesese să plece cât de repede putuse.

Fugise de demonii lui și pusese adevărul pe pauză.

Acum era momentul să le dezvăluie totul celor doi oameni care meritau să-l știe mai mult decât oricine altcineva.

Coborî din mașina închiriată și se îndreptă spre ușa principală ca și cum pășea pe nisipuri mișcătoare. Așteptase ca tatăl lui să închidă magazinul de bricolaj ca să se asigure că avea conversația asta o singură dată. Nu credea că îi putea supraviețui de două ori.

Cineva dinăuntru aprinse lumina de pe verandă înainte să ajungă la ușă. Ezită. Nu era sigur dacă trebuia să bată la ușă sau să intre direct. Părinții lui aveau cuibul gol acum. Hannah, fiica lor cea mai mică, era la colegiu. Sora lui mai mare, Rena, locuia în cealaltă parte a orașului, cu soțul și cei doi copii.

Casa era practic goală.

Se gândi la asta când mama lui deschise ușa, uimită.

- Mike! Femeia îl îmbrățișă cu putere. Sawyer! strigă ea în casă. Uite cine a venit!

- Bună, mamă.

Femeia îl trase înăuntru. Avea un zâmbet sincer și plin de uimire.

- Nu-mi vine să cred că ești aici. De ce nu ne-ai spus că vii? Ți-am fi pus niște așternuturi curate pe pat.

Intrară în living, care nu se schimbase din anii '80. Canapeaua cu un arc stricat încă se afla în mijlocul camerei, iar fotoliul preferat al tatălui său era lângă ea. Televizorul pe care îl cumpărase Michael și pe care el și Zach îl pusese deasupra șemineului era singura piesă modernă din casă.

părinților lui le plăcea asta. Le plăcea confortabilul, familiarul.

- A fost o decizie de ultim moment, spuse el.

Pașii greoi se mișcau pe scări. Tatăl lui Michael mereu fusese un hărbat robust, un adevărat bărbat, care munea cu mâinile, se târa pe sub mașini și mai mult ca sigur avea să dezaprobe sexualitatea lui Michael.

În ultimii ani, cei doi ajunseseră la o înțelegere. Tatăl lui nu fusese de acord cu profesia lui la început, dar păruse să o accepte după căsătoria falsă a lui Michael cu Karen.

Michael se întorsese în Utah de câteva ori de la divorț. Sărbătorile și nunțile mereu erau motive bune pentru asta și erau mulți membri ai familiei care să stopeze orice adversitate.

Acum nu mai era nimic de genul ăsta.

- Bună, tată.

O întâmpinare care obișnuia să fie o simplă strângere de mână acum fu o îmbrățișare scurtă.

- Ce îl aduce pe cel mai mic fiu al meu acasă neanunțat?

- Nu pot să vă fac pur și simplu o vizită?

Sawyer clătină din cap.

- Neanunțat? Asta fac starurile de cinema?

- Sunt fiul vostru de mai mult timp decât sunt star de cinema. Sper că e în regulă că am venit. Nu aș vrea să întrerup noaptea de poker.

- Aia e miercurea, spuseră amândoi în același timp.

Cei doi râseră și se așezară, iar mama lui îl întrebă dacă voia ceva de băut – și nu, nu-i era foame. Amabilitățile conversației trecură rapid, transformându-se în tăcere. Greierii de afară umpleau liniștea.

Janice întrebă prima:

- E totul în ordine, dragule? Arăți ca și cum te apasă ceva.

- Chiar e și nu știu cum să vă spun.

Mama lui își luă soțul de mână. Nu erau un cuplu afectuos, așa că Michael observă gestul.

- Nu ești bolnav, nu-i așa? Zach? Judy?

- Nu, sunt bine... Toți suntem bine.

Cel puțin din câte știa el.

Sawyer îl fixă cu privirea, fără să aibă nici un zâmbet pe față.

- Vă amintiți când v-am spus motivul din spatele căsătoriei mele cu Karen?

Cei doi încuviințară în camera tăcută.

- V-am spus de fapt jumătate din motiv... Michael se gândi la momentul în care tatăl lui îl întrebase dacă banii pe care îi câștiga în cariera lui erau un motiv îndeajuns de bun să își vândă sufletul. Atunci fusese ușor să-și pună tatăl la locul lui. Karen nu merita dezaprobarea lui, iar Michael era dispus să o sprijine.

Michael se ridică în picioare. Nu putea să stea în timpul conversației. Traversă spre șemineu și se uită la pozele de acolo. Era doar o chestiune de timp până când frații și surorile lui aveau să adauge și mai mulți nepoți acolo.

Nu avea să fie el cel care să facă asta - cel puțin, nu în sensul tradițional.

- Nu am vrut să vă dezamănesc niciodată, pe nici unul dintre voi.

- Nu ai făcut-o, spuse Janice.

Michael nu o privi în timp ce îndreptă o ramă.

„Urmează să o fac.“

- Eu și Karen am fost de acord să ne căsătorim pe hârtie pentru că Hollywoodului îi place ca actorii săi principali să apară la brațul unei femei frumoase. Căsătoria era diversiunea perfectă de la adevăr.

Atmosfera deveni apăsătoare din cauza sunetului greierilor de afară. Oare chiar făceau mai mult zgomot?

- Ce adevăr? întrebă Sawyer.

Michael se întoarse și își privi tatăl în ochi. De bine sau de rău, trebuia să vadă reacția tatălui său la auzul cuvintelor lui.

- Hollywoodului îi place ca actorii săi principali să fie heterosexuali. Și eu nu sunt.

Dură două secunde pentru ca vorbele lui să fie procesate. Nările lui Sawyer se măriră când inspiră adânc.

- Ce vrei să spui?

- Sunt gay, tată. Am știut asta cu mult înainte să plec din Utah.

Mama lui îl strânse de mână pe soțul său, iar o senzație stranie de calm o cuprinse.

Știusese în tot acest timp...

- Dumnezeu!

Sawyer se mută de pe scaun direct la dulăpiorul cu băuturi din partea cealaltă a camerei.

Fără să întrebe, tatăl lui turnă whisky în două pahare și îi dădu unul lui Michael fără să se uite la el.

- Janice? întrebă el.

- Sunt bine.

„Bun... Nu țipă nimeni, nu îmi spune să ies afară...”

Băutura îi lăsă o arsură plăcută în gât.

Apoi mama lui vorbi:

- După divorțul tău... ne-am întrebat.

- Știați?

Michael aproape că se îneacă.

- Ne-am întrebat, îl corectă Sawyer.

- Tatăl tău nu a vrut să vorbească despre asta.

Sawyer luă o gură de whisky, își turnă mai mult în pahar și se întoarse lângă soția lui.

- Înainte să te uiți așa la mine... Nu am vrut să vorbesc despre asta nu pentru că aş avea o părere mai proastă despre tine. Pur și simplu nu voiam genul ăsta de viață pentru tine. Poate când erai copil aş fi încercat să te bat până ce îți trecea...

Tatăl lui nu-și folosisese niciodată pumnii, deci amenințarea nu era reală.

- Nu poți să...

- Știu, zise Sawyer și îl privi. Știu asta.

Băură în tăcere, lăsând cuvintele să fie digerate.

Janice oftă.

- Cred că a fost foarte greu pentru tine.

Michael expiră și se așeză pe canapea.

- Habar n-ai! Văd că acceptați foarte bine ideea.

Mama lui se aplecă spre el.

- Tatăl tău nu s-a atins de sticla aia de la Crăciun.

Michael râse.

Sawyer mormăi.

- De ce acum? Ce te-a făcut să ne spui?

Fără să le dea prea multe detalii, Michael le spuse despre insula lui Val și despre pozele care niciodată nu trebuiau să devină publice și care se pregăteau să apară. Menționează că logodnicul lui Gabi era în spatele pozelor.

Meg îi trimisese vorbă lui Michael să urmasă să afle mai multe informații despre Gabi și logodnicul ei și că ea și Val se întorceau în Florida. Între timp, Michael trebuia să-și înfrunte propria dramă. Și avea să se întoarcă atunci când prietenii lui aveau nevoie de ajutor.

- Stai să văd dacă înțeleg! Cineva e posibil să aibă poze cu tine și...

„Ryder...” Dar asta nu era povestea lui, nu încă.

- O să aflați repede, îi spuse mamei lui.

Ea zâmbi și îl mângâie pe mână.

- Bine. Dar bărbatul care are aceste poze încearcă să te șantajeze? Să-l șantajeze pe prietenul tău, domnul Masini.

Se gândi la Gabi. Nu o cunoștea bine, dar nu putea nici măcar să-și imagineze ce descriesese Meg în e-mailul ei scurt.

- Cred că vrea doar să nu mai caut informații despre el. Sora lui Masini are probleme acum.

- Tocmai l-ai întâlnit pe acest Masini și familia lui. Cum de ești implicat? întrebă Sawyer.

Michael își termină băutura și puse paharul deoparte.

- Val și familia lui sunt oameni buni. Nemernicul asta care încearcă să-i păcălească pe toți este o scursură. Răufăcătorul perfect pentru un film, doar că nu e un scenariu. Iar acum Gabi e în pericol.

Michael îi scuti pe părinți de detalii.

- Cu toate astea, tu ești aici ca să vorbești cu noi.

Michael se aplecă și-și odihni coatele pe genunchi.

- Nu puteam să las un tabloid să le spună părinților mei despre adevărata mea viață amoroasă. Nu ar fi fost în regulă.

Mama lui avea lacrimi în ochi când își lăsă mâna pe spatele lui și îl trase într-o îmbrățișare.

Oare iubirea mamei lui îmbătrânea vreodată? Nu credea.

- Mulțumesc, spuse ea. Pentru că ne-ai considerat o prioritate.

În ochii tatălui său, Michael văzu mândrie.

- Dimineață pleci să-ți ajuți prietenii.

Michael zâmbi.

O greutate imensă i se ridicase de pe umeri.

- E totul bine?

Sawyer își înclină băutura în direcția lui Michael.

- S-ar putea să mai am nevoie de o sticlă pentru Ziua Recunoștinței. Să nu uiți să aduci ceva de calitate!

- Așa o să fac.

capitolul 26

Val era o epavă, iar Meg nu era nici ea prea departe de asta. Între disperare, greutate și teamă, coborâră din avion chiar înainte de răsărit și căzură în pat. Dormiră trei ore înainte să fie forțați să deschidă ochii și să facă față acelei zile.

Meg își făcu duș și se plimbă prin casa lui Val în picioarele goale.

Pe cafetieră era un bilet scris: „Sunt în birou. Rick o să vină aici până la prânz. Val“.

Pentru acea zi erau pregătite cantități impresionante de cafea. Meg își turnă prima cană și deschise carnetul în care ea și Val își luaseră notițe în timpul lungului zbor spre casă. Îi trimise un mesaj, în timp ce desena cercuri în jurul notițelor.

„Ceva vești?“

„Nimic.“

Nu era ce voia să audă Meg.

„Să-l întâmpin pe Rick pe pistă?“

„O să vină cu charterul de la Key West.“

Termenul-limită pe care Val i-l dăduse lui Alonzo avea să expire la ora 15.00 în acea după-amiază. Cu excepția cazului în care Rick și echipa lui nu erau de acord, aveau să sune autoritățile portuare și se completeze un raport pentru persoane dispărute.

Meg nu credea că asta avea să se întâmple. Simțea că Alonzo era în spatele tuturor problemelor, asta îi spunea instinctul. Același instinct care era extrem de îngrijorat pentru Gabi.

În loc să-și lase mintea să se ducă spre partea întunecată a ce putea să i se întâmple surorii lui Val, Meg o sună pe Sam și ascultă cum suna telefonul.

- Bună, șefa.

- Ai aflat ceva?

- Nimic. Meg se uită la ceasul din bucătărie. Mai sunt trei ore până la termenul-limită. Tu ai aflat ceva?

- Blake și echipa lui urmăresc o pistă ciudată. Se pare că Picano își trimite cea mai mare parte a vinului în Mexic.

- Și ce e straniu la asta?

- Încă nu am găsit un comerciant care să cumpere vinul pentru restaurantele sau magazinele lui.

- Atunci de ce e vinul trimis acolo dacă nimeni nu îl bea?

Sam oftă.

- Tocmai asta e partea ciudată. Blake ar trebui să primească un răspuns de la oamenii lui de acolo pe la prânz. Rick a ajuns?

- Nu. Mai vine cineva cu el?

- Neil. O să rămână la Key West și o să ia o barcă pentru a-l urmări pe Alonzo, dacă acesta o să apară.

Se părea că se întâmpla ceva, dar fără să aibă vreo veste despre Gabi, nimic nu conta.

- Ai auzit ceva de Michael?

- Prin alții. Karen m-a sunat să-mi spună că a mers bine conversația cu părinții lui. Are o echipă de PR pregătită să răstălmăcească orice ar apărea în presă.

Gândul că viața lui Michael putea să se destrame o sfâșia.

- Și Alliance?

- Încetează, Meg! Sunt bine, o să trecem de asta. Concentrează-te asupra lui Gabi!

- Tocmai asta mă înnebunește. Nu reușesc să dau de ea. E ca și cum văd că se îneacă o persoană, dar picioarele îmi sunt în nisip până la genunchi.

- E groaznic, știi. Fii puternică și nu-ți face griji pentru nimic de aici. Sună-mă dacă ai nevoie de mine!

- Îți datorez deja atât de mult!

Avioane private peste tot în lume, ore nesfârșite de pază, plus investigația pe care Sam și Blake o făceau în numele lui Meg.

- Nu fi ridicolă! Ținem legătura.

- Mulțumesc, Sam.

Slăbiciunea. Alonzo ura slăbiciunea.

Însă mâinile îi tremurau când răspunse la telefon. Nu existau decât doi bărbați care aveau efectul ăsta asupra lui, iar unul îl suna chiar atunci. Avea un puternic accent latino și destui bani și putere ca să scape planeta de toți cei pe care îi cunoștea Alonzo.

- Señor Diaz. Cât de drăguț din partea dumneavoastră să sunați!

- Zici tu?

Alonzo începu să transpire și broboane de sudoare i se formară pe frunte.

- Voiam să vă contactez azi.

Râsul sănătos al bărbatului de la celălalt capăt al apelor îl făcu pe Alonzo să se agite.

- De ce nu te cred? Transportul meu, Picano. Unde e?

- E în siguranță.

Dar Diaz nu voia să audă asta.

- Aranjez transportul.

- Am mai auzit asta. Acum nu mai era nici urmă de râs în vocea bărbatului. Ai 12 ore. După care va începe o serie de evenimente nefericite, care va continua până ce o să am ce îmi trebuie. Ai înțeles, Picano?

Alonzo încercă să nu vomite.

- Am... am nevoie de mai mult timp.

- 11 ore și 55 de minute.

Fără nici un alt cuvânt, Diaz închise.

Meg se așeză în locul lui Val la biroul lui, în timp ce acesta se întâlnea cu Rick în port. Deoarece Stephan era bărbatul care se ocupa de charter și nu voiau să se dea de gol că știau asta, Val insistă să-și întâmpine noii oaspeți.

El privi acum în altă lumină charterul. Era mai mare decât majoritatea charterelor cu pasageri. Fuseseră momente când nava fusese folosită pentru transportul proviziilor, așa că avea o rampă de încărcare într-o parte. Azi, aceasta era ridicată, iar pasagerii se aflau într-o parte, văzând insula pentru prima oară.

Purtându-se ca și cum prezența lui Rick nu îl afecta câtuși de puțin, Val îl lăsă pe acesta cu unul dintre angajații lui și urcă în charter.

Cu mâinile în buzunare, ca să evite să-l strângă de gât pe căpitan pentru a afla mai multe informații, Val se forță să zâmbească pe față pe măsură ce înainta.

- Căpitane Léger.

Urmă un zâmbet urmat de o privire derutată.

- Domnule Masini, cărui fapt îi datorez plăcerea companiei tale?

Val se purtă ca un confident, nu ca un adversar. Și îi făcu semn să se îndepărteze de ceilalți angajați.

Léger îi lăsă instrucțiuni unuia dintre colegi și i se alătură lui Val la babordul navei.

- Cum pot să vă ajut?

Val vorbi încet:

- Se pare că avem o altă breșă de securitate.

Căpitanul păru îngrijorat.

- Ce fel de breșă?

Val făcu un semn în aer.

- Nu cred că e în zona ta. Vreau să nu se afle, dar voiam să afli de îngrijorarea mea legată de pasagerii clandestini.

- Vă asigur că nu e nimic în zona mea.

Val își forță mâna să iasă din buzunar și-l bătu pe Léger pe spate.

- Doar fii cu ochii-n patru! Dacă vezi ceva suspect, raportează-mi direct mie!

- Bineînțeles.

Val coborî din charter, în timp ce pasagerii de pe insulă urcau.

Rick era deja plecat.

Val îi găsi pe Lou și Rick în depozit. Adam îi conduse și le arătă spațiul creat pentru mâncarea și băutura care trebuiau menținute reci.

- Cine livrează vinul? întrebă Rick când Val se apropie de grupul de oameni.

Adam îi spuse numele companiei responsabile de livrarea vinului.

- De multe ori, chiar domnul Picano a adus lăzile. Dar acestea au început să apară între livrările lui personale. Avem un stoc destul de mare.

Rick își scoase telefonul și trimise un mesaj.

- Cât stă în depozit?

- Cât de puțin posibil.

Cei patru îl urmară pe Adam când îi duse la crama cu vin. Un spațiu întreg, de 10 pe 20, era plin cu marca lui Picano.

Val știa sistemul de acceptare a livrărilor, dar nu-și dăduse seama că vinul lui Alonzo începuse să vină în cantități atât de mari.

Rick își dădu jos haina, chiar dacă era frig în cramă.

- Asta o să dureze ceva timp.

Val îl fixă cu privirea.

- Ce anume?

Rick arată spre cutii.

- O să deschidem fiecare ladă.

Lou scoase un cuțit și începu să taie folia de plastic care acoperea lăzile cu vin.

- Ce crezi că o să găsești?

- Răspunsuri.

Fără altceva de făcut, Val își scoase sacoul și își desfăcu cravata.

- Adam, adu un palet ca să transfere lăzile pe care le-am verificat deja. Să nu spui nimănui ce facem!

- Da, domnule.

După o oră și jumătate, erau la ultimul palet. Fiecare ladă fusese deschisă, sticlele de vin și pachetele scoase, apoi puse la loc. Lucrau în tăcere, fiecare cutie fiind o dezamăgire în care nu găseau nimic decât vin fals etichetat.

Se apropia ora la care Val trebuia să se întoarcă la birou și să anunțe autoritățile că sora lui dispăruse. Ultimul mesaj de la Meg îi spusese că telefonul încă nu sunase.

Val deschise una dintre ultimele lăzi și scoase neatent fiecare sticlă. Una se sparse, dar continuă să caute prin cutie. Când nu găsi decât lemn, ridică lada goală cu ambele mâini și strigă:

- Nimic. Nu avem nimic!

O aruncă spre celelalte lăzi prin care trecuseră deja și o văzu cum se face bucăți.

- La naiba!
Închise ochii frustrat și își ridică mâna la frunte ca să ușureze durerea. „Gabi e undeva, suferind, iar eu nu am nimic.“

- Dumnezeule! spuse Rick.

- Ce e?

Val se întoarse spre mizeria pe care o făcuse și îi găsi pe Rick și Lou uitându-se la lada ruptă.
Se întoarse și el și se uită.

Cutia de lemn avea un locaș între fundul sticlelor și baza lăzii. Un spațiu de aproape trei centimetri, unde se afla altceva decât aer.

Cei trei se apropiară de cutia spartă.

Rick se întinse primul spre ea, ridicând ciocanul pe care îl folosiseră ca să deschidă cutiile. Cutia se fărâmiță și dezvălui un fund fals. În el era o substanță strâns legată. Cu ajutorul unui cuțit de buzunar, Rick scoase ceva negru. Îl ridică la nas și îl miroși.

- Dumnezeule!

- Ce e?

- Am nevoie de un kit de testare ca să fiu sigur...

- Ce crezi că e? întrebă Val.

Lou răspunse:

- Heroină... în stadiu incipient.

Imaginea cu Gabi ținând brațul întins și așteptând acul îl sufocă pe Val.

Lou și Rick începută să ia lăzi diferite, să le deschisă, să arunce vinul și tot ce mai era înăuntru, apoi să distrugă cutiile doar ca să găsească și mai multe pliculețe.

- Se pare că am aflat de ce Picano îți dă vinul.

Cei trei se uitară la paleți.

- Cineva o să vrea asta înapoi, spuse Lou. E destulă aici ca să ucidă pentru ea.

- Sunt cantități pentru traficantii de droguri, adăugă Rick.

- Gabi, șopti Val.

Rick își puse mâna pe umărul lui Val.

- Atât timp cât avem asta, o s-o țină în viață. E singurul lui atu.

Val se agăță cu disperare de aceste cuvinte. Nu putea să-și piardă speranța, nu acum, nu când erau atât de aproape să găsească toate răspunsurile.

capitolul 27

După ore întregi în care se uitase la telefonul lui Val și încercase să-l facă să sune, Meg tresări când îi sună telefonul, fără să se uite la ecran și având intenția clară să refuze pe oricine o sunase ca să stea lângă un telefon care nu suna.

- Da, zise ea scurt.

Urmă o pauză, apoi un ușor bruiaj, după care răsete.

- Alo?

Când salutul fu întâmpinat de tăcere, Meg își îndepărtă telefonul de la ureche și se uită la ecran. Număr necunoscut.

Meg auzi un geamăt... de femeie.

- Gabi?

Pielea de pe brațe i se făcu de găină și inima începu să-i bată cu putere în piept. Vocea slăbită era imposibil de auzit.

- M-Meg?

Linia fixă pentru telefonul lui Val avea un dispozitiv pentru înregistrat, dar nu era conectat la mobilul lui Meg. Nu avea cum să înregistreze. Nu putea decât să vorbească.

- Gabi, Dumnezeule, ești bine?

- Doare, Meg. Nu vrea să oprească durerea.

Gabi începu să plângă.

- Unde ești?

- Te rog... Se auzi un zgomot, iar vocea lui Gabi se îndepărtă. Te rog, Alonzo, am nevoie de asta!

- Gabi, unde ești?

Meg auzi frenezia din vocea ei.

- Da... da...

Vocea lui Gabi trecu de la nebunie la ușurare.

- Nu! țipă Meg în telefon. Nu, Gabi, e otravă! Termină! Acum deja țipa. Nemernicule, încetează!

Gabi încă era acolo, în depărtare.

- Mulțumesc... tot repeta ea.

- Nemernic bolnav! Ridică telefonul, ticălos laș!

Carol intră în biroul lui Val cu un membru al echipei de securitate. Meg ridică mână și abia atunci observă cât de tare îi tremura.

- Ce vrei? Știu că ești acolo!

Meg se întoarse cu spatele la angajații lui Val.

Vocea lui Alonzo era rece, iar în cuvintele lui plutea o amenințare.

- Ieși pe verandă, domnișoară Rosenthal.

Fără să piardă timp, Meg alergă spre ușile care dădeau spre exterior. Rămase în umbră, în caz că exersa cineva trasul la țintă.

- Unde e Gabi?

Bărbatul făcu o pauză.

- Te prinde bine roșul.

Meg se uită la fusta ei roșie din mătase, apoi mai făcu un pas spre exterior. Oceanul era la câțiva pași, dar nu erau vase mari pe el. Câteva bărci pluteau la doi kilometri de țărm, dar nu putea spune cu exactitate dacă Alonzo și Gabi erau într-una din ele.

Oamenii se strângeau în jurul ei, dar Meg îi ignoră și îl ținu de vorbă pe monstrul care o ținea pe Gabi ostatică.

- Cred că o salopetă portocalie ar merge foarte bine cu tenul tău.

- Mulțumesc, domnișoară Rosenthal. Nu e cazul să fii ostilă. Spune-i iubitului tău să am nevoie de lăzile mele în charterul lui în maximum o oră.

- La ce te referi?

„La vin? Se referea la vinul lui afurisit?”

- Nu ai dreptul să pui întrebări. O oră. O să-l însoțești pe căpitan când o să plece.

- Ca să ne poți ține pe amândouă ostatice? Nu prea cred.

Se auzi din nou mișcare la capătul celălalt.

- Ce e, iubito, mai vrei? Orice pentru soția mea.

- Termină! O s-o omori!

În spatele ei, icni cineva.

- De ce mi-aș ucide soția? E mult mai valoroasă vie decât moartă.

„Nevasta? Soția?”

- O oră, domnișoară Rosenthal. Am ochi peste tot pe această așa-zisă insulă privată a lui Masini. Tu și doar tu cu marfa mea. Sau biata Gabriella o să sufere un accident nefericit. Nu cred că poate înota prea mult în starea ei actuală.

- Ești bolnav! strigă Meg.

O mână o prinse de umăr. Se întoarse și îl văzu pe Val fixând-o cu privirea.

- O oră.

Val îi luă telefonul din mână și un amalgam de cuvinte în italiană i se revărsă de pe buze, în timp ce repeta numele lui Alonzo. Bărbatul fu la un pas să arunce telefonul de perete, dar o trase pe Meg aproape.

- Trăiește, spuse Meg. Cu greu.

- Ai vorbit cu ea?

Meg încuviință și se uită dincolo de Val, la angajații care se strânseseră.

- Spune-le să plece, șopti ea.

Rick intră în cameră tocmai când Val împrăștiase mulțimea.

Când rămăseseră doar ei trei, Meg le povesti despre conversație și despre Gabi.

- Alonzo a spus că marfa lui trebuie încărcată în charterul tău într-o oră. Ce marfă? Se referă la vin?

Val și Rick se uitară unul la altul.

- Ce e?

- În lăzi se află heroină, îi spuse Rick.

- Droguri? Serios? Alonzo face trafic de droguri? întrebă Meg.

- Așa se pare.

- Ei bine, le vrea înapoi. Dacă nu începem să mutăm vinul ăla, cineva o să-i spună. Gabi nu părea să mai poată face față încă unei doze fără să moară.

Meg se ridică și o luă spre ușă.

- Stai puțin, avem nevoie de un plan! Dacă respectăm ordinele lui Alonzo, doar o să facem ce vrea el.

- M-a pus să ies afară și mi-a spus ce culoare e fusta mea. Omul ori poate să ne vadă, ori are pe cineva prin apropiere. O să găsim un plan în timp ce mutăm lăzile de vin în charter. Au trecut deja zece minute din oră.

Rick ridică mâna și o opri.

- În clipa în care încercăm vinul, devenim traficanți de droguri.

- Ce opțiune avem? întrebă Val. Sora mea e la el!

Meg îi privi pe Val și Rick certându-se. Nu le mai spuse că bărbatul îi ceruse și ei să fie la bordul navei.

- Când terminați cu cearta, mă găsiți în depozit.

Fără să mai spună altceva, Meg ieși din clădire.

Val o prinse din urmă două minute mai târziu. Rick îl sunase pe Neil ca să pună în mișcare un plan.

Margaret avea dreptate. Dacă pur și simplu stăteau și se purtau ca și cum nu aveau să-i respecte regulile nu aveau să-i asigure siguranța lui Gabi.

Val o ocoli pe Margaret și o trase pe o scurtătură spre depozit. Una care nu era plină cu oaspeți.

- Pe aici.

Ea îl urmă, ținându-l strâns de mână și uitându-se în urmă.

- Nu suport gândul că e cineva cu ochii pe noi.

- O să concediez pe toată lumea și o să încep de la zero.

- Asta e o nebunie. El e nebun! Cuvintele lui erau calme și exersate, dar auzeam panica din ele.

- Aș vrea să știu dacă el e traficantul sau doar cel care livrează. Dacă doar se ocupă de transport, atunci traficantul își caută drogurile.

Margaret încetini și-l privi.

- Și cum știi tu toate detaliile astea despre trafic?

Val îi zâmbi sec.

- Am crescut în New York. Toată lumea cunoștea pe cineva. Traficanții mici devin traficanți mari dacă nu folosesc ce vând. Dacă Alonzo doar transportă, atunci cineva probabil îl amenință.

- Iar asta îl face să fie disperat, spuse ea.

- Oamenii sperați sunt periculoși.

Dădură colțul spre depozit și încetiniră.

- Mai e ceva din ce a spus Alonzo care m-a derutat. Îi tot spunea lui Gabi soția lui, nevasta lui. Ca și cum erau deja căsătoriți.

Val se opri, iar Meg veni lângă el.

- Gabi nu ar...

- Gabi e drogată acum, nu ai de unde să știi ce a făcut.

Val își trecu mâna prin păr.

- De ce?

- Nu știu. Dacă ea e legată de el, iar el își primește marfa înapoi, atunci poate să ne facă pe ea, pe tine, pe noi toți să tăcem? Cine știe care sunt gândurile unui psihopat?

- Avem nevoie de mai mult timp, *cara*. Ca să-i aflăm planul.

Margaret se uită la ceas.

- Avem 40 de minute. Gândește repede!

Val o trase după el și începu să dea ordine în clipa în care ajunse în depozit.

Charterul de pe insulă trăgea în port. Căpitanul Stephan stătea într-o parte a rampelor care le permiteau pasagerilor să urce pe vas și să coboare. Numai că pasagerii nu veneau și nici nu plecau. De fapt,

charterul nu se afla în mod normal în port la această oră.

- Stai aici! îi spuse lui Margaret după ce îi dădu drumul la mână.

Meg se uită la charter și se albi.

Era nevoie de o intervenție divină ca Val să nu-l arunce pe Stephan în apele turcoaz din Keys.

Cu o expresie încrezută pe față, Stephan îl urmărea pe Val apropiindu-se.

Fără să se gândească, Val îl apucă pe bărbat de gât și îl strânse.

- Nu știu ce ți-a promis, dar eu îți promit asta. O să te găesc și o să plătești!

Ceva tare îl împunse pe Val într-o parte. În loc să se uite, relaxă strânsoarea. Bineînțeles că bărbatul avea un pistol, doar drogurile și armele erau sinonime, nu-i așa?

- Bună alegere, Valentino!

Val îi dădu drumul.

- Acum nu ai de adus niște marfă?

Pe Val îl mâncau pumnii. Voia să lovească. Nu o făcu. Păstrarea controlului era esențială, iar el știa asta.

Se duse lângă Margaret. Nu-și recăpătase culoarea și se uita la charter de parcă îi crescuseră coarne.

Cei doi se întoarseră în depozit și se îndreptară spre cramă. Rick era acolo și coordona eforturile de împachetare. Bărbatul dădea ordine, iar oamenii lui Val îl ascultau.

Margaret stătea în celălalt capăt al cramei, cu telefonul în mână.

Făcându-i semn lui Rick, Val îi spuse:

- Dacă o să-i dăm asta, nu are nici un motiv să o țină pe Gabi în viață.

Rick se aplecă și îi șopti:

- Uită-te mai bine!

Angajații umpleau paleții, dar puneau în centru lăzi de vin care nu erau ale lui Alonzo, înconjurate de lăzile cu droguri. O treime din droguri avea să lipsească.

- Un plan?

Rick încuviință.

- Neil strânge ajutoare. E în larg.

Val își strânse pumnii.

- Am senzația că e o capcană. Nu îmi place deloc.

- Ai o idee mai bună?

- Să sunăm la poliție?

Rick îi zâmbi și îi făcu cu ochiul.

- Neil a pregătit ceva mai bun.

Val spera că Rick și prietenii lui aveau dreptate. Margaret îi atrase atenția din nou. Tremura. Val își luă sacoul pe care îl aruncase pe lăzile de vin și i-l puse pe umeri.

- Mulțumesc, zise ea.

Val o sărută pe frunte. Era o femeie puternică, dar era evident că tot ce se întâmpla o afecta.

- Ai nevoie de inhalator?

Ea clătină din cap.

- Medicamentele mele noi au făcut niște schimbări mari. Nu-ți face griji pentru mine!

Acest lucru nu era posibil. Val îngenunche în fața ei și îi luă mâinile reci într-ale lui.

- Îmi pare atât de rău că s-a întâmplat asta, Val!

- Nimic din toate astea nu e vina ta.

Meg nu părea convinsă.

Ultimele lăzi fură așezate pe paleți și acoperite.

Val se aplecă și sărută buzele reci ale lui Margaret.

- Ar trebui să rămâi aici.

Ea făcu ochii mari.

- Nu, nu pot.

Val înțelegea nevoia de a vedea ce se întâmpla cu propriii ochi, dar nu voia ca Margaret să fie aproape de Stephan. Pe de altă parte, nu voia nici ca ea să se plimbe prin crama încă plină de droguri ilegale. Dacă vreuna dintre persoanele care îi ajutaseră să împacheteze vinul în timp record era mână în mână cu Alonzo, avea să fie chemat înainte ca Stephan să plece.

Flancată de Rick și de Val, Margaret merse cu ei spre charter. Afară era cald, însă ea tot tremura. Când Val se duse să vorbească cu Stephan, Margaret se împiedică și Rick o prinse.

-Sunt bine. Îmi pare rău.

Părea să îi fie rău, dar Val nu putea face nimic în privința asta.

Bărbatul îl opri pe șoferul motostivuatorului înainte ca primul palet să fie urcat în navă.

-Haide, Masini, încarcă-l odată!

Stephan își ținu mâna în buzunar, acolo unde Val știa că avea un pistol.

-Doar după ce știi că Gabi e în siguranță.

-Nu ești în măsură să negociezi.

-Sună-ți șeful sau poți să pleci cu o parte din marfă, iar când Gabi e în siguranță, poți să iei restul.

Din expresia lui Stephan, acesta nu era pregătit pentru conflict.

-Din ce știi, Gabi e deja plecată.

Un telefon începu să sune.

Toată lumea se întoarse spre Margaret. Ea răspunse.

-Gabi?

-Mută lăzile pe navă, Masini! strigă Stephan.

Val încercă să audă conversația lui Margaret și se uită spre Rick să își dea seama cum trebuia să acționeze.

-Unde ești? strigă Margaret.

-Timpul trece, spuse Stephan râzând.

-Vezi insula? Vezi oamenii?

Margaret se uită spre ocean.

Stephan se mută din locul unde era, stând cu spatele la navă, și-și scoase pistolul din buzunar, pe care îl îndreptă spre șoferul motostivuatorului.

Bărbații din port se feriră de țeava pistolului fluturat în aer.

Margaret se apropie de marginea pontonului.

- Spune că e într-o barcă mică și că vede mulți oameni pe plajă, le zise ea. Nu, nu face asta! O să te găsim noi. Nu poți să înoți atât de departe.

Val simți cum i se oprește inima. Își salvase sora doar pentru ca ea să sară în apă, drogată cu cine știe ce, și să se înece.

Motostivitorul începu să se miște, iar lui Val îi sună telefonul din buzunar.

Rick se apropia de Margaret, care nu părea să observe drama din port.

- Ai face bine să răspunzi, sugeră Stephan.

Ultimul lucru de care avea nevoie Val era o întrerupere.

Fără să-și ia ochii de la Stephan și pistol, răspunse la telefon fără să se uite.

- Da?

- Ora ta a trecut acum zece minute. Mă așteptam să-mi iei cererea în serios.

Bărbatul pe care îl primise odată în casa lui, căruia îi oferise privilegiul de a-i curta sora avea acum un ton fatal.

- Unde e Gabi?

- Pe aici. Destul de aproape ca să o vezi sărind în aer dacă nu te miști mai repede.

Ultimul palet fu încărcat, șoferul retrase motostivitorul și bărbații care încărcaseră vinul fugiră.

- Meg? strigă Rick.

Înainte ca Val să-i spună lui Alonzo că lăzile erau încărcate, Stephan sări între Margaret și Rick.

Rick își scosese pistolul și îl îndreptase spre capul lui Stephan.

- Dă-te înapoi!

Stephan clătină încet din cap.

- Nu e parte din înțelegere. Ea vine cu mine.

- Nu! strigă Val.

Lui Margaret îi alunecă telefonul printre degete. Briza oceanului îi flutura părul, iar ochii precum chihlimbarul exprimau mai mult decât orice cuvinte.

- Lasă arma! îi ordonă Rick.

- Dacă tragi, Gabi e moartă.

Val nu-și dăduse seama că Alonzo încă țipa în telefon. Ridică mobilul la ureche.

- Pierzi timpul, Masini. Fii atent, următoarea explozie o să fie în cinci minute dacă transportul meu nu a plecat cu femeia ta cu tot!

- *Andare all'inferno!*

- Oricum o să ajung în iad, Val.

Tocmai când Alonzo spuse asta, auziră o explozie pe apă.

- Gabi? strigă Margaret în telefon. Gabi?

Rick făcu un pas în față.

Lui Val i se făcu rău, ca și cum viața se scurgea din el. Margaret simți cum o lasă genunchii.

- Nu, draga mea, stai... venim!

Avea lacrimi în ochi și buzele îi tremurau.

- Ai primit mesajul meu, Val? întrebă Alonzo.

- 4 minute, 30 de secunde... îi aminti Stephan. Hai-de, blondino! zise și îi făcu semn spre navă.

- Iisuse!

Picioarele lui Margaret se mișcau, doar că se îndrepta spre navă, nu se îndepărta de ea.

- Margaret, nu!

- O s-o omoare dacă nu fac asta. Se uită la Rick. Întreab-o pe Judy la ce sport am excelat când eram în colegiu.

Când Meg puse piciorul pe navă, Val știu că nu avea să o mai vadă în viață. Sora lui sau femeia care îi fusese inima?

Rick lăsă arma jos.

- Dacă ne urmărește cineva, ea o să moară.

Lăsat fără opțiuni, Val rămase lângă Rick în timp ce Stephan desfăcu parâma care îi ținea nava legată de doc și urcă.

Stephan o prinse pe Margaret de braț, îi luă telefonul și îl aruncă pe doc.

- Nu am vrea să urmăriți un telefon.

Bărbatul o aruncă înăuntru și manevră vasul. Nu îi luă mult să prindă viteză.

Rick plecă, iar Val nu putu decât să se uite.

Alonzo încă era la telefon.

Furia frustrată se intensifică. Din nou, Val țipă la telefon.

- Dacă îi faci rău, ești un om mort!

- Crima este ceva complicat, Masini. Nu că m-ar deranja. Acum du-te și găsește-mi soția și ai grijă de ea! Ținem legătura.

capitolul 28

Era atât de cald... Nu avea cum să scape de soare. Și cum ajunsese pe o șalupă de două persoane?

O durea capul, dar nu foarte tare... nu atât de tare pe cât se putea.

Gabi își prinse capul cu ambele mâini și începu să se legene. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să doarmă! Ar fi fost mai bine decât să aștepte ca durerea să se întetească.

Se ridică și simți cum barca se înclină sub picioarele ei goale. Rochia albă pe care o purtase la nuntă îi atârna pe umeri. Când își schimbase ultima oară hainele?

Și un duș... voia să facă un duș.

Barca se înclină din nou. Alunecă, se ghemui și închise ochii.

- Avem vreo pistă? întrebă Rick la telefon.

Val se duse repede lângă Rick când acesta urcă în mașina de golf și eliberă frâna de urgență.

Se grăbeau spre aeroportul insulei.

Lou rămase în urmă, având ordine să blocheze plecarea angajaților. Era evident că pe insulă exista mai mult

de un complice. Cine erau și ce le puteau spune puteau face diferența între viața și moartea lui Margaret.

Rick vorbi repede, cea mai mare parte a conversației fiind pierdută de Val. Când închise, îi spuse planul.

- Când am venit, am pus un dispozitiv de urmărire în charter. Mai e unul în interiorul uneia dintre lăzi. Dacă vasul și drogurile se despart, o să le putem găsi pe ambele.

O parte din tensiunea din Val dispăru.

- Cum o să știm unde e Margaret?

Rick, care mereu părea să fie cu zâmbetul pe buze, acum nu avea nici urmă de așa ceva.

- E cea mai bună prietenă a soției mele. Nu este o opțiune să o pierdem.

Val putea să-i întreacă vorbele.

- Ea e viitorul meu.

- Cât de bine tragi cu pistolul, Masini?

- Destul de bine. Însă nu am tras când cineva drag a fost atât de aproape.

Se opriră în dreptul pistei și coborâră. Rick se pipăi la spate, în zona curelei, își dădu jos jacheta și dezvălui tocul pe care îl avea legat de umeri.

- La naiba! spuse el cu zâmbetul pe buze.

- Ce e?

Ridică un deget și-și scoase telefonul.

- Bună, iubito! Nu am timp să explic. Spune-mi, la ce sport a excelat Meg în timpul colegiului?

Val se agita în timp ce se uita la Rick, care vorbea cu soția lui. Acesta din urmă începu să râdă, un sunet în contrast complet cu emoțiile din stomacul lui Val.

Zgomotul elicopterului care se apropia bruie conversația.

- Și eu te iubesc. Rick închise, zâmbind. Înveți ceva nou în fiecare zi.

- Ce?

Vântul se înteti când elicopterul ateriză. Val se dădu în spate și se întoarse ca să evite nisipul ce venea spre ei.

- Meg a făcut parte din echipa de tir la colegiu! strigă el. Habar n-aveam.

- Și cu ce o ajută asta fără o armă?

Rick continuă să zâmbească și scoase tocul gol.

- Are niște abilități decente de buzunărit.

Pentru prima oară după câteva ore, Val simți cum i se mai liniștește inima.

Pilotul le făcu semn să sară înăuntru.

Abia când urcară și-și puseră centurile, Val își dădu seama că erau într-un elicopter militar.

Neil, care stătea lângă pilot, îi dădu niște căști lui Val.

Odată ce acestea acoperiră zgomotul elicopterului și vocile bărbaților puteau fi auzite fără să țipe, Val spuse:

- Credeam că sunteți pușcași marini pensionați.

- Odată ce devii pușcaș marin, mereu o să fii pușcaș marin.

- Hai să-ți găsim sora! spuse Neil.

Val se uită în direcția în care plecase Margaret.

- Cum rămâne cu Margaret?

Rick atinse un dispozitiv aflat în centrul elicopterului. Acesta îi amintea lui Val de un indicator submarin sau poate de ceva ce foloseau cei de la traficul aerian ca să urmărească tot ce era în aer. Erau puncte și semnale...

- Cel roșu e Meg.

- Și ceilalți?

- Astea două sunt ale lui Blake, poziționate ca să evite detecția, iar acestea trei sunt prieteni, spuse Rick în timp ce-i făcu cu ochiul.

- Arată ca o mică armată.

- Pe aproape, zise Neil.

Rick îi dădu lui Val un binoclu și toți se uitară spre ocean.

Timpul trecea încet.

Val verifică oceanul, uitându-se la fiecare barcă, în fiecare vas personal. Singura ușurare fu că nu găsi nici

o barcă goală. Deși frustrarea îl făcea să bată din picior, continuă să caute. Gabi era acolo.

După ce trecuse o oră de căutare, Neil arată spre ceva.

-Acolo!

Pilotul făcu un cerc și se îndreptă într-o anumită direcție.

Val nu văzu decât o barcă mică și o pată albă pe fundul ei. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât începea să spere mai tare.

Îmbrăcată într-o rochie albă murdară, cu mâinile și picioarele roșii de la soare, Gabi stătea cu un braț peste cap. Nu se mișca.

-Cât de jos putem să ajungem?

Pilotul se îndepărtă de barcă, dar chiar și atunci valurile o legănară destul ca Val să se îngrijoreze că avea să cadă. Fără să se gândească, își scoase căștile și își dădu cămașa jos.

Rick înțelese imediat ce voia să facă.

Val își dădu jos pantofii și își desfăcu apoi cureaua.

Rick îi dădu un radio. Val presupuse că era rezistent la apă și-l luă. Simți vântul când Rick deschise ușa.

-O să mergem mai aproape! strigă Rick.

Val estimează înălțimea, cunoscându-și limitele. Dacă traiul pe o insulă îl învățase ceva, acest lucru era să sară de pe stânci. Cu picioarele înainte, Val sări și tăie apa câteva secunde mai târziu.

Odată ce ieși la suprafață, le făcu semn că era în regulă și, cu radioul în gură, înotă spre sora lui. Obosise deja când ajunsese lângă barcă.

-Gabi? Tesoro?

Ea gemu.

Val se urcă pe șalupă, aproape răsturnând-o în ocean de două ori până când reuși să urce.

Apa sărată cădea pe ea când se apropie să o privească mai bine.

Era trasă la față, roșie, cu cearcăne negre sub ochi. Îmbătrânise cu zece ani în săptămâna în care fusese plecată.

Buzele îi erau crăpate și sângerau, iar părul îi era încâlcit.

- Ce ți-a făcut?

Val îi ridică brațul, verifică pulsul și observă toate vânătăile. Unele recente și inflamate. Altele galbene, abia vizibile.

Gabi gemu din nou, dar nu deschise ochii.

- Ce avem acolo? îl auzi Val pe Rick la radio.

Ridică dispozitivul și apăsă pe buton.

- E vie. Trebuie să ajungă la spital.

- Vezi ceva explozibili?

Merda, uitase de asta! Se uită sub singura banchetă și observă un dispozitiv lipit sub el. Nu știa nimic despre bombe, dar presupuse că asta era.

- Da. Are un diametru cam de 6 centimetri, câteva fire... o lumină.

Val o mângâie pe Gabi pe frunte.

- Cobor!

După ceea ce păru o eternitate, Rick fu coborât cu un cablu. Vasul abia îi putea susține pe toți trei, dar Val contracara locul unde stătea Rick, ca să mențină vasul pe linia de plutire.

- Zi-mi că glumești!

Rick râse când văzu explozibilul și se întinse după el.

Val îl opri.

- Ai grijă!

Însă Rick îi dădu mâna la o parte.

- Am construit chestii mai reușite în adolescență. Trase de două fire și lumina se stinse. Amator. Chiar dacă Alonzo e implicat în treaba cu drogurile, nu știe nimic despre bombe.

Val nu își dădu seama cât de repede respira până în acel moment.

- Hai să plecăm de aici!

Val urmă instrucțiunile lui Rick și îl ajută să-și pună sora inconștientă în harnașamentul lui Rick.

Odată ce erau pregătiți să plece, Val spuse:

- Nu te întoarce după mine. Du-o la spital!
- Sunt cu un pas înaintea ta, Masini. E o barcă în drum spre tine. Rick băgă apoi mâna în buzunar și îi dădu lui Val telefonul lui mobil. În caz că Alonzo te sună direct pe tine.
- Am înțeles.
- Val își sărută sora pe creștetul capului.
- Ține-o în viață!
- Rick îi făcu cu ochiul, ridică un deget în aer și dispăru.

Era puțin spus că era extrem de speriată.

Meg se uită cum insula lui Val dispărea, fără să vină nimeni după ei. Se gândi la opțiunile pe care le avea. Putea să sară în apă și să înoate, dar atunci nu avea cum să se ferească de gloanțe. Și nu era chiar o idee înțeleaptă să înoate mai mult de câteva sute de metri, nu cu plămâni ei. În plus, nu știa dacă Gabi era în siguranță.

Meg avea încredere în Rick și Neil, știa de ce erau capabili. Trebuia să se bazeze pe faptul că Alonzo și oamenii lui nu știau nimic despre prietenii ei.

Cum avea să accepte Alonzo un transport cu numai două treimi de bunuri? Avea să o împuște pe loc sau să negocieze un schimb? Rick făcuse aluzie la costul fiecărui palet. Aproape un milion de dolari în starea actuală și de trei ori mai mult după ce era rafinată substanța.

-Unde mă duci? întrebă ea, după ce nu mai putea să vadă deloc insula lui Val.

Ar fi fost sinucidere curată să sară acum peste bord.

Oare putea să-l împuște pe căpitan și să preia controlul?

Poate dacă acesta avea să o amenințe cu mai mult decât o privire. Doar nu era o criminală.

-O să afli în curând.

„Nemernicule!“

-Cum e să știi că prietenii tău abuzează femei?

Stephan nu comentă și continuă să conducă.

Tăcerea o omora, așa că vorbi în continuare:

- Alonzo mi se pare un fraier, prea prost ca să organizeze toate astea.

Căpitanul se foi puțin.

- Pun pariu că altcineva așteaptă livrarea. Poate chiar o să-ți dea o parte din câștiguri.

Stephan se uită la ea, după care își îndreaptă privirea din nou spre orizont.

- Până la urmă cât de bine îl cunoști pe Alonzo? Pun pariu că nici măcar nu e italian.

- Vorbești prea mult.

„Și tu te agiți.“

- Sunt nouă în toată chestia asta cu „împotriva voinței mele“. Ar trebui să stau aici și să-mi fie frică? Asta a făcut Gabi?

- Gabi nu a fost destul de deșteaptă ca să îi fie frică. Asta o duru.

Dulcea și inocenta Gabi nu mai avea să fie niciodată la fel.

- Ați drogat-o, nu? Nu există nici o șansă să mai aibă încredere în cineva vreodată. Sper că ești mândru.

- Eu nu m-am atins de Gabi.

- Și asta face ca totul să fie în regulă în mintea ta? Bărbații pot să justifice orice.

Era ciudat cum furia luă locul fricii. Odată cu acea furie veni claritatea și abilitatea de a gândi.

Pe panoul de control era un radio de la care se auzi zgomot de fundal, după care o voce masculină:

- Alpha către Beta, ești acolo?

Stephan ridică radioul simplu și răspunse:

- Sunt aici. Pe drum, cu marfa.

- Te urmărește cineva?

- Nu din ce am văzut. Tu?

- E în regulă. Continuă spre țintă și, odată ce o vezi, menține poziția.

Stephan opri apelul.

Meg începu să se foiască.

- Alpha și Beta? Asta înseamnă că ei sunt șefii, iar tu sluga lor.

Nu văzu pumnul care venea spre ea decât după ce o lovi. Încercă să-i facă față cât de bine putu. Durerea îi explodă în maxilar, iar dinții îi tăiară obrazul.

- Taci din gură!

Da... pentru ea suna bine.

capitolul 29

Val luă hainele uscate ce-i fuseseră oferite, își puse niște pantofi care nu îi veneau și o luă spre puntea vasului care îi preluase. Nu era sigur ce fel de vas era. Înainta cu viteza unei bărci cu motor, dar avea cam o duzină de membri, cu capacitatea de a duce pasageri și marfă. Singurul vas similar pe care îl mai văzuse fusese cel folosit de autoritatea portuară. Acesta însă nu avea însemnele poliției pe apă.

Cineva îi dădu o sticlă cu apă.

- Mulțumesc.

- Ne bucurăm că am putut să ajutăm.

- Ceva vești despre sora mea?

- Cei mai buni doctori de la Miami General se ocupă de ea. Căpitanul îl opri înainte să întrebe mai multe. Nu știu nimic altceva. Neil și Rick s-au întors în elicopter.

„Una s-a rezolvat, acum mai avem una.“

Căpitanul arată spre o hartă precum cea pe care Val o văzuse în elicopter.

- Ea e aici, noi suntem aici.

Unele puncte de pe hartă erau aprinse, iar altele doar pălpăiau.

- Ce sunt astea?

- Jucători noi? Cineva pe o croazieră? Greu de spus fără imagini.

- Și cum obținem imagini fără să fim văzuți?

Căpitanul apăsă pe câteva butoane și un monitor din stânga lui se aprinse.

- Cu jucării mai mari.

Val se uită mai de aproape, dându-și seama că vedea oceanul de la mii de kilometri de sus.

- Imagini prin satelit?

- Big Brother. Acum nu trebuie decât să restrângem locația și să ne concentrăm.

Val se dădu în spate.

- Tu cine naiba ești?

- Brenson, divizia Paza de Coastă DEA. Am lucrat cu Neil pentru scurt timp în marină.

- Și se întâmplă pur și simplu să lucrezi în Florida?

Căpitanul clătină din cap.

- În California, mai exact. Dar a spus că sunt probleme aici, așa că am tras câteva sfori.

Unul dintre oamenii căpitanului stătea în fața lui Val, cu binoclul la ochi, și scana orizontul.

- Am fost pe urmele unuia dintre cei mai pricepuți sau imorali traficanți din Mexic. Diaz îl cheamă. L-am prins pe câțiva dintre oamenii lui, dar nici unul nu ne-a adus mai aproape de modul în care drogurile ajungeau în țară.

- În lăzile de vin.

Brenson încuviință din cap.

- Cine ar fi crezut?

- Eu cu siguranță că nu. Alonzo trimite vin pe insula mea de șase luni. Dumnezeu știe cât trafic a făcut chiar sub nasul meu.

- Oamenii ăștia se pricep să-i transforme pe cei nevinovați în complici. Teama de închisoare îi face să tacă după ce află ce se întâmplă.

Exact ca el și Gabi. Asta nu însemna că el s-ar fi temut de închisoare. Poate merita doar ca să pună punct vieții lui Alonzo. Val se gândi la sora lui, la cum arăta când Rick îi ridicase corpul moale spre cer.

Și Margaret ce făcea? Folosise arma? Oare omul care o ținea ostatică știa despre ea? Îi injectase cineva droguri? Se cutremură.

Închisoare – putea să stea un pic la răcoare dacă asta însemna că Margaret avea să supraviețuiască.

Val nu se putu decide dacă făcea un pact cu Dumnezeu sau cu diavolul.

Probabil cu amândoi.

Meg încercă să nu intre în panică atunci când la orizont apăru iahtul lui Alonzo.

Durase două ore ca să se întâlnească și, cu toate că ar fi preferat să nu-l mai vadă niciodată, simțea o anumită satisfacție știind că avea ocazia să-l scuie în față.

Cele două vase se apropiară, iar Alonzo și trei bărbați urcară la bord.

- De ce nu e legată? întrebă Alonzo, arătând spre ea.

- Ce o să fac, idiotule? O să sar în apă?

Capul i se smuci la impactul loviturii lui Alonzo. Cel puțin acum avea câte o umflătură pe fiecare parte a feței.

- Știam că o să faci probleme din clipa în care ai deschis gura pe insulă. Să-ți bagi nasul în treaba altcuiva nu-ți face deloc bine la sănătate, domnișoară Rosenthal.

Meg nu-i dădu nici un motiv să o lege de mâini. Ținându-se strâns de balustradă, vorbi:

- Gabi e treaba mea.

- Pentru că i-o tragi fratelui ei? Sau o consideri o soră?

Bărbatul crezuse că putea să o tulbure, spunând ce se întâmpla între ea și Val. Nu o făcu.

- Da și da, spuse ea.

Bărbatul râse.

- Asta mă face viitorul tău cumnat prin căsătorie, nu?

- De ce te-ai căsătorit cu ea, ai drogat-o și apoi ai lăsat-o să moară?

Bărbatul ridică din umeri și se îndepărtă de ea ca să inspecteze lăzile.

- Pentru că treceam droguri prin insulă și voiam să mă asigur că Val și Gabriella aveau o legătură cu mine care îi putea face să tacă. Gabi nu ar fi rezistat o zi în închisoare, iar Val știe asta.

- E mai puternică decât crezi.

Bărbatul se mișcă printre lăzi și Meg încercă să se miște de-a lungul balustradei ca să-i distragă atenția. Încă nu voia să observe că lipseau droguri. Stephan și unul dintre oamenii lui Alonzo îndreptară armele spre ea. Meg rămase fermă pe poziție și ridică mâinile. Ultimul lucru pe care îl voia era ca ei să decidă să o omoare.

- Planul meu ar fi funcționat dacă nu ai fost în vizită la podgoria mea. Gabi ar mai fi trăit dacă nu ai fi fost tu.

Pentru prima oară în câteva ore, plămânii lui Meg se contractară.

„Nu, te rog, nu! Gabi nu are cum să fie moartă!” Nu după toate riscurile pe care și le asumase.

- Nu plânge, domnișoară Rosenthal. Era atât de drogată, încât probabil nu a simțit nimic.

- Nemernicule!

Meg se aruncă spre el, doar ca să fie oprită de cei doi bărbați. De data asta, Alonzo se duse lângă ea, iar Meg îl scuipă în față.

Privirea lui letală o tulbură când bărbatul își scoase o batistă și își șterse fața.

- Ar trebui să-ți fac o gaură în picior și să te arunc chiar aici în apă, să văd cum vin rechinii să se hrănească.

Meg trebui să se forțeze să respire mai încet. Începuse să se audă un ușor șuierat.

Alonzo își trecu mâna peste fața ei și o prinse de bărbie cu degetul mare și arătătorul.

- Dar tu ești cadoul meu. Lui Diaz îi plac blondele.

Bărbații care o țineau râseră la gluma lui Alonzo.

El se îndepărtă de ea și se urcă pe iaht.

Stephan preluă din nou conducerea, urmând iahtul lui Alonzo.

În zece minute, se apropiau de o insulă. Meg nu văzu a fi locuitori.

Odată ce ajunseră în golf, Stephan aruncă ancora și Alonzo dădu ordin ca Meg să fie adusă pe vasul lui. Erau prea mulți ca să se lupte cu ei, iar dacă se împotriveau, începeau să-i șuiere plămâni.

Alonzo o împinse pe punte și apoi spre o zonă mai îngustă, aflată într-o parte. Sub amenințarea pistolului, îi urmă și se uită cum Stephan și oamenii lui Alonzo urcară pe barcă, iar aceasta se îndepărtă de cea plină cu droguri.

O lăsau acolo.

Ceea ce însemna că avea să vină să o ia cineva.

Diaz? Alpha din spatele acestui Beta? Și când avea să se întâmple asta? Într-o zi, o oră?

Oare putea să înoate până la charter și să cheme ajutoare? Nu știa dacă Rick și Neil știau unde era. Minte ei căuta o scăpare.

Unul dintre oamenii mai masivi ai lui Alonzo o trase de pe barcă în clipa în care aceasta ajunse la țarm. Înainte să se poată ridica, își puse piciorul pe fundul ei și scoase un cuțit.

Meg țipă în timp ce bărbatul îi tăie gamba dreaptă. O împinse apoi pe nisip și sări înapoi în barcă.

Orbită din cauza durerii, Meg se rostogoli pe spate și își ținu strâns piciorul.

- Fii atentă înainte să sari, domnișoară Rosenthal! îi spuse Alonzo în timp ce arătă spre apă. Înotătoarele alea nu sunt de la delfini. Și le place sângele proaspăt.

- Arzi în iad!

Alonzo râse, uitându-se la oamenii lui care duceau barca înapoi spre iahtul lui.

- Oamenii mă tot înjură azi. Probabil e lună plină.

Meg își găsi echilibrul și alergă în spatele copacilor.

Pentru prima oară de când luase pistolul de rezervă al lui Rick, verifică arma. Un 1911 cu 12 gloanțe. Perfect. De încredere și precis.

Ignorând durerea de la picior, își menținu privirea asupra bărcii care se îndepărta. Odată ce șalupa plină cu idioți se apropie de rechinii din golf și era prea departe ca pasagerii să ajungă înapoi pe țărm, Meg ținti. Trei focuri consecutive loviră lemnul, îi speriară pe pasageri și apa începu să umple barca.

Gloanțele trecură pe lângă ea. Nu destul de aproape cât să o rănească, dar destul cât să-i spună că aveau muniție.

Se poziționă și localizează capacul rezervorului de la charter.

În timp ce Alonzo și oamenii lui încercau să stea la suprafață, cei de pe iaht încercau să se apropie de șeful lor. Un bărbat sări și începu să înoate spre barca mai mare. Meg le ignoră eforturile și se concentără pe ținta ei. Trecuse ceva timp de când ținuse o armă în mână. Iar charterul era probabil în afara razei ei de acțiune, dar trebuia să încerce. Dacă charterul exploda, cineva avea să-l vadă.

Sau cel puțin asta se ruga să se întâmple. Închise un ochi și își forță respirația să încetinească. Își aminti tot antrenamentul, motivul pentru care alesese tirul ca sport.

Șuieratul din plămâni îi dispăru încet în timp ce număra.

„Foc!”

Rată.

Ridică țeava, simți vântul pe față și ținti puțin mai sus.

„Foc!”

Lemnul se despică. Nu explodă nimic.

- Pentru Gabi.

„Foc!”

În sfârșit se apropiau. Val văzu destule pe transmisia satelitului ca să știe că erau două vase, unul lângă altul,

iar al treilea se apropia din spate. Tocmai când începea să se mai liniștească, punctul de pe radar dispăru.

- La naiba! strigă Brenson.

- Unde a dispărut?

Val se întoarse spre ecranul cu imaginea de pe satelit, care avea o întârziere de 30 de secunde față de celălalt monitor.

Charterul fu învăluit în alb și, chiar și de la câțiva kilometri depărtare, Val auzi explozia.

Brenson își ridică radioul.

- Mișcați, toate unitățile, mișcați!

Oamenii de la bordul navei se pregătiră.

- Cu viteză maximă!

Val se uită în sus și văzu elicopterul. Apoi auzi vocea lui Rick, care dădea ordine.

Opriră motoarele când ajunseră la epavă.

Charterul încă ardea, o mare parte din el devenind recif artificial.

Cel puțin două cadavre pluteau pe apă. Val se uită după sacoul lui sau fusta roșie a lui Meg, dar nu găsi nimic.

Yahtul lui Alonzo încercă să scape. Elicopterul zbură deasupra vasului, informându-i pe cei de la bord că nu aveau cum să scape.

Nu dură mult ca nava Pazei de Coastă să se poziționeze în așa fel încât Alonzo să nu poată fugi, asta dacă era la bord. Val nu reușise să-l localizeze pe punte.

În loc să se uite după dușmanul său, Val scană cu privirea vasele și țărmlul.

O voce puternică umplu aerul:

- Paza de Coastă a Statelor Unite, lăsați armele jos!

Aerul se umplu cu zgomotul ajutorului aerian, iar oceanul se umplu cu vase care veniseră să îi ajute. Nimic din toate astea nu conta însă fără Margaret.

Val se prinse de o margine a vasului și vru să înoate până la iaht ca să o caute.

Oamenii de pe puntea lui Alonzo își lăsară încet armele jos – câte unul, pe rând, până când cei șase bărbați aveau mâinile ridicate în aer.

Se apropiară destul cât să urce la bord. Val îl lăsă pe agentul înarmat să meargă primul, dar nu rămase în spate odată ce oamenilor lui Alonzo le fură luate armele.

Căpitanul lui Alonzo, bărbatul care apărea în poze cu sora lui, și Stephan se numărau printre cei de pe punte.

Val își încleștă pumnul și își făcu loc printre oamenii înarmați.

- Unde e Margaret?

Stephan îi zâmbi îngâmfat și pumnul lui Val zbură.

Se auzi un zgomot. Val nu era sigur dacă venise de la pumnul lui sau dinspre fața lui Stephan.

- Care e Picano? întrebă Brenson.

- Nici unul, zise Val.

- Dar acolo?

Val îi recunoscă pe cei doi bărbați din apă ca fiind Julio, secundul lui Alonzo, și unul dintre chelnerii lui.

- Nu e el.

În câteva minute, căutată iahtul. Aduseră bucătarul în cătușe. Nici urmă de Margaret.

Privirea lui Val se duse spre charterul care ardea.

Nu era pregătit să creadă că ea era la bord.

- Margaret!

Vocea lui pluti dincolo de vas, atrăgând atenția oricui îl auzea. Margaret!

Un punct roșu șchiopătă pe plajă. Inima lui Val plânse când Margaret îi făcu și ea cu mâna.

- Sunt aici!

Brenson arată spre ea, în timp ce bărbații scoaseră un skijet.

Val clipi de două ori și auzi un foc de armă.

Toată lumea îngheță și se aplecă. Când Val se uită din nou, văzu că Margaret avea un pistol în mână și îl îndrepta spre vârful stâncos al golfului.

Alonzo se afla acolo, trăgând. Apoi se auziră niște focuri de sus.

Val nu-și dădu seama dacă Alonzo sărise sau fusese rănit și căzuse. Se afla acum în apă, iar Paza de Coastă trimise o barcă după el.

Nu conta dacă era mort sau viu. Conta că Margaret era vie, în siguranță și întregă.

Luă skijetul, ajunse pe nisip și fugi spre ea.

Când își înfășură brațele în jurul lui, pistolul îi căzu din mână.

- Oh, *bella!* Credeam că te-am pierdut. Slavă Domnului! Val o mângâie pe păr și o auzi scâncind la pieptul lui. Nu plânge, *cara*, sunt aici.

- Țintaș prost.

Val se îndepărtă puțin, ca să-i vadă fața - fața vânătă și umflată.

- Ce?

- Țintaș prost. Alonzo era un țintaș prost.

Meg zâmbi și scânci.

Tensiunea din corpul lui Val scăzu, făcându-i genunchii să-i tremure.

Margaret se ținu bine.

- *Ti amo, cara!* Credeam că te-am pierdut.

Își lipi buzele de fruntea ei, singura parte a feței care părea să nu o doară. Lacrimi noi se formară în ochii lui Margaret.

- Și Gabi?

Val își așeză palma pe obrazul ei.

- În spital. Trăiește.

Fu rândul ei să se lase pe el.

- Hai să plecăm de aici, spuse Val.

Când Margaret făcu câțiva pași, el observă tăietura de la picior. Fără să spună nimic, o ridică în brațe.

Meg îl lăsă s-o ia.

capitolul 30

Meg rămase lângă patul de spital al lui Gabi cât acea-
ta stătu la Terapie intensivă și îi bătu la cap pe toți doc-
torii și toate asistentele care aveau grijă de ea.

Doamna Masini aduse mâncare în fiecare zi și rămase
când putu. Dar să își vadă fiica în starea în care era o
afectă. Se părea că toată lumea se învinovăța pentru
decepția numită Alonzo.

Lui Val îi era cel mai greu. Îi tot cerea scuze lui Gabi,
indiferent de câte ori îi spunea ea că nu era vina lui.
Noaptea, când Meg se întorcea în camera de hotel pe
care o numise casă în ultimele două săptămâni, îl găsea
pe Val în pat, așteptând-o.

În ziua de dinainte de externare, Gabi stătea pe un
scaun cu vedere spre Miami. Tăcerea ei era în contrast
cu personalitatea ei de dinainte. Terapeuții spusese-
ră că avea să fie nevoie de timp ca să aibă încrede-
re din nou și pentru ca inima să i se vindece. Meg se
fortă să zâmbească atunci când intră în camera ei și în-
chise ușa. Într-o parte se afla tava cu mâncare neatin-
să. Gabi slăbise aproape cinci kilograme și nu le punea
la loc. Îi supraviețuise lui Alonzo doar ca să devină o
carcasă goală.

Meg puse valiza de firmă pe pat și se concentră pe
părțile pozitive.

- Se pare că mâine te duci acasă.

Gabi își mută privirea de la geam la mâinile care i se
odihneau în poală.

- Așa a zis doctorul.

- Ți-am adus o geantă ca să te ajut să-ți împachetezi
lucrurile.

- Mulțumesc, șopti ea.

Meg își trase un scaun mai aproape și își coborî vocea:

- Cum te simți azi?

Trecu un minut până când Gabi răspunse:

- Bătrână.

O privi pe Meg, durerea din ochii ei fiind atât de adâncă, încât o străpunse ca un cuțit.

- Mă simt bătrână, Meg.

În cele două săptămâni cât îi luase lui Gabi să se lupte cu scurta ei dependență, nu vorbiseră despre ce se întâmplase. Pe insulă ajunseseră hârtii care confirmară că Alonzo chiar se căsătorise cu Gabi pe mare. Când Val și Meg îi întrebaseră pe doctori de condiția ei fizică, aceștia spusese că era stabilă sau se îmbunătățea, fără să le dea alte detalii. Când insistaseră, doctorii le spusese că Gabi nu voia ca familia să afle despre starea ei. În încercarea de a-i oferi intimitatea de care era evident că avea nevoie, Meg nu pusese întrebări, iar Gabi nu spusese nimic.

- Nu pot să mă întorc pe insulă, zise ea.

Meg își întoarse capul.

Dacă nu pe insulă, la familia ei...

- Nu vreau să se uite toată lumea la mine, să se întrebă... să pună întrebări.

- Ar fi groaznic.

Acela era un zâmbet pe buzele lui Gabi? Dumnezeu! Meg spera că da.

- Unde vrei să te duci?

- Undeva unde pot s-o iau de la început. Se ridică, iar cămașa de noapte pe care o purta îi coplesii silueta firavă. Undeva unde pot să scap de imaginea lui. Unde pot învăța să mă respect din nou.

Meg voia cu disperare să-i spună lui Gabi că nu avea nimic de demonstrat, dar se părea că avea - chiar și dacă numai ei înșiși.

- Un loc unde poți să preiei din nou controlul asupra vieții tale.

Da.

Meg se gândi la femeile puternice din viața ei. Sam își construise o afacere din cenușa familiei ei distruse. Eliza își pierduse părinții când era tânără

și supraviețuise. Fiecare avusese un moment dificil în viață și supraviețuise.

- Hai cu mine!

Gabi clipi.

- În California. Va trebui să vorbim cu Sam despre un loc de muncă. Mereu avem nevoie de ajutor la Alliance.

O parte din durerea din ochii lui Gabi dispăru.

- Un loc de muncă?

- O ocupație. Să te susții singură îți oferă putere. O să fii ocupată și nu o să ai timp să te uiți pe geam și să te gândești la diverse lucruri.

- Asistenta socială a spus că trebuie să înfrunt ce s-a întâmplat ca să pot merge mai departe.

Meg încuviință.

- Și o s-o faci. Până atunci, trebuie să preiei controlul.

- Un loc de muncă.

Meg își luă prietena de mână.

- O viață nouă.

Gabi o strânse de mână. Și zâmbi.

În acea noapte, Meg își făcu bagajele și descoperi că era rândul ei să se uite pe geam și să se gândească la viața ei.

Cum mai arăta? Petrecuse mai bine de o lună din viață acaparată de Val și de familia lui. Răpiri, droguri, vin de contrabandă. Totul se schimbase și, în afara părților evidente, Meg nu-și dădea seama exact cum era.

Când văzu lumina umplând din nou ochii lui Gabi, Meg își aminti că viața trebuia trăită. Toată situația cu Alonzo, cu Stephan, cu drogurile, totul ar fi putut lua o întorsătură fatală. DEA confiscase și restul drogurilor din cramele lui Val. Alți doi dintre angajații lui Val fuseseră puși sub acuzație. Stephan avea să petreacă o perioadă lungă în închisoare și, chiar dacă reușea să iasă, cel mai probabil avea să fie ținta cartelului mexican.

Apoi era Alonzo. Bărbatul abia dacă fusese conștient, fiind pe jumătate mort când Paza de Coastă îl pescuise din apă. Meg simțise o anumită satisfacție știind că Val

își băgase pumnul în rănille omului, făcându-l să sufere și mai mult. Fusesse operat, dar numărul de găuri pe care Rick, Neil și cel puțin alți doi oameni de pe navele Pazei de Coastă i le făcuseră erau prea mult. Încă era de viață, dar avea puține șanse să respire fără un ventilator.

Nu existau mulți oameni pe care Meg să-i vrea morți, dar Alonzo era unul dintre ei.

O distrusese pe Gabi și acesteia avea să-i ia mult timp ca să devină femeia zâmbitoare și fericită care era în urmă cu numai o lună.

Ușa camerei scoase un zgomot, și Val intră. Avea haina pe un braț și cravata puțin desfăcută. Își pierduse timpul cu reangajarea oamenilor pe insulă, ridicarea zidurilor de apărare imaginare și grija pentru sora și pentru mama lui... și chiar pentru Meg.

- Bună, zise ea.

- Bună.

Val își lăsă haina pe pat și traversă camera. O trase în brațe și o ținu strâns. Făcea asta des. Doar o ținea în brațe, ca și cum era cel mai prețios lucru din lume.

- Am făcut bagajele.

- Nu vreau să mă gândesc că pleci.

- Am avion la prânz.

Nodul din gât o făcu să se înece. Nu era o persoană emotivă. Atunci de ce mai avea un pic și plângea?

Val o sărută pe frunte.

- *Ti amo, bella.* O să ne descurcăm noi.

Un zâmbet trist apăru după vorbele lui. Nu îl întrebase niciodată ce însemnau, doar credea că erau calde, iar din ton simțea același lucru.

- Gabi vine cu mine.

Inițial, Val își ținu respirația, apoi oftă și o trase în brațe.

- Crezi că e înțelept? Nu ar trebui să fie cu mama ei?

Meg îl luă de mână și văzu durerea din ochii lui.

- Trebuie să se vindece, Val. Insula o să-i amintească de el. Sam i-a oferit deja un loc de muncă. Cred că e mișcarea potrivită.

- Vreau să mă opun, dar cred că ai dreptate.

- Și dacă nu am, poate oricând să se întoarcă.

Val își înclină capul și își trecu mâna peste barbă, care nu mai dispăruse după ce Meg îi spusese că îi plăcea. Val chiar era unul dintre cei mai chipeși bărbați pe care îi văzuse vreodată. Avea să fie groaznic să nu-l mai vadă în fiecare zi. Inima i se frângea din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropia plecarea.

- La naiba, Val, o să-mi fie dor de tine!

Îl lovi în joacă în piept.

El îi prinse mâna și îi sărută degetele.

- Chiar dacă o să fim separați de atâția kilometri, nu o să fim separați și aici.

Duse mâinile lor împreunate la piept.

- Nu îmi plac relațiile la distanță.

Meg își șterse umezeala de sub ochi. Al naibii rimel, avea să o transforme într-un zombi!

Val chicoti.

- Nu îți place nici dormitul peste noapte cu cineva.

Meg își dădu ochii peste cap.

Nu mai fusese singură de când venise din Italia.

- Vino aici, spuse el și o trase aproape.

Își lipi fruntea de a ei, iar buzele lui îi alungară lacrimile.

O gustă încet, arzând amintirea sărutului adânc în sufletul ei. Meg i se deschise, fiindu-i familiar dansul limbilor lor, și se desfătă cu sărutul lui până când o lăsă fără aer.

Atingerea ușor înțepătoare a bărbii lui trasă un drum sub bărbie, spre gât. După numai câteva săptămâni, îi cunoștea corpul mai bine decât orice bărbat care i-l explorase. Locul din spatele urechii, cel dintre clavicule, degetele trecute peste sâni fix înainte să-i sărute unul.

Val făcu dragoste cu ea încet, trăgând-o în pat și luând-o de la început. Din cap până-n picioare, fără grabă. Când o pătrunse și se mișcă odată cu ea și îi împinse pe amândoi spre un punct unde pasiunea se întâlnea cu stelele, Meg înțelese un lucru - îl iubea.

Cu disperare.

Complet.

Dacă avea să îi spună, urma să-i fie mai greu să plece. În schimb, simți cum lacrimile i se adunară din nou. Îl ascultă pe Val spunând lucruri frumoase într-o limbă pe care nu o înțelegea și făcu dragoste cu el până la primele ore ale dimineții.

În dimineața următoare, amândoi fură tăcuți. Făcură dragoste la duș pentru ultima oară și se duseră la spital ca să o ia pe Gabi și să-și ia rămas-bun.

Val o ținu de mână și-i tot spuse că avea să fie bine...

Meg nu vedea cum. Viața lui era în Florida, iar a ei la depărtare de un stat.

Gabi se trezi înainte de răsăritul soarelui. Infirmiera veni și scoase toate acele și medicamentele din camera ei. Își făcu duș, se îmbracă și așteptă ultima vizită a doctorului. Încă avea dureri. În două săptămâni, corpul ei îmbătrânise cu zece ani. Alonzo o drogase. Pastilele despre care îi spusese că erau aspirină erau cu totul altceva. Niște droguri puternice, care o lăsaseră cu dureri de cap. Alcoolul pe care i-l dăduse doar înrăutățise situația. Apoi durerea începuse să treacă. Își amintise nunta și felul în care Alonzo pusese totul la cale. Chiar și atunci era drogată, dar nu putea spune că nu știa ce făcea. Iar asta era cea mai mare trădare posibilă. După asta, totul era în ceață. În primul moment în care acul îi împunsese pielea, euforia apăruse brusc. Își amintise, pentru scurt timp, că nu era în regulă. Nimic nu avea efectul ăsta asupra durerii. Nimic legal, în orice caz. O ținuse pe ocean o săptămână. Ea își amintea numai două zile.

Odată ce ajunsese la spital, nu făcuse decât să implore după și mai multe droguri. Angajații fuseseră nevoiți să o imobilizeze, să îi dea droguri mai slabe, până când putea să renunțe complet la ele. Era umilită. Murdară.

Gabi alungă aceste gânduri din minte și își dădu seama că nu era singură în cameră.

- Doctor Hoyt. Îmi pare rău...

- Erai distrasă. E în regulă, Gabi. Voiam să văd cum te simți înainte să pleci.

Vorbiră despre cum se simțea și despre nevoia de a lua drogurile de care fusese dependentă pentru scurt timp. Îi spuse despre mutarea în California, iar el găsi o listă cu doctori la care să meargă cât era acolo.

Doctorul Hoyt studie podeaua sau poate pantofii și nu mai putu să o privească.

- Eu... știu că ai trecut prin iad, dar am nevoie de permisiunea ta în legătură cu ceva.

- Permisiunea mea?

- E ceva legat de soțul tău.

Ea tresări.

- Nu-i spune așa!

- Îmi pare rău. E despre domnul Picano.

Imaginea cu el zâmbind în timp ce-i băga acul...

- Ce e cu el?

- Undele cerebrale sunt nule, ventilatorul e cel care îi ajută organele să funcționeze... Fără el, va muri.

Foarte bine. Lumea avea să fie un loc mai bun fără el.

- Și ce vreți de la mine?

- Permisiunea să-l deconectez de la ventilator. Familia din Italia a refuzat să vorbească cu noi. Putem să obținem un ordin judecătoresc, dar ar fi mai bine dacă ne-ai da voie să îi scoatem tubul de oxigen.

Cuvintele terapeutului îi răsunară în minte; „Trebuie să treci prin asta ca să treci peste tot, Gabriella!“

Încheiere.

Gabi se ridică.

- Du-mă la el!

Doctorul Hoyt făcu ochii mari.

- Nu cred că e o idee bună.

- Vrei ca eu să-l deconectez de la aparate, nu?

- În principiu, da.

- Atunci du-mă la el!

Atitudinea doctorului Hoyt spunea că nu știa ce să facă.

Gabriella îl urmă în lift, înapoi la Terapie intensivă, unde stătuse în prima săptămână din spital. Atunci fusese atât de dezorientată încât nu își dăduse seama că bărbatul care o adusese în starea aceea era la câțiva metri depărtare, că aceiași oameni care aveau grijă de ea aveau grijă și de el.

Nemernicul nu merita asta. Angajații din secție tăcură când o văzură intrând. Un alt doctor, care stătea la biroul infirmierelor, îi urmă repede în camera înconjurată de geamuri.

Gabi se îmbărbătă. Nu știa la ce să se aștepte când deschise ochii spre bărbatul care aproape că o omorâse.

Era conectat la atâtea aparate!

Fața îi era umflată, aproape de nerecunoscut, iar pielea îi era acoperită de transpirație. Mirosul din cameră era un amestec de substanțe puternice și de moarte. Gabi se apropie și observă că angajații se strânseseră în spatele ei, privind-o.

Orice legătură cu bărbatul pe care îl dorise ca soț, ca tată al copiilor ei dispăruse. Cum era posibil? La un moment dat, crezuse că îl iubea. Sentimentul nu fusese niciodată reciproc, acum știa asta, dar fusese real pentru ea.

Sau poate și acela fusese o iluzie.

Alonzo merita asta. Să trăiască prins între viață și moarte.

Partea răzbunătoare din ea voia ca bărbatul să fie conștient, oricât de puțin, de starea în care era.

- Poate să mă audă?

Una dintre asistente spuse:

- Se zice că auzul e ultimul care dispare.

Gabi se aplecă peste pat și simți cum i se făcu pielea de găină. Acum bărbatul nu o mai putea răni, dar tot se înfiora în prezența lui.

- Mă auzi, Alonzo?

Nimic.

- Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău. După o mică pauză, spuse ce voia cu adevărat: Pentru că, dacă ar fi după mine, ai arde în iad. Se întoarse și semnă o hârtie pe care i-o înmână asistenta. Deconectează aparatele, doctore!

Cuvintele îi părăsiră buzele și cineva din spatele ei închise aparatul.

În cameră se așternu tăcerea, iar Gabi plecă. Alonzo muri, oficial, douăzeci de minute mai târziu.

capitolul 31

Gabi își reveni odată ce își regăsi zâmbetul.

Cine ar fi crezut că o femeie care fusese protejată, răsfățată și îngrijită toată viața avea să se adapteze atât de repede la un job cu normă întreagă?

Meg știa că era vorba de distragerea atenției, dar părea să funcționeze. Să își vadă prietena revenind la viață era un proces lent, uneori sfâșietor.

Primele lor săptămâni din casa Tarzana fuseseră presărate de telefoane zilnice de la Val sau doamna Masini. Dacă Meg nu era acolo să discute cu Val, el îi trimitea mesaj, amintindu-i că se gândea la ea.

Se oferise să vină în vizită, dar Meg îl tot amâna.

- Gabi are nevoie de o pauză completă. O să-ți spună ea când să vii în vizită.

- Vreau să te văd pe tine.

- Nu îmi plac relațiile la distanță, îi amintise ea, fără să simtă cu adevărat vorbele care îi părăsiseră buzele.

- De asta mi-ai trimis trei mesaje ieri, unul cu o poză cu Michael și Ryder bând vin?

- M-am gândit doar că vrei să știi că totul merge bine, se apăruse ea.

Michael se mutase cu Ryder, iar Meg nu-l văzuse niciodată mai fericit.

- Vrei să-ți împărtășești ziua cu mine, *cara*. Știu sentimentul. Apropo, Jim îți trimite toată iubirea lui.

Meg se trezi zâmbind la telefon.

- S-a oferit din nou să ne căsătorim?

Val mormăi.

„E atât de simplu!“

- A făcut-o, nu?

- Ești luată.

- Serios?

- Da.

Își dorea cu disperare să-l vadă, dar se temea că avea să-i fie imposibil să mai plece o dată de lângă el. Viața ei era în California - asta își tot repeta. A lui, nu.

Meg o auzi pe Carol pe fundal, după care Val îi spuse:

- Sunt probleme în bucătărie de care trebuie să mă ocup.

- Du-te! Și eu trebuie să mă ocup de ultimele detalii pentru petrecerea copilului Elizei.

- *Ti amo, bella*. Gândește-te la mine când închizi ochii în seara asta.

Nemernicul! Acum avea să se gândească numai la el, la buzele lui, la atingerea lui...

- Noapte bună, Val!

O casă fără piciorușe care să tot alerge făcea pregătirile pentru petrecere să fie ușoare. Sam și Eliza insistaseră să organizeze totul în casa Tarzana. Gabi și Meg pregătiseră o oală imensă de paste, iar sosul fierbea pe aragaz cu mult înainte de sosirea oaspeților.

Baloane roz și albastre umpleau colțurile camerei, iar pe fiecare masă erau flori, bomboane și prăjituri. Punciul cu alcool și fără alcool se afla în două boluri de cristal. Era prostesc, dulce și perfect pentru o viitoare mamă. Lista de invitați era limitată la prietenii apropiați și la familie. Asta nu însemna că Eliza nu avea rude, dar soacra ei, Abigail, venise cu ea și cu Sam. În spatele lor, Karen și Judy veniseră cu Gwen. Casa Tarzana era mică și plină, deși avea mai puțin de o duzină de invitați.

Toată lumea vorbea în același timp, mângâia burtica Elizei și râdea – chiar și Gabi. Cele două care aveau cel mai probabil să pășească în lumea bebelușilor erau Judy și Karen, care încercau să evite întrebările despre momentul în care avea să se întâmple asta. Meg știa că Judy nu era chiar pregătită, dar Karen părea să privească burtica Elizei cu năzuință.

- Gabi, cum ți se pare California? întrebă Gwen.

- Uscată. Îmi place.

- Coasta de Est e lipicioasă, încuviință Eliza.

- Dar verde, zise Meg.

În plus, acolo locuia Val. Oare ce făcea în acel moment?

- Hm...

- Ce e? o întrebă Meg pe Judy.

- Nimic, răspunse ea.

Meg o privi pe Gabi. Dar ea se uita la Karen, care mângâia burta Elizei când copilul lovi. Tânjea după asta?

Oare Gabi își dorise copii cu Alonzo? Bărbatul îi distrusese și acele visuri?

Meg o luă pe Gabi de braț.

- Hai să vedem dacă am stricat rețeta mamei tale!

Strategia de distragere a atenției funcționează. Când așezară mâncarea, Gabi zâmbea din nou.

Mâncară, jucară niște jocuri prostești și se strânseseră în jurul Elizei, privind-o cum deschise zeci de cadouri pentru copilul ei nenăscut.

Meg privi cu interes, dar mintea ei nu era acolo. Trecuse mai bine de o lună de când îl văzuse pe Val. Nu reușea îl uite. Poate că trebuia să-i spună să vină. Poate că trebuia să se urce într-un avion. În timp ce stătea într-o cameră plină cu femei fericite, majoritatea căsătorite cu bărbați iubitori și minunați, Meg dori să li se alăture.

- Pământul către Meg?

Judy îi flutura o mână în dreptul ochilor.

În cameră se făcuse liniște și toată lumea o privea.

- Unde erai? întrebă Sam cu zâmbetul pe buze.

Ochii începură să îi lăcrimeze.

- Cred că sunt în Florida.

Gabi o luă de mână.

- Atunci de ce mai ești aici?

Meg îi aruncă un zâmbet trist.

- Pentru tine... Pentru Alliance. Aici trăiesc.

- Dar inima ta e altundeva

Sam era pe cât de frumoasă, pe atât de înțeleaptă.

- Încerc să nu mă mai gândesc la el. Relațiile la distanță nu funcționează.

Sam râse.

- Blake e în Europa acum. Nu o să fie acasă două săptămâni.

- Voi sunteți căsătoriți, e diferit.

Atmosfera deveni mai tensionată și toată atenția se mută de la viitoarea mamă la Meg.

- Nu o să știi dacă Val poate fi un soț bun dacă nu petreceți mai mult timp împreună, spuse Judy.

Doar că Meg știa deja că bărbatul era potrivit. Îl iubea, dar se temea să-i spună asta. Din păcate, era una dintre femeile care voiau să-l audă pe el spunând primul acele cuvinte. Poate că atunci avea să creadă că relația

la distanță avea o șansă să funcționeze sau puteau face alt aranjament.

Gabi o strânse de mână.

- Din clipa în care ne-am întâlnit, mi-ai dat foarte multe sfaturi bune, așa că lasă-mă să-ți dau și eu unul. Fratele meu te iubește.

Meg pufni.

- Și tu îl iubești.

Meg încercă să nege, însă femeile din cameră își dădură ochii peste cap.

- Nimic altceva nu mai contează.

- Tu contezi. Locul meu de muncă contează.

Zâmbetul trist al lui Gabi o făcu pe Meg să se oprească.

- Sunt bine, Meg. Îți apreciez dorința de a mă ajuta să supraviețuiesc, dar cum crezi că m-aș simți dacă aș ști că ți-am distrus șansa la iubire?

Dumnezeule, avea dreptate!

- Cât despre locul tău de muncă... Eliza a găsit clienți și a ajutat la administrarea afacerii din Sacramento. Gwen continuă să caute clienți când suntem în Europa și în timpul evenimentelor sociale.

- Eu am preluat apelurile clienților și i-am ajutat cât ai fost în Florida, spuse Karen.

- Ideea e că, deși sediul Alliance e aici, noi suntem peste tot. Un al doilea sediu în Keys sună minunat. Îmi place acea parte a țării.

Judy îi dădu un cot lui Meg.

- Deci, spune-mi, mai ai vreo scuză sau pot să sun la linia aeriană?

Degetele o gădilau, iar inima îi bătea cu putere în piept.

- Trebuie să-mi fac bagajele.

Gwen se rezemă de spătar și se așeză picior peste picior, de parcă tocmai semnase un contract de milioane de dolari.

- Nu chiar. Poate doar lenjerie.
- Și prezervative... dacă nu vrei așa ceva, zis Eliza și își mângâie burta.
Meg se ridică și simți o urmă de îndoială.
- Dacă e o greșeală?
- Nu ai cum să știi până ce nu încerci. De când ești tu genul care să renunțe?

Tonul plin de provocare al lui Judy o făcu pe Meg să își miște picioarele.

Peste douăzeci de minute, șoferul Elizei îi aranja bagajele în spatele unei limuzine, iar Meg își lua rămas-bun de la prietenele ei.

Gabi o privi pe Meg plecând și fu ultima care intră din nou în casă.

Noile ele prietene o ajutară pe Eliza să își deschidă cadourile și apoi mâncară tort. Râseră, împărțiră povești și îi dădură lui Gabi câteva sfaturi despre cartier. Însă cel mai important fu că nu se gândise deloc la Alonzo în ultimele ore.

Gabi auzi ușa care se deschise și pe cineva spunând:

- Oh, Dumnezeu!

- Îmi pare rău că vă întrerup.

Gabi lăsă farfuria pe care o spăla și luă un prosop. Leși din bucătărie și zâmbi.

- Val!

Femeile începură să râdă.

Gabi își îmbrățișă fratele, mișcările lui fiind îngreunate de trandafirii pe care îi ținea în mână.

- Arăți minunat, tesoro!

O sărută pe ambii obraji.

- Ce faci aici?

De parcă nu știa.

Val se uită dincolo de ea și se încruntă.

- O caut pe Margaret.

Judy începu să râdă prima, apoi restul femeilor, umplând camera cu veselie.

- Terminați! râse Eliza. O să fac pe mine.

Râsul se înteți.

Sam se uită pe geam.

- Ăla e taxiul tău?

- Da.

- Ai face bine să-l oprești, spuse Gwen.

Judy își făcu loc printre toate persoanele din fața ușii și fluieră după taxi.

- Ce se întâmplă? Unde e Margaret?

- În drum spre tine, spuse Sam.

- Poftim?

Gabi se uită la ceasul de pe perete.

- Avionul ei pleacă într-o oră. Dacă pleci acum, o să ajungi la timp.

Judy intră din nou în casă și-l bătu pe Val pe spate.

- Știi ce, Romeo, poate data viitoare încerci să suni înainte să vii. Asta deja devine un obicei.

Val lovi florile de picior și se întoarse ca să plece.

- Mă bucur să vă cunosc!

Când se închise ușa, Sam spuse:

- Ăla e fratele tău?

- Da.

- Bravo, Meg! zise Eliza ridicând o sprânceană.

Zborul ei fusese amânat, însă Meg nu își putea șterge zâmbetul de pe buze. Probabil arăta ca și cum luase droguri, dar nu se putea abține. Își ridică telefonul mobil și se gândi să îl sune pe Val, să îi spună că venea.

Apoi văzu un mesaj pe care nu-l auzise.

„Nu te urca în avion!”

Mesajul era de la Val.

- A început imbarcarea pentru zborul 1568 spre Miami.

Meg se uită la hoardele de oameni care se aliniază cu pașapoartele în mână.

Mâna îi tremură.

„De unde știi că sunt la aeroport?”

„Mi-a spus Gabi.”

Meg înghiți în sec.

„Nu vrei să vin?”

Inima începu să i se sfărâme.

„Nu, *bella*. Vreau să ieși din terminal ca să te pot ține în brațe chiar acum.”

Meg se ridică, își scăpă geanta și tot ce era în ea căzu.

„Ești aici?”

„Da.”

Meg se strădui să strângă geanta, puse biletul de îmbarcare nefolosit în buzunar și o luă la fugă prin aeroport. Val era acolo, în costum, bineînțeles, cu haina șifonată și cravata desfăcută. Părul lui dezordonat era dovada că își plimbase degetele prin el. Barba o atrase, iar florile din mână o făcură să ofteze.

Privirile li se întâlniră, iar Meg încetini în timp ce se apropie.

Nu existară cuvinte, numai o îmbrățișate înfometată și un sărut indecent, care dură prea mult pentru un aeroport plin. Când Val îi dădu drumul ca să respire, Meg îl întrebă:

- Ce faci aici, domnule Masini?

- Te fac a mea, *mi amore!*

- Aproape că ne-am intersectat din nou în aer.

Val îi mușcă buza și o sărută din nou, ca și cum nu se putea abține.

- Mi-a fost dor de tine, spuse el între săruturi.

- Și mie, la naiba!

Val îi dădu buchetul de flori.

- Asta e pentru tine.

Erau puțin ofilite, dar erau cele mai prețioase flori pe care le văzuse vreodată.

„Te-ai emoționat, Meg!“

- Mulțumesc.

Val ridică un deget și caută în buzunarul de la haină.

- Mai am ceva pentru tine.

Zâmbetul de pe fața ei îngheță când Val scoase o cutiuță și se lăsă pe un genunchi.

Inima începu să-i bată cu putere în piept, iar plămâniile se contractară.

„Respiră!“

Meg era vag conștientă de faptul că oamenii din jurul lor se opriseră și îi priveau. Oare asta chiar se întâmpla în realitate?

Val o privi.

- Te-am întâlnit într-o luni, m-ai fermecat până miercuri și m-ai cucerit până duminică. Mi-ai furat inima, Margaret. Pentru asta, vreau să o fur și eu pe a ta. Dar știu că nu pot să iau ce nu o să-mi oferi, așa că ți-o cer. *Ti amo, bella*. Val făcu o pauză. Știi ce înseamnă asta?

Ea clătină din cap.

- Înseamnă te iubesc.

„*Ti amo...*“ Vorbe care sunau frumos, dar care acum exprimau atâtea lucruri!

Picături fericite de soare îi curseră din ochi.

- Căsătorește-te cu mine, *cara!* Dăruiește-mi inima ta!

Val deschise cutiuța. În care se afla un inel vintage de logodnă, diamantul rotund fiind înconjurat de mai multe pietre mici.

Meg își mută privirea de la cutiuță la ochii lui Val.

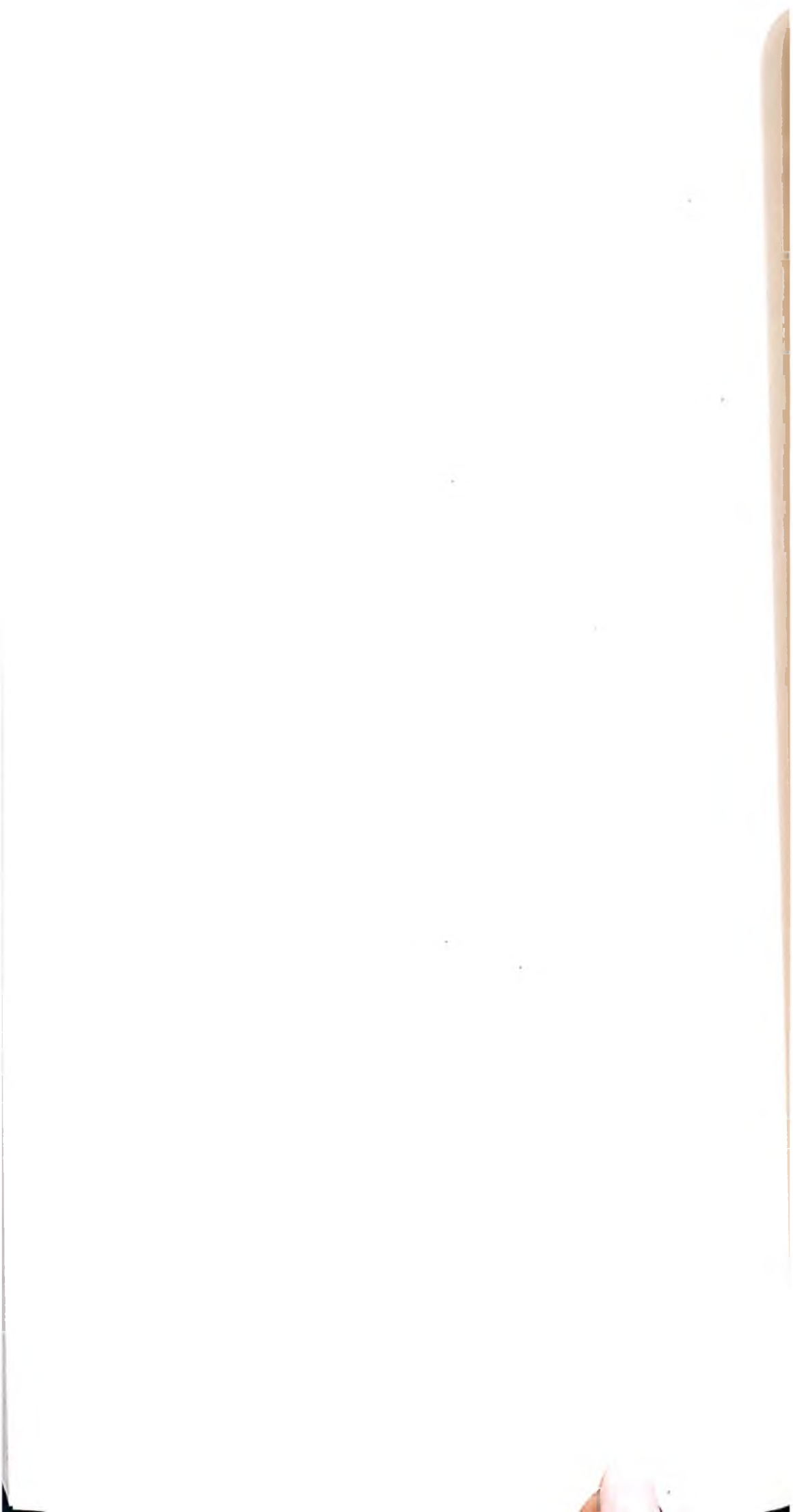
El își ținea respirația și aștepta.

Își aruncă geanta, auzind monede pe podeaua aeroportului, și întinse mâna stângă.

Val zâmbi și scoase inelul.

Ea își strânse pumnul în ultima secundă, ceea ce îl făcu pe Val să o privească.

- Masini, dacă o să mi-l pui, să știi că nu-l mai dau jos.
Ai fost avertizat!
Val aruncă iute cutiuța neagră peste umăr și îi puse
inelul pe deget.
Meg căzu în genunchi și se uită la viitorul ei.
- Te iubesc.
Aplauzele nu o împiedică să îl sărute iar și iar.

epilog

Rochia simplă din mătase pentru o nuntă pe insulă se dovede a fi perfectă pentru o zi caldă de iarnă. Pe Sapori di Amore se aflau numai familia și prietenii.

Părinții lui Meg veniseră cu o zi înainte și fuseseră fericiți să primească un ginere în familie. Însă mama ei îi spusese:

- Nu trebuie să te căsătorești cu el ca să-i fii devotată.

Atunci aflase Meg că părinții ei, hipioți cum erau, nu semnaseră niciodată un act. Ciudat cum nunțile și înmormântările scoteau la suprafață secrete de familie! Dar asta nu însemna că ar fi contat. Părinții ei se adorau.

Val și Meg își spuseră jurămintele privind spre Marea Caraibilor. Judy stătea lângă ea, iar Lou era lângă Val.

Un preot neconfesional oficia ceremonia - ce altceva iar fi putut face fericiți pe toți membrii familiei?

Când îi declară soț și soție, Meg își auzi bunica spunând „Mazel tov!“, iar pe doamna Masini „Amin!“ Când Val o sărută, avu propriile cuvinte de preamărire.

Ținând-o de mână, Val o conduse spre recepție, unde petrecerea era în toi. Primul care îi opri fu Jim. Acesta o trase de lângă soțul ei și oftă.

- Presupun că asta înseamnă că trebuie să îmi caut altă femeie, o tachină el.

Meg îi arată inelul.

- Mă tem că da. Sunt luată.

Apoi Jim o sărută apăsând pe buze.

- Hei! spuse Val dintr-o parte.

- Doar sărutăm mireasa, Val!

Jim le făcu cu ochiul și plecă, ochind-o deja pe soția numărul șase.

Meg îl opri pe Val să-l urmeze.

- N-ai de ce să-ți faci griji, Masini.

El luă două pahare cu șampanie de pe tava unui chelner și se duse spre microfon, trăgând-o după el.

Bătu cu o lingură în pahar, atrăgând atenția invitaților.

- Vă mulțumesc că ați venit!

Unii invitați murmurară ceva, ridicară paharele și băură.

- Am auzit spunându-se că bărbatul își alege soția, dar cei care o cunosc pe Margaret știu că ea m-a ales pe mine.

Se auzi un oftat colectiv.

- Am construit Sapore di Amore fără să-mi dau seama exact de ce. În ultimele luni, am înțeles care era motivul. L-am construit pentru familia mea, într-adevăr, dar l-am construit pentru tine. Val se uită în ochii lui Meg. În perioada scurtă în care am fost despărțiți, am știut că Sapore di Amore nu înseamnă nimic dacă tu nu ești aici. Îi sărută degetele. Îți mulțumesc că ai spus da, *bella!*

- Mulțumesc că m-ai întrebat.

Val ridică paharul.

- Pentru frumoasa mea soție, Margaret Masini!

Ea bău din pahar și îl sărută.

Când începură uralele, îl trase într-o parte și-i șopti:

- Cred că acum poți să-mi spui Meg.